

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๒ กันยายน ๒๕๕๘

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

เนื้อแท้แห่งประชาธิปไตย คือ “เพื่อ ✓ ประชาชน” มิใช่ “เลว ✗ กตัญญู”

๑ ฟันเฟืองกันมากแล้ว การเมือง
เสียหายเสียเวลาเปลือง สุดแล้ว
“คอมมิวนิสต์” รุ่งเรือง ก็เกิด
แม้ “เผด็จการ” ฟ่องแผ้ว มุ่งหน้าบริหาร

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
๒๓ กันยายน ๒๕๕๘

หม่อชีวภโกมารภัจจ สุดยอดหม่อฝมือเยียม หม่อประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้า
และเป็นหม่อหลวงของพระเจ้าพิมพิสาร หม่ออันดับหนึ่งของแผ่นดิน
เชี่ยวชาญชำนาญการรักษาโรคอย่างล้ำยุค ไม่มีหม่ออื่นใดทัดเทียมได้เลย
รักษาโรคทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ(กิเลส)
จนได้เป็น **สุดยอดหม่ออาริยะ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่อง

ราคา ๓๐ บาท ขนาด ๑๒.๘ x ๑๘.๔ เซ็นติเมตร กระดาษหนอมสายตา ๖๔ หน้า ปกสี
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๕๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒)

• จำนวน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ผมเป็นคนบ้านนอก ใคร ๆ เข้าใจว่าผมเป็นคนกรุง ผมอยู่บ้านนอก (กาญจนบุรี) มานานถึง ๒๒ ปีแล้ว ย้ายจากเมืองกรุงไปอยู่เมืองกาญจน์ ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๖ เวลา ๒๒ ปีที่ผ่านมาไม่มีปีไหนที่แห้งแล้งเหมือนปีนี้ น่าจะมีให้ใช้ต่อไปหรือไม่ ไม่รู้

โรงเรียนผู้นำกาญจนบุรี ต้องใช้น้ำสำหรับการฝึกอบรมผู้นำเดือนละ ๒ สัปดาห์ และใช้สำหรับล้างพิษอีกเดือนละ ๒ สัปดาห์ รวมแล้วต้องใช้น้ำตลอดทั้งเดือน นอกจากนั้นยังต้องใช้น้ำสำหรับปลูกพืชไร้สารพิษส่งขายคนกรุงอีก

ข่าวดีสำหรับคนบ้านนอกทั่วไป เดือนสิงหาคมที่ผ่านมา เชื่อนใหญ่ ๔ แห่ง คือ เชื่อนภูมิพล เชื่อนสิริกิติ์ เชื่อนแควน้อย และเชื่อนปาลังชลสิทธิ์ มีน้ำไหลเข้าอ่างเก็บน้ำมากขึ้นกว่าเดิมถึง ๓ เท่าตัว (บ้านนอกที่ผมอยู่นั้นเชื่อนใหญ่ทั้ง ๔ ช่วยอะไรไม่ได้เลย อาศัยน้ำฝนจากฟ้าอย่างเดียวเท่านั้น)

หน่วยงานทุกหน่วยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการน้ำต้องวางแผนให้ดี ไม่ให้การทำการเกษตรของเราต้องเสียหายร้ายแรงเหมือนที่ผ่านมา

“คนบ้านนอกบอกกล่าว” เกี่ยวกับเรื่องการบริหารเมืองบ้าง หลังจากทหารปฏิวัติมาได้ปีกว่า ๆ มีเสียงเรียกร้องมากขึ้นให้รับจัดการเลือกตั้ง โดยยืนยันว่า “จะเป็นประชาธิปไตยได้ต้องเลือกตั้งเท่านั้น”

“เราคิดอะไร” ฉบับนี้ ขอคัดค้านอย่างเต็มที่ เนื้อหาแห่งประชาธิปไตย คือ “เพื่อประชาชน” มิใช่ “เลือกตั้ง”

ลินคอล์นกล่าวหลักไว้ สามลัจจ์
หนึ่ง “เพื่อประชา” ชัด ยิ่งแล้
สอง “โดยประชา” จัด สำทับ ไว้เฮย
สามอริปไตยที่แท้ จักต้อง “ของประชา”

อดีตประธานาธิบดี ลินคอล์น แห่งสหรัฐอเมริกาให้คำนิยาม “ประชาธิปไตย” ไว้กว้างโลกว่า ประชาธิปไตยนั้น อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน

“เราคิดอะไร” ขอถามตรง ๆ ถ้า“เพื่อประชา”ถาม หน่อยเถิด ไซ้“ประชาธิปไตย” แท้ บได้ฤาโฉน

๒

► คิดคนละซั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

เรื่องธัมมชโยไม่เหมือนคดีของพระอื่น ๆ ที่ผ่านมาทั้งหมด เพราะนี่คือมวลชนจัดตั้งขนาดใหญ่ที่สุดที่ประวัติศาสตร์ไทยเคยเห็นมา... ถ้าไม่ดำเนินการ วัตนี้จะไม่จบไม่มีที่สิ้นสุด และมีอิทธิพลทางการเมือง อยู่เบื้องหลังการจัดตั้งรัฐบาลแต่ละครั้งเลยทีเดียว

► หยั่งฟ้าทะลุดิน

ตั้งนั้น วิมุตตินิยม

ปัญหาสารพันแก้ได้ด้วยน้ำใจเมตตา นำพาตื่นรู้รักสามัคคี ใช้ปัญญาพึ่งตนเองเก่งกาจ ฉลาดกล้าจนกล้าให้ใจถึง จึงเกิดสาธารณโภคีที่ยิ่งใหญ่แสนประเสริฐ เพื่อมนุษย์ทั่วแผ่นดิน

นิยปก

เนื้อแท้แห่งประชาธิปไตย
คือ “เพื่อประชาชน”
มิใช่ “เลือกตั้ง”

(๑) ลินคอล์นกล่าวหลักไว้
หนึ่ง “เพื่อประชา” ซัด
สอง “โดยประชา” จัด
สามอธิปไตยที่แท้

(๒) โลกเห็นด้วยว่า
สามสัจนี้ใช้อิง
แต่ประชาธิปไตยถึง
รวบอำนาจรัฐสร้าง

(๓) ชื้อคนใช้เล่ห์ล้วน
เกิดค่ายกลล้างผลาญ
อิงประชานิยมมาร
โกหกด้วยเล่ห์ล้น

(๔) หอบหวงอำนาจไว้
ไซ้ “เพื่อประชาชน”
หรือ “ของประชา” ผล
“โดยประชา” แต่ถ้อย

(๕) อ่านประชาธิปไตยให้
ไซ้ “เลือกตั้ง” ผู้แทน
นั่นคือแค่แบบแผน
หากเจาะลึกค้นคืบ

(๖) จึงจะเจอแก่นเนื้อ
“สามสัจ” แจ็คควินคิง
สูงกลางต่ำตามกิง-
ซึ่ง “เพื่อ, โดย, ของ” นั้น

(๗) “โดย” ใครคือผู้ก่อ
“ของ” ประชาต้องซัด
แก่น “เพื่อประชา” สัตย์
หากมิใช่ เก้แล้ว

สามสัจ
ยิ่งแล้ว
ล้ำทับ ไว้เฮย
จักต้อง “ของประชา”

เป็นจริง
เพื่ออ้าง
หลอกโลก
พวกพ้องพรรคคน

วิธีการ- เมืองเลย
ชาติสิ้น
เทพบุตร จำแลงแฮ
ซับบ้อนเลवलวง

ในตน
สักน้อย
คือชาติ ประลัยฮา
ที่แท้เผด็จการ

ทะเลแกน เกิดเทอญ
เท่านั้น
วิธีหนึ่ง
แก่นเข้าใจถึง

กันจริง
ต่างชั้น
การณะ
แก่นแท้คือโฉน

อธิปไตย
แก่นแท้
ตรงยิ่ง จริงฤ
หลอกแล้ว “โดย-ของ”

(๘) ต้องการเมืองมั่งป่ำ

“โดยประชา”คือทุกคน

มิใช่แค่พรรคพล

แต่มีกหลงอวดอ้าง

(๙) สำคัญยิ่งยอนั้น

“ของประชา”นั้นขอใจ

คือผลจาก“โดย”ใคร

จึงจักเป็น“ของ”แม่

(๑๐) ลำดับเริ่มเหตุต้น

ผลจึง“ของ”ส่วนใด

แต่“เพื่อ”นั้นมีนัย

“เพื่อประชาชน”ไซริ

(๑๑) เรื่อง“โดย”เรื่อง“เพื่อ”นี้

“โดย-เพื่อ”ก่อนจึง“ของ”

“โดย”ใครช่างเกิดหลง

“โดย”มนุษย์หากเลวร้าย

(๑๒) ฟันเฟืองกันมากแล้ว

เสียทรัพย์เสียเวลาเปลือง

“คอมมิวนิสต์”รุ่งเรือง

แม้“เผด็จการ”ผ่องแผ้ว

(๑๓) อย่าผลาญอย่าชั่วร้าย

จะออกแบบไหนจำ-

ว่าเป็นระบอบตำ-

จะก็ชื่อเอ่ยอ้าง

(๑๔) แต่งานมิใช่ขึ้น

ปฏิบัติต่างหากความ-

ถ้า“เพื่อประชา”ถาม

ไซ้“ประชาริปไตย”แท้

ประชาชน

ร่วมสร้าง

ส่วนหนึ่ง

พวกพ้องตนทำ

คือใด

ชัดแท้

ต่างหาก

แต่นั้นจากกระทำ

“โดย”ใคร

ที่ได้

สำคัญสุด

แก่นเนื้อการเมือง

จงตรง

อยู่ท้าย

คิดลึก ดูเทอญ

จักได้อะไรเหลือ

การเมือง

สุดแล้ว

ก็เกิด

มุ่งหน้าบริหาร

ครองธรรม เกิดเอย

หลักสร้าง

หรั้บกิจ ปกครองแฮ

เพื่อใช้บริหาร

กับนาม

สัตย์แท้

หน้อยเกิด

บ่ได้ฤาจน.

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ สิงหาคม ๒๕๕๔

เนื้อแท้แห่งประชาธิปไตย คือ “เพื่อประชาชน” มิใช่ “เลือกตั้ง”

ในขณะที่ยังหาข้อยุติไม่ได้ว่า รัฐธรรมนูญฉบับนางงามจักรวาล (ในมุมมองของผู้ร่าง) กับ รัฐธรรมนูญฉบับเลวร้ายที่สุด (ในมุมมองของนักเลือกตั้ง) แล้วมุมมองแบบไหนที่ถูกต้องกว่ากัน???

อาจารย์พิทยา ว่องกุล เสนอมุมมองที่นอกกรอบไปเลยว่า “ในทางวิชาการแล้ว ประชาธิปไตยรูปแบบที่สมบูรณ์ยังไม่เกิดขึ้น トラบเท่าที่ผู้ปกครองไม่มีสำนึกการปกครองโดยธรรม เพื่อความเป็นธรรมและประโยชน์สุขของประชาชนอย่างแท้จริง ปัญหารัฐศาสตร์ที่เกิดขึ้นจากอดีตมาถึงปัจจุบันล้วนเกิดขึ้นจากผู้นำหรือผู้ปกครองไม่เป็นธรรมทั้งสิ้น

มนุษยชาติจะก้าวไปสู่การสร้างสรรควิชา-การรัฐศาสตร์อย่างแท้จริงจึงมีทางเดียวเท่านั้น ได้แก่ การสร้างสำนึกความเป็นธรรมขึ้นอย่างแพร่หลาย วิธีการได้มาซึ่งผู้ปกครองที่ใจเป็นธรรม ทำประโยชน์อย่างเสียสละเพื่อสังคมส่วนใหญ่ออย่างแท้จริง

เมื่อถึงจุดนี้ รัฐธรรมนูญจะเขียนไว้อย่างไรก็ไม่มีความหมาย?”

ต้องนับว่าในมุมมองทางวิชาการของอาจารย์พิทยา ว่องกุล สอดรับกับมุมมองทางปรากฏการณ์ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่ชูธงคุณธรรมเป็นหัวใจของประชาธิปไตย และเห็นว่า ประชาธิปไตยแบบที่ไทยกำลังเป็นอยู่นี้แหละคือประชาธิปไตยแท้ที่สะอาด บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรซับซ้อนแอบแฝง

“คุณธรรมของประชาธิปไตยนี้ ต้องเป็นอย่างพระเจ้าแผ่นดินของไทย เป็นยอดนักประชาธิปไตยของโลก ท่านบริหารภายในกรอบประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ ท่านทรงงานมากกว่า ๖๐ ปี จนประชาชนปฏิเสธไม่ได้ ไม่ต้องหาเสียงเลย ท่านทรงพระจริยวัตรท่านเอง ท่านเป็นนักประชาธิปไตยเพื่อประชาชน ท่านให้ประชาชนมีประชาธิปไตยในตนจะได้เป็นอำนาจอของตนเอง แล้วจะได้แสดงอำนาจที่จะช่วยประเทศชาติอย่างอิสระเสรี ไม่ได้บังคับ ไม่มีพรรค การบังคับให้สังกัดพรรค ต้อง

หาเสียง นั้นไม่ใช่ประชาธิปไตย มันต้องเกิดจากจิตวิญญาณจริงที่เห็นความจริงว่า คนผู้นี้เป็นคนทำเพื่อประชาชนจริง ๆ เราจึงยกย่องนับถือด้วยปัญญาของเราเอง ไม่มีกฎเกณฑ์อะไรมาบังคับให้เราต้องกระทำ

ทุกวันนี้แม้มีรัฐประหาร แต่ในช่วง ๘๓ ปีที่ผ่านมา ก็ไม่เคยเห็นมีนายกฯคนไหนเหมือนพล.อ.ประยุทธ์ เป็นคนจริงใจ กล้ายืนหยัดยืนยันทำเพื่อประชาชน มีพฤติกรรมลดความแข็งแกร่งก้าวลง เห็นความก้าวหน้าทุกอย่างขึ้นมาก ซึ่งทุกอย่างนั้นมันมีเหตุปัจจัยอะไร ๆ จะเอาเร็ว ๆ ให้ได้ตามใจของเรานั้นไม่ได้หรอก

ประชาธิปไตยในความหมายของอาตมา คือ
๑. เพื่อประชาชนอย่างเป็นจริง ๒. ไม่เห็นแก่ตัวอย่างเป็นจริง จะเป็นเผด็จการหรือสมบูรณาญาสิทธิราชย์ก็ได้ ตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหงก็เป็นประชาธิปไตยที่เลี้ยงดูประชาชนเหมือนลูกหลานเลย อยู่อย่างสงบเรียบร้อยท่านถึงได้รับการยกย่อง เป็นแต่อยู่ในคราบราชาธิปไตย แต่พฤติกรรมของท่านนั้นเป็นประชาธิปไตย แม้ระบอบคอมมิวนิสต์คือกลุ่มเผด็จการ ที่ปกครองโดยใช้อำนาจของคณะ แต่ถ้าคณะนี้บริหารอย่างไม่เห็นแก่ตัว ทำเพื่อประชาชนจริง ๆ นั่นก็คือประชาธิปไตย ถึงจะอยู่ในชื่อคอมมิวนิสต์ก็ตาม แต่ถ้าใจจริงทำเพื่อประชาชนไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่พวกพ้องอย่างแท้จริงก็คือประชาธิปไตยในคราบคอมมิวนิสต์

คำพูดของลินคอล์น คือ “โดยประชาชน-เพื่อประชาชน-ของประชาชน” ใช้ได้กับคนที่บริสุทธิ์ลดกิเลสได้ ย่อมทำงานเพื่อประชาชนจริง ๆ แต่ถ้าไม่ลดกิเลสก็จะทำเพื่อกิเลส จะทำเพื่อตัวเองจะมากหรือน้อยก็แล้วแต่ ต้องคนลดกิเลสได้จริง ๆ จึงไม่เอา ยิ่งยุคนี้ประชาชนมีกิเลสเป็นเจ้าเรือน เขาเลยหากลวิธีใช้อำิสสหลกหล่อให้ประชาชนไปเลือกตั้ง เขาทำได้สำเร็จ จนเขาพูดเย้ยว่า ส่งเสไฟฟ้าก็ได้รับเลือก เขาสร้างค่ายกลการเมืองไว้แล้ว มีวิธีบังคับหลกหล่อ ชื่อไว้ด้วยอำนาจโลกธรรม วิธีการเลือกตั้งที่เกิดจากอำนาจโลกธรรมจึงไม่ใช่ประชาธิปไตย แล้วก็โหยหาเรียกร้องให้เลือกตั้ง **นี่คือไม่เข้าใจเนื้อแท้ของประชาธิปไตยว่า... “เพื่อประชาชน!”** ๓

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๒ เดือน กันยายน ๒๕๕๘

เอโกปี หุตวา พุทธา โหติ พุทธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมมน ปิฎฐายิวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕, ๐๘๘-๑๒๕๓๓-๗๐๗๗

จัดทำหน้าย

กัลลกัน ๖๔๔ ขอนนามินทร์ ๔๔
ถ.นามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลกัน
๖๔๔ ข.นามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนามินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลาสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

1	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
2	นัยปก : เนื้อแท้แห่งประชาธิปไตย คือ “เพื่อประชาชน”มิใช่“เลือกตั้ง”	สไมย์ จำปาแพง
6	จากผู้อ่าน	จริงจัง ตามพ่อ
8	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
9	บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
12	สี่สั้นชีวิต (ดร.นพ.มโน เลหาภณช)	จำลอง
23	เปิดยุคบุญนิยม	ทิม สมอ.
28	การ์ตูน	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
30	คิดคนละชั่ว	วิสูตร
36	หยั่งฟ้าทะลุดิน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
52	ชาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
54	บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน?)	ฉวมพุทธ
60	เรื่องอย่างพุทธ	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
62	เวทีความคิด	ฉวมพุทธ
65	จากใจถึงใจ	นายหนูนต์
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สำนักพิมพ์กัลลกัน
70	แค่คิดก็หนาว...วี	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	นายธิง วินเทอร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ฟอด เทพสุรินทร์
77	กตिकाเมือง	ล้อเกวียน
80	ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

สี่สั้นชีวิต

12

พุทธถูกปกคลุมด้วยทุนสามานย์
ถ้าวงนี้ปฏิรูปไม่ได้ เอาผิดธัมมชโยไม่ได้
ปล่อยลอยนวลต่อไป ภายใน ๕ ปีนี้
วัดทั้งหลายกว่าครึ่งในไทย
จะกลายเป็นธรรมกาย

วิญญานในสายเลือด

ด้วยห้องสมุดโรงเรียนบ้านลุงปung ต้องการที่จะสมัครสมาชิกหนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” เป็นราย ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ติดต่อมาทางหมายเลขโทรศัพท์ ๐๒-๗๓๓-๖๒๔๕ แล้ว แต่ไม่มีผู้รับสาย เพราะเป็นสัญญาณแฟกซ์ จึงติดต่อมาทางอีเมลนี้ เพื่อขอรายละเอียดว่า หากจะสมัครสมาชิกสามารถดำเนินการตามรายละเอียดในหนังสือพิมพ์ได้เลยหรือเปล่า ขอคำแนะนำด้วย

- ทักษรัตน์ สันวัง อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์

☞ พอ ผจก.ซึ่งปฏิบัติภารกิจราชการด้วยรู้เรื่องนี้ก็รีบจัดการด่วน กราบขอกภัยเรื่องโทรศัพท์สำนักงาน เนื่องจากเราทำงานหลายด้านแต่ผู้ให้บริการมีจำกัด ได้แจ้งเบอร์มือถือ ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗ ไว้ เพื่อความความสะดวกในการติดต่อ ในหนังสือเราคิดอะไรทุกเล่ม ผจก.ได้ส่ง “เราคิดอะไร” ฉบับ ๓๐๑ ให้แล้วนะครับ ยินดีมากที่ได้พบสายเลือดเดียวกัน เพราะผมเองก็เลือดเนื้อครูประชาบาล พ่อเป็นครูประชาบาลรุ่นเก่า สอนโรงเรียนศาลาวัด นักเรียนนั่งพื้นโล่งไม้กระดานพาดขอนตลอดทุกชั้น ไม่มีห้อง ผมก็เรียนจบชั้นป.๔ จากโรงเรียนแบบนั้นครับ

สมาชิกใหม่-มิติใหม่

สมัครเป็นสมาชิก “เราคิดอะไร” ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ชำระเงินค่าสมาชิกแล้ว ๒๕๐ บาทค่ะ

- ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ อ.เมืองราชบุรี

☞ ยินดีต้อนรับสมาชิกใหม่ครับ และปีหน้าก็หวังว่ายังจะได้พบกันอีก บก.ก็จะประทับใจประคองชีวิตให้ยืนยาวต่อไปเพื่อร่วมกับเพื่อนพ้องทำงานใช้หนี้แผ่นดินให้นานที่สุด ทำงานด้วยใจสุขสงบเย็น เพราะเพื่อให้...มีใช้เพื่อเอา

จงเป็นสุข ๆ เกิด

ดิฉันได้ส่งเงินมาต่ออายุสมาชิก “เราคิดอะไร” ๒ ปี ๕๐๐ บาท จำไม่ได้ครบกำหนดเมื่อใด ไม่

ได้รับหนังสือตั้งแต่ฉบับเดือนกรกฎาคม ๕๘ จึงทราบว่าจะหมดอายุ จึงขอต่อแต่ฉบับเดือน ก.ค.๕๘

- วีริญา นิมสะอาด สิงห์บุรี

☞ ไม่ต้องกังวลว่าจะหมดอายุสมาชิกเมื่อไร เรายินดีจะช่วยเอาภาระดูแลให้เอง ขอแต่เพียงอยู่ดีกินดีมีเงินต่ออายุเท่านั้นแหละครับ

รอยสัก-ระเบิดหู

การสักและระเบิดหูเป็นแฟชั่นที่วัยรุ่นยุคนี้กำลังนิยม ถ้าใครอ่อนไหวก็จะเห่อเหิมนิยมเป็นไปตามค่านิยมนั้น แบบเดียวกับทรงผมสีผมที่แปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ต่างกันแต่ว่า ทรงผมแปรเปลี่ยนง่าย แต่ลายสักและระเบิดหูนี้ปรับเปลี่ยนยากมาก เป็นค่านิยมของวัยรุ่นยุคใหม่ที่นำศึกษา เพราะมีหลายประเภท ใช่ว่าจะเป็นพวกเลวร้ายไปเสียทั้งหมด

- โกะเก๋า เจ็ดห้า กทม.

☞ พฤติกรรมย่อมสื่อจิตวิญญาณของผู้นั้นใช้แล้วครับ ใช่ว่าพวกนิยมสัก นิยมระเบิดหูจะเป็นพวกเลวร้ายไปเสียทั้งหมด แต่คนเหล่านี้ก็ต้องยอมรับว่าสังคมมองว่า “ไม่ปกติ” นั้น เป็นความ “แฉกแฉก” ซึ่งไม่ใช่ “แตกแฉก” ดังนั้นจะวางตัวอย่างไรให้เหมาะสมในทุกสถานภาพอย่างกล่าวโทษสังคม เพราะปัญหาเกิดจากตนเอง และอาจหมายรวมถึงผู้ปกครอง (ครอบครัว) รวมทั้งโรงเรียนที่ไม่อาจอบรมบ่มเพาะให้อยู่ให้กรอบอันเหมาะสมได้ตั้งแต่วัยแรกเริ่ม

มุมมอง-ใจสงบ

ช่วงนี้บ้านเมืองออกจะลึบสนวนวายด้วยเหตุการณ์ก่อการร้ายภายในและเหตุความขัดแย้งทางการเมืองการปกครอง ประชาชนผู้อยู่ใต้ปกครองก็จำยอมรับสภาพและประคับประคองตัวอยู่อย่างปลอดภัยและทันโลก

- คนรุ่นเก่า บางป่อ สมุทรปราการ

☞ เมื่อสังคมลึบสนวนวายก็ต้องหามุมสงบที่

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

เราจะได้พักกายและจิตใจเพื่อดำรงชีวิตสร้างสรรค์สังคมต่อไป มุมสงบตามธรรมชาติก็ได้แก่ป่าเขาลำเนาไพร สวนสาธารณะ เป็นต้น หรือวัดบางวัดที่ยังพยายามรักษาสภาพธรรมชาติไว้ได้บ้าง และมีพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบถูกต้องอยู่ แม้สิ่งเหล่านี้ใช้ว่าจะหาได้ง่ายดายนัก แต่ผู้แสวงหาแท้จริงย่อมมีโอกาสพบ

สุภาพกับการอ่าน

ผมวินิจฉัย ฉัตรเจริญพร วัย ๖๕ ปี สมัครสมาธิก ในงานมหاپวารณา ที่ปฐมอศกปีที่แล้ว ขออนุญาตตงรับหนังสือเราคิดอะไรครับ เนื่องจากสายตาไม่เอื้ออำนวย ตอนนีโรคเบาหวานขึ้นตาและไตวาย ต้องล้างไตตลอด ดูรายการบุญนิยมทีวีเห็นบ้านราชเมืองเรือแล้ว ก่อนตายอยากมีบุญขอไปเยี่ยมสักครั้ง จะให้ลูกชายพาขึ้นเครื่องบินไปลงที่อุบลฯ ครับ เพราะผมนั่งรถยนต์ไปคงไม่สะดวกต่อสุขภาพ ขอบพระคุณที่ส่งหนังสือ “ลัจจะชีวิตโพธิรักษ์” ให้อ่าน แม้ว่าจะส่งมาให้ผิดแต่ผมก็ได้ประโยชน์มากครับ อ่านจบแล้วได้นำไปคืนกับท่าน บก. ด้วยตนเอง ท่านบอก ยกให้ผมตอนนี้ก็เลยเก็บไว้กับตัวครับ และจะหาเวลาเดินทางไปบ้านราชฯ ก่อนจะไม่มีโอกาส ขอบคุณที่ส่งหนังสือให้อ่านครับ

• วินิจ ฉัตรเจริญพร จอมบึง ราชบุรี

อายุแค่ ๖๕ ปีเท่านั้นเอง น้อยกว่าผมตั้ง ๑๐ปี โรคประจำตัวก็น้อยกว่า ผมเคยเป็นมาเลยร้ายขึ้นสมองถึงกับชัก เป็นโรคหลอดเลือดสมองเป็นโรคลมชัก แต่ไม่เป็นอยู่โรคเดียวคือ “โรคไม่กลัวเป็นโรค” มันจะเป็นโรคอะไรก็ช่างมัน ไม่ทุกข์ร้อนอะไรกับร่างกายของเรา เกิดปัญหาที่แก้ไข บำบัดรักษาไปตามเหตุปัจจัย

ดินพราด ๆ

เรื่องราวรัฐธรรมนูญ ทราบว่านักการเมือง ๒ พรรคใหญ่ ดินพราดจะตายเอาให้ได้ แม่นางปู

ข่าวเน่าชาวนาผูกคอตายบอกว่ารับไม่ได้ นักการเมืองดินแสดงว่ามาถูกทาง...ไปเจอข่าวว่าบวรศักดิ์ยกร่างรัฐธรรมนูญนี้ตามคำลัศตย์ที่ให้ไว้ต่อพระสยามเทวาธิราช-พระแก้วมรกต ยิ่งชอบคุณยิ่งนัก

• ไทยพื่น ชนบท

เป็นเนติกรในหน้าที่ใดก็อาจหาญยื่นหยัดยึดมั่นนิติธรรมตามอุดมการณ์โดยมิคำนึงถึงผลกระทบต่อดำแหน่งหน้าที่การงานของตน ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวย่อมยึดประโยชน์ของชาติเหนืออื่นใด

น้ำใจไทย

ระเบิดที่ราชประสงค์เป็นเรื่องน่าเศร้าขณะเดียวกันก็มีเรื่องดี ๆ ด้วย.. ร้านพี่อ้อ ก๋วยเตี๋ยวต้มยำกุ้ง เพชรบุรีชอย ๕ เล่าถึงน้องคนหนึ่งที่อยู่จกกันว่า..น้องพาพ่อกับแม่มาไหว้พระพรหม ไหว้เสร็จเดินออกไปราว ๑๕ นาที ก็ได้ยินเสียงดังมากเหมือนระเบิด แต่ยังไม่คิดว่า เป็นระเบิดจริง ลักพักก็ได้ยินเสียงร้อง เสียงตะโกนว่าระเบิด ลัก ๑๐ นาทีก็มีคนวิ่งวุ่นวายไปหมด บางคนก็อุ้มเด็กเล็ก ๆ บางคนมีเลือดท่วมตัว เสียงรถก๊วยดัง คุณแม่ตกใจเป็นลมล้มลงกับพื้นริมถนน และมีแผลถลอกที่ข้อศอก คุณพ่อก็ต้องนั่ง ฆาฮินไม่ไหวแล้ว

ตอนนั้นไม่มีใครสนใจใคร น้องร้องไห้ แต่แล้วก็มีลุงขับวินมอเตอร์ไซด์เก่า ๆ ค่อนข้างอายุมาก วิ่งมาช่วยพยุงคุณแม่โดยจะส่งพ่อกับแม่ไปโรงพยาบาลก่อน แล้วจะกลับมารับน้อง แต่เมื่อเห็นน้องล้มลง ลุงก็หยิบบัตรประชาชนกับกระเป๋าเงินเก่า ๆ ฆาด ๆ กับโทรศัพท์เก่า ๆ ให้เก็บไว้ บอกว่าข้างในมีเงิน ๒,๕๐๐ บาท ให้หมดตัวเลย ออย่าไปไหน รออยู่ตรงนี้ ราว ๑๕ นาทีลุงก็กลับมารับพาน้องโรงพยาบาล แล้วลุงขอกระเป๋าตั้งค์โทรศัพท์ บัตรประชาชนคืน น้องงง ๆ เลยไม่ได้ขอบคุณ...พี่อ้อบอกเชิญลุงกินก๋วยเตี๋ยวฟรีที่ร้านตลอดชีวิต

• กว่าง น้ำใจดี

น้ำใจยามวิกฤติ ประทับจิตนิรันดร

คุณค่าเอื้ออาทร คราทุกข์ร้อนร่วมชาติา

๓ ussนาธิการ

นักการเมืองและข้าราชการบางส่วน หลงลืม “อุดมการณ์”
 เนื่องจากหลงใหลมัวเมาโลกธรรม...
 คุณธรรมตกต่ำมากถึงกับทุจริตประพฤตินิยมชอบ
 ในตำแหน่งหน้าที่อันทรงเกียรติ

“นักการเมือง” น. ผู้ฝึกไฟในทางการเมือง
 ผู้ทำหน้าที่ทางการเมือง เช่น รัฐมนตรี สมาชิกรัฐสภา
 “ข้าราชการ” น.(โบ)คนที่ทำราชการตาม
 ทำเนียบ, ผู้ปฏิบัติราชการในส่วนราชการ, บุคคล
 ซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากงบประมาณ
 หมวดยศเงินเดือน เช่น ข้าราชการพลเรือน
 ข้าราชการการเมือง ข้าราชการครู ข้าราชการ
 ทหาร ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ
 (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน
 พ.ศ.๒๕๔๒)
 คนสองกลุ่มนี้คือพลังของแผ่นดิน มีภาระ
 หน้าที่รับผิดชอบต่อแผ่นดิน
 หากพิจารณาจากความหมาย “นักการเมือง”
 ก็ชัดเจนว่าหมายควมว่าอย่างไร หมายถึง
 นักทำงานเพื่อชาติบ้านเมือง มิใช่เพื่อตนเอง เป็น
 “อาสาสมัคร-ผู้เสียสละ” มิใช่ผู้ถูกรังขอ จ้าง
 วาน บังคับ ชูเชิญ หลอกลวงมาด้วยประการใด
 “ข้าราชการ” ก็เช่นกัน ล้วนสมัครใจเข้ามา
 “ทำราชการ...ปฏิบัติงานของแผ่นดิน” จะมีผู้ใด
 บังคับชูเชิญก็หาไม่
 ดังนั้น ทั้ง “นักการเมือง”และ “ข้าราชการ”
 ล้วน “เป็นไทยและเป็นไทในการปฏิบัติหน้าที่และ

การดำเนินชีวิตทุกอิริยาบถ”
 แต่ยุคนี้ “คุณค่า” ของนักการเมือง และ
 ข้าราชการ ผันแปรไป
 เหตุเพราะนักการเมืองและข้าราชการบางส่วน
 หลงลืม “อุดมการณ์” เนื่องจากหลงใหลมัวเมา
 โลกธรรม
 จนเกียรติยศศักดิ์ศรีที่เคยเป็นที่ยอมรับกลับ
 ไร้ค่า
 แทนที่จะล้าหน้ากว่าเป็นคนของประชาชนนั้น
 ทรงคุณค่าเหนือกว่าเป็นอาสารับใช้ผู้มั่งคั่งทรง
 อำนาจยิ่งใหญ่ใด ๆ
 บางคนคุณธรรมตกต่ำมากถึงกับทุจริต
 ประพฤตินิยมชอบในตำแหน่งหน้าที่อันทรงเกียรติ
 พรรคการเมืองเจ้าสังกัดนักการเมืองมีหน้าที่
 คุมประพฤตินักการเมือง หากวางเฉย มิห้าม
 ปราบหยุดยั้งพฤติกรรม ก็ยอมพิจารณาได้ว่า
 เห็นดีเห็นงามด้วย
 ด้วยเหตุนี้ ข้าราชการยุคนี้ จำต้องหัวแข็ง
 อาจหาญกล้ายืนหยัด “อุดมการณ์” เพื่อรักษา
 ประโยชน์แผ่นดิน แม้ว่าตนเองจะได้รับผล
 กระทบอะไรก็ยินดียอมรับทุกประการแม้ชีวิต
 ให้สมกับคำ “ข้า-ราชการ”...ผู้เอาภาระ.... ๒

๑๖ สิงหาคมที่ผ่านมาเป็นวันประวัติศาสตร์
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯพร้อมด้วย
พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา
ทรงจักรยานจากจุดเริ่มต้นบริเวณลานพระบรมรูปทรงม้า
ทรงนำขบวนพลสกนิกรผู้เข้าร่วมกิจกรรมจักรยานเฉลิมพระเกียรติ ฯ

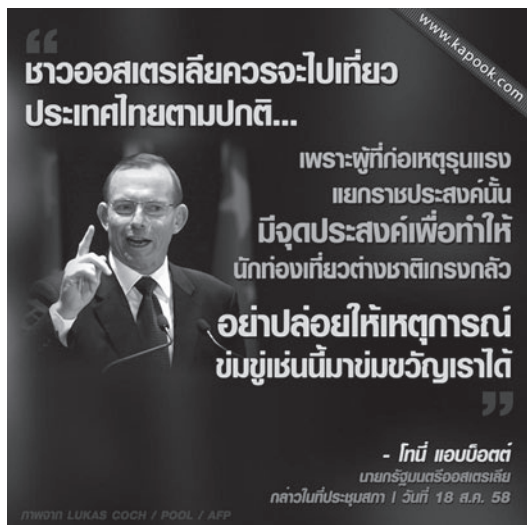
๑๖ สิงหาคมที่ผ่านมาเป็นวันประวัติศาสตร์
ที่ประชาชนชาวไทยเฝ้าติดตาม “การปั่นจักรยาน
เพื่อแม่” อย่างใจจดใจจ่อ สมเด็จพระบรม-
โอรสาธิราชฯพร้อมด้วยพระเจ้าหลานเธอพระองค์-
เจ้าพัชรกิติยาภาทรงจักรยานจากจุดเริ่มต้น
บริเวณลานพระบรมรูปทรงม้า ทรงนำขบวน
พลสกนิกรผู้เข้าร่วมกิจกรรมจักรยานเฉลิมพระ-
เกียรติ ฯ ไปยังจุดหมายปลายทาง กรมทหาร
ราบที่ ๑๑ เขตบางเขน เป็นระยะทาง ๒๑.๕

กิโลเมตร ใช้เวลา ๑ ชั่วโมง ๒๕ นาที กลับเส้น
ทางเดิม ตลอดเส้นทางไป-กลับ ประชาชนพร้อม
ใจกันเปล่งเสียง “ทรงพระเจริญ” อย่างกึกก้อง
เป็นการทำลายสถิติโลกซึ่งมีการบันทึกไว้ว่า
ปี พ.ศ.๒๕๕๓ ที่ประเทศอิตาลีมีนักปั่นจักรยาน
เข้าร่วมกิจกรรม ๔๘,๖๑๕ คน ปี ๒๕๕๕ ที่ประเทศ
ไต้หวันมี ๓๒,๙๑๙ คน ส่วนประเทศไทยปีนี้
มีมากที่สุดถึง ๑๓๖,๔๑๑ คน
กิจกรรม “ปั่นเพื่อแม่” ที่ยังความปลาบปลื้ม

ให้กับคนไทยทั้งประเทศครั้งนี้ยังไม่ทันข้ามเดือน
ข้ามปีก็เกิดข่าวร้ายตอนค่ำวันรุ่งขึ้น (๑๘.๕๕ น.
ของ ๑๗ สิงหาคม) เกิดระเบิดร้ายแรงบริเวณ
ศาลพระพรหม สีแครงราชประสงค์ กลางใจกรุง
ซึ่งไม่ห่างจากที่ทำการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เท่าไรนัก ทำให้คนไทยและชาวต่างประเทศ
ตาย ๒๐ คน บาดเจ็บอีกนับร้อย

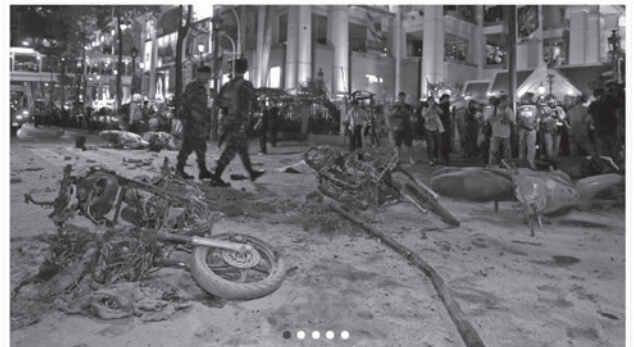

หลายประเทศแสดงความเห็นใจอย่างจริงจัง
ทันที เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ จีน สิงคโปร์
ออสเตรเลีย ทั้งที่บางประเทศต้องสูญเสียคนของ
ชาติเขาในการระเบิดครั้งนี้ด้วย แทนที่จะต้อง
ปรามไม่ให้เดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทย
นายโทนี่ แอบบอตต์ นายกรัฐมนตรีออสเตรเลีย
ประกาศกลางรัฐสภาของเขาว่า

Bangkok bombing: explosion rips through shrine in Thai capital

THE AUSTRALIAN | AUGUST 18, 2015 1:34AM

Thai soldiers inspect the scene after a bomb exploded outside a religious shrine in central Bangkok.

Images Video

Tony Abbott has urged Australians to resist being “cowed or intimidated” from visiting Thailand, warning the deadly bombing in Bangkok only strengthens the national resolve to combat terrorism.

“ชาวออสเตรเลียควรจะไปเที่ยวกรุงเทพฯ
ต่อไป เพราะเป้าหมายของคนร้ายพวกนี้ที่ก่อเหตุ
ระเบิดในเมืองที่เต็มไปด้วยผู้คน ก็คือต้องการจะ
ทำให้พวกเขากลัวจนสูญเสียความเป็นตัวเอง

ดังนั้น เราจึงไม่ควรจะยอมถูกข่มขู่จนเสีย
ขวัญด้วยเรื่องพวกนี้” ไม่มีประเทศไหนเหยียบย่ำ
ซ้ำเติมไทย บางประเทศพร้อมที่จะช่วยเหลือด้าน
สืบสวน เช่น ประเทศอังกฤษ เป็นต้น

สำหรับคนไทยด้วยกัน มีเรื่องหนึ่งที่นายกของ
สรรเสริญ ซึ่งดูเหมือนจะยังไม่เคยปรากฏมาก่อน
ผมขอนำข้อความบางตอนซึ่งคุณเปลา สัจเงิน เขียน
ไว้ในหนังสือพิมพ์รายวัน “ไทยโพสต์”

“คืนที่ผ่านมาเป็นคืนที่ยาวนานของคนหลายคน
ทั้งผู้ประสบภัย ทั้งครอบครัวผู้สูญเสียซึ่งรอคอย
ความหวังว่าจะรักษาญาติพี่น้องให้กลับมาเหมือนเดิมได้

และคืนที่ยาวนานของแพทย์ พยาบาลจำนวนมาก
ที่ช่วยเหลือกู้ชีพคนป่วยทุกคน โดยผู้ทำ หน้าที่
อยู่เวรทุกโรงพยาบาล เป็นที่ทราบดีว่ามีน้อยเกิน
กว่าจะดูแลผู้ประสบภัยจำนวนมากพร้อม ๆ กัน

แต่มีแพทย์อีกกลุ่มหนึ่ง ที่หลังสิ้นเสียงระเบิด
มุ่งตรงไปยังห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลของตนเอง
ทั้งที่ไม่ได้ถูกร้องขอ ไม่ได้อยู่เวร เพื่อเข้าไปช่วย

● ภาพ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์-สภาอากาศไทย เฟสบุ๊ก (นาที่ช่วยชีวิตเหยื่อระเบิดราชประสงค์ซึ่งบาดเจ็บรุนแรงมาก)

กันดูแลคนไข้ด้วยจิตอาสา

ในยามที่คนไข้มากมายไกลาหลราวจลาลจล ด้วยคนจำนวนมาก ทั้งผู้ป่วย ญาติ เจ้าหน้าที่ ผู้สื่อข่าว ตำรวจ ท่ามกลางเสียงร้องเจ็บปวด เสียงโหยหวน อาลัย ร่ำไห้ เสียใจกับการจากไป ของคนรัก เสียงตามหาญาติตนเองที่หายไป... บรรยากาศน่าหดหู่มากยิ่งนัก

แพทย์อาสาเหล่านี้ทำให้แทบทุกโรงพยาบาล มีคนทำงานพอ มีจำนวน “หมอ” มากกว่าคนไข้ และยังช่วยกันคนละไม้ละมือป้มหัวใจ ป้มเลือด คุมเครื่องช่วยหายใจ

ส่งสารพัดแล็บ เจาะท้อง เจาะปอด จนส่ง คนไข้ไปผ่าตัด หรือเข้าตึก หลายคนต้องนั่งป้ม เลือดลู่กับช็อกถึงเช้า เพียงให้คนไข้อยู่รอด บ้างก็นั่งเฝ้าคนไข้อาการหนักปรับตามอาการทุก๑๕นาที บางส่วนต้องไปผ่าตัด และดมยาสลบในห้อง ผ่าตัดทั้งที่ไม่มีเวร จนถึงใกล้รุ่งเช้า สถานการณ์ เริ่มเข้าสู่ปกติ

และคนเหล่านี้ก็สลายตัวไปเมื่อแสงอรุณา เตรียมกลับไปทำงานในหน้าที่ของตนเองต่อ โดยหลายคนไม่ได้นอน และไม่ต้องการเป็นข่าวใด ๆ

ผมขอขอบคุณที่ ๆ นื่อง ๆ หมอกลุ่มนี้ครับ ถ้าไม่มีท่านเป็นเงาเบื้องหลัง ห้องฉุกเฉิน ต่าง ๆ คงไม่สามารถรับคนไข้หนักจำนวนมาก เช่นเมื่อคืนได้แน่นอน ขอไปเอารูปบาง รพ.ที่ท่าน ถ่ายกันตอนจบภารกิจแอบมาลงนะครับ แต่คงไม่

ครบทุกคนและไม่ได้ทุกโรงพยาบาล เพียงยืนยัน ว่าที่กล่าวมามีตัวตนจริง ท่านคือ

“ฮีโร่ ยามรัตติกาลของคนไข้”

ขอบคุณทุกน้ำใจ ทุกแพทย์อาสาไทยครับ และขอบคุณพยาบาลและทุก ๆ วิชาชีพที่ช่วยเหลือกันครับ แพทย์คงช่วยเหลือใครไม่ได้ ถ้าไม่มีทุกท่านในทีมร่วมใจกัน ขอขอบคุณ ขอขอบคุณ “เหล่า อเวนเจอร์” ทุก ๆ คนในทุกโรงพยาบาลครับ”

นี่แค่ส่วนหนึ่ง “ในวิกฤติ” ชับเลือดใจพอได้ ซึ่ง อย่างน้อยทำให้โลกเข้าใจ-เห็นใจเรา และ ทำให้รู้ว่ายังมีภัยยังทำให้คนไทย “กอดกัน” แน่นขึ้น เกี่ยวกับเรื่องรัฐธรรมนูญ ต้นฉบับบทความนี้ เขียนขึ้นก่อนวันที่ ๗ กันยายน ซึ่งสภาพปฏิรูปแห่งชาติจะ “รับ” หรือ “ไม่รับ” ร่างรัฐธรรมนูญเท่าที่สัดดับรับฟังมาพอจะทำนายทายทักได้ว่าร่างรัฐธรรมนูญคงผ่านสภาแน่ พิจารณาทั้ง “เนื้อหา” และ “สถานการณ์” หากจะไม่ให้ผ่าน ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ต้องคว่ำไป จะมั่นใจได้อย่างไรว่าคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญชุดใหม่ที่จะตั้งขึ้นแทนนั้นจะร่างรัฐธรรมนูญได้ดีกว่าร่างนี้

บทบัญญัติของร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้มี ๒ ประเด็นที่สำคัญ คือ ประเด็นแรก ให้มีคณะกรรมการยุทธศาสตร์การปฏิรูปและการปรองดองแห่งชาติ พร้อมมอบหน้าที่พิเศษให้ดูแลความสงบเรียบร้อยและสร้างความปรองดอง ประเด็นที่สอง ให้มี ส.ว. สรรหา คือ ส.ว.ภายใต้การกำกับของ “คณะรัฐมนตรี” จำนวน ๑๒๓ คน และให้ประชาชนทั้งประเทศ ๗๗ จังหวัด เลือก ส.ว. จังหวัดละ ๑ คน รวม ๗๗ คน

อาจารย์วรศักดิ์ อุวรรณโณ ประธานคณะกรรมการการยกกร่างรัฐธรรมนูญยืนยันว่า การให้อำนาจพิเศษแก่กรรมการยุทธศาสตร์ ไม่ใช่เป็นการให้อำนาจซ้อนอำนาจรัฐบาลใหม่ หรือสืบทอดอำนาจ เพราะคณะกรรมการยุทธศาสตร์ ฯ มีสิทธิใช้อำนาจพิเศษ เมื่อมีการก่อเหตุจลาจลจนรัฐบาลขณะนั้นรับมือไม่ไหว หรือคุมสถานการณ์ไม่อยู่ **👍**

สี่ ^{สั้น}
ชีวิต _{ทีม สมอ.}

อย่าได้ไปยินดีเลื่อมใสพระที่ได้เป็นเจ้าของ
เป็นพระครู เป็นอะไรต่อมิอะไรเลย
เพราะมันผิดพระธรรมวินัย
ความเป็นสงฆ์ เป็นสังฆะ เลยหายไป
กลายเป็นปัจเจกชนเป็นใหญ่
แล้วก็บูชาเงินและอำนาจ
ถึงเวลาต้องสังคายนาครั้งใหญ่แล้ว
ถ้าเราไม่ทำ ก็จะไม่มีการศาสนาเหลืออยู่

ดร.นพ.มโน
เลาหวณิช

● หมอผู้กล้าฝ่าเนื้อร้ายในวงการสงฆ์ ●

มน โเลทวณิข รู้จักวัดพระธรรมกายขณะศึกษาคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเข้าวัดเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๗ อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ฉายา เมตตานันโท ด้วยความศรัทธาอย่างยิ่งต่อการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายสันโดษ แต่ไม่นานนักวิถีของวัดก็เปลี่ยนไป จนพระมนเมตตานันโท ตัดสินใจออกจากวัดพระธรรมกายปี พ.ศ.๒๕๓๘ ไปอยู่ที่วัดราชโอรสาราม เนื่องจากไม่เห็นด้วยกับวิธีหาเงินของวัด และลาสิกขาบทในที่สุด

เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจประเด็นการล้มภาษณ์ ดร.น.พ.มน โเลทวณิข เกี่ยวกับกรณีวัดพระธรรมกาย กองบรรณาธิการจึงทบทวนข้อมูลคดีวัดพระธรรมกายจากเว็บไซต์ <http://m.posttoday.com/articlestory/349724>, <http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9580000021845>, http://www.matchon.co.th/news_detail.php?newsid=1273501123, และ <http://www.oknation.net/blog/buddhacore/2012/04/04/entry-1> พบว่ามีการฟ้องร้องกันตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๔๑ แต่ก็ถอนฟ้องแล้วเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๙ ท่ามกลางความเคลือบแคลงสงสัยของพุทธศาสนิกชนทั่วไป จนกระทั่งวัดพระธรรมกายเป็นชาวดังขึ้นมาอีกครั้งในปี พ.ศ.๒๕๕๘ ในฐานะผู้รับเงินบริจาคจากนายศุภชัย ศรีศุภอักษร ประธานสหกรณ์เครดิตยูเนียนคลองจั่น จำเลยคดียกยอกเงินสหกรณ์เครดิตยูเนียน คลองจั่น

พ.ศ.๒๕๕๑ พระอดิศักดิ์ วิริยลักโก อดีตพระลูกวัดพระธรรมกาย กล่าวหาพระธัมมชโย อวดอุตริมนุสสรธรรมและยกยอกเงินและที่ดินซึ่ง

เกิดที่ ร.พ.จุฬาฯ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๙๙ เป็นบุตรชายคนโต (จากบุตรธิดาจำนวน ๔ คน) ของ น.พ.ชอุ่ม โเลทวณิข และ เกล็ดกรหญิงโสภี โเลทวณิข (ทนายพานิชย์)

การศึกษา

ประถมและมัธยมต้น ร.ร.อัสสัมชัญ บางรัก

มัธยมปลาย ร.ร.เตรียมอุดมศึกษา พญาไท กรุงเทพฯ

วท.บ. พ.บ. (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

B.A, M.A. (Oxford : Sanskrit with Pali & Indian Buddhist Literature)

Th. M. (Harvard Divinity School-: Medical Ethics)

Ph.D. (Hamburg, Thai Studies: Meditation and Healing in Theravada Buddhist Order of Thailand & Laos)

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง

- ที่ปรึกษาพิเศษในกิจกรรมพระพุทธศาสนา (Special Advisor on the Buddhist Affairs)

ในเลขาธิการใหญ่ องค์การสมัชชาศาสนาเพื่อสันติแห่งโลก

(World Conference on Religion and Peace-WCRP).

- ผู้แทนหลัก (Main Representative) องค์การ WCRP

ประจำสำนักงานสหประชาชาติ ณ กรุงเทพฯ (ESCAP)

- หัวหน้าฝ่ายกิจการต่างประเทศ มูลนิธิ ๕ ธันวาคมหาราช

ผู้จัดทำ www.belovedking.com & www.belovedqueen.com

- อาจารย์พิเศษภาควิชาศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และศูนย์ไทยศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- กรรมการจริยธรรม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(<http://www.tab-develop.com/Instructors/AMano.html> <http://www.atriumtech.com/>)

●●
พระอดิศัย วีริยศักดิ์
อดีตพระลูกวัดพระธรรมกาย
กล่าวหาพระธัมมชโยว่าอดุตริมนุสสรรม
และยกยอกเงินและที่ดิน
ซึ่งญาติโยมบริจาคให้วัด
กรรมที่ดินจึงเข้าตรวจสอบและพบว่า
พระธัมมชโยมีชื่อเป็นเจ้าของที่ดิน
กว่า ๔๐๐ แปลง รวมพื้นที่กว่า ๒,๐๐๐ ไร่
ในจังหวัดพิจิตร เพชรบูรณ์ และเชียงใหม่

●●

ญาติโยมบริจาคให้วัด กรรมที่ดินจึงเข้าตรวจสอบ และพบว่าพระธัมมชโยมีชื่อเป็นเจ้าของที่ดิน กว่า ๔๐๐ แปลง รวมพื้นที่กว่า ๒,๐๐๐ ไร่ ใน จังหวัดพิจิตร เพชรบูรณ์ และเชียงใหม่

มหาเถรสมาคมในขณะนั้นได้ตรวจสอบและสรุปว่าข้อกล่าวหาเป็นความจริง จึงมีมติให้วัดพระธรรมกายยุติการเรียไ้เงินนอกวัด และสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ได้ประทานพระดำริแก่มหาเถรสมาคมดังนี้

ฉบับที่ ๑

ความบิดเบือนพระพุทธธรรมคำสอน โดยกล่าวหาว่าพระไตรปิฎกบกพร่อง เป็นการทำให้สงฆ์ที่หลงเชื่อคำบิดเบือน แยกแยกออกไปกลายเป็นสอง มีความเข้าใจความเชื่อถือพระพุทธศาสนาตรงกันข้าม เป็นการทำลายพระพุทธศาสนา ทำสงฆ์ให้แตกแยกเป็นอนันตริยกรรม มิโทษทั้งปัจจุบันและอนาคตที่หนัก ส่วนที่มีใช่เป็นการหลงโทษแต่เป็นการกระทำที่ถูกต้อง คือ ต้องมอบสมบัติทั้งหมดที่เกิดขึ้นในขณะที่เป็นพระให้แก่วัดทันที

หลังจากที่สมเด็จพระสังฆราช ได้มีพระลิขิตฉบับที่ ๑ ออกมาแล้วนั้น อดีตเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกายก็ยังมีได้คืนทรัพย์สินทั้งหมดแก่วัด สมเด็จพระ

พระสังฆราชจึงมีพระลิขิตฉบับอื่นๆ ตามมาดังต่อไปนี้

ฉบับที่ ๒

ไม่คิดให้มีโทษ เพราะคิดในแง่ยกประโยชน์ให้ ว่าในขั้นต้นอาจมิใช่มีเจตนาถือเอาสมบัติของวัดเป็นของตนจริง ๆ แต่เมื่อถึงอย่างไรก็ไม่ยอมมอบคืนสมบัติทั้งหมดที่เกิดขึ้นในขณะที่เป็นพระให้แก่วัด ก็แสดงชัดแจ้งว่าต้องอาบัติปาราชิก ต้องพ้นจากความเป็นสมณะโดยอัตโนมัติ ต้องถูกจัดการอย่างเด็ดขาด เช่นเดียวกับผู้ที่ไม่ใช่พระปลอมเป็นพระ ด้วยการนำผ้ากาสาหวัดไปครอง ทำความเศร้าหมองเสื่อมเสียให้เกิดแก่สงฆ์ในพระพุทธศาสนา

พระธัมมชโยยังคงไม่ดำเนินการใด ๆ ตามพระดำริของสมเด็จพระสังฆราช กรรมการศาสนา จึงเข้าแจ้งความกับกองปราบปราม ให้เอาผิดฐานเบียดบังยกยอกทรัพย์สินและปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบในฐานะเป็นเจ้าพนักงาน นอกจากนี้ ยังมีอดีตนายความวัดพระธรรมกาย และประชาชนที่เคยเสื่อมใสศรัทธา เข้าแจ้งความดำเนินคดีพระธัมมชโยเช่นกัน ฐานฉ้อโกงเงิน ๓๕ ล้านบาท

ข้อหาที่ถูกฟ้องคือยกยอกเงินวัดไปซื้อที่ดิน โอนถ่ายกรรมสิทธิ์ให้นายถาวร พรหมถาวร ลูก-

●●
 พระธัมมชโย เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย
 เริ่มใช้เงินตนเองมาลงทุน
 โดยใช้ชื่อลูกศิษย์ที่รับใช้ใกล้ชิด
 ให้ญาติโยมเป็นผู้บริหาร
 และอ้างว่านำเงินมาสร้างพระพุทธรูปศาสนา
 ธุรกิจขยายไปเรื่อย ๆ จาก ๒ เป็น ๓
 และขยายไปเรื่อย ๆ ไม่หยุด

●●

ศิษย์คนสนิทเป็นผู้ถือครอง และนายถาวรก็เป็น
 จำเลยพร้อมกับพระอาจารย์ของตัวเอง

โจทก์ผู้ฟ้องพระธัมมชโยคือพนักงานอัยการ
 ฝ่ายคดีอาญา ๕ มีการดำเนินคดีต่อเนื่องตั้งแต่ปี
 ๒๕๔๒-๒๕๔๗ แต่แล้วก็มี การถอนคำฟ้องในวันที่
 ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๙ เรืออากาศโทวิญญู วิญญกุล
 อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา ๕ ในขณะนั้น ยื่น
 คำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้ง ๒ คน ด้วยเหตุผลว่า
 จำเลยที่ ๑ (พระธัมมชโย) กับพวก ได้เผยแพร่
 พระพุทธรูปศาสนาตรงตามพระไตรปิฎกและ
 นโยบายของคณะสงฆ์ เป็นที่ยอมรับทั้งในและ
 ต่างประเทศ อีกทั้งได้ร่วมมือช่วยเหลือกิจการ
 ของศาสนา ทั้งของคณะสงฆ์ ภาครัฐและเอกชน
 จำนวนมาก ส่วนด้านทรัพย์สินนั้น จำเลยที่ ๑
 กับพวก ได้คืนที่ดินและเงินจำนวน ๙๕๙,๓๐๐,๐๐๐
 บาทแก่วัดพระธรรมกายแล้ว จึงเป็นการปฏิบัติ
 ตามพระลิขิตของสมเด็จพระสังฆราชฯ ครบถ้วน
 แล้ว นอกจากนี้โจทก์ยังอ้างว่า บ้านเมือง
 ต้องการความสามัคคี หากดำเนินคดีกับจำเลย
 ทั้งสองต่อไป อาจก่อให้เกิดความแตกแยกใน
 ศาสนจักรและไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณะ
 อัยการสูงสุด (นายพร ยูติธรรมดำรง) จึงมี
 คำสั่งให้ถอนฟ้องคดีนี้ โจทก์จึงขอถอนฟ้อง
 จำเลยทั้งสองในคดีนี้ทุกข้อกล่าวหา

สำหรับคดียกยอกเงินของสหกรณ์เครดิต
 ยูเนียนคลองจั่น เว็บไซต์ [http://www.isranews.org/
 isranews-article/item/37061-cormoney02.html](http://www.isranews.org/isranews-article/item/37061-cormoney02.html)
 รายงานการล้มภาษณ์ ดร.นพ.มโน เลอาวณิช
 สรุปได้ดังนี้

ปี ๒๕๒๖ พระธัมมชโย เจ้าอาวาสวัดพระ
 ธรรมกายเริ่มใช้เงินตนเองมาลงทุนโดยใช้ชื่อ
 ลูกศิษย์ที่รับใช้ใกล้ชิด ให้ญาติโยมเป็นผู้บริหาร
 และอ้างว่านำเงินมาสร้างพระพุทธรูปศาสนา
 ธุรกิจขยายไปเรื่อย ๆ จาก ๒ เป็น ๓ บริษัท
 และขยายไปเรื่อย ๆ ไม่หยุด ต่อมา นายศุภชัย
 ศรีศุภอักษร ประธานสหกรณ์เครดิตยูเนียน
 คลองจั่น ก่อตั้งสหกรณ์เครดิตยูเนียนมงคลเศรษฐี
 มีพระธัมมชโยเป็นประธานที่ปรึกษาของสหกรณ์
 ให้ดอกเบียประมาณ ๗-๘% ทำให้มีคนเอาเงินมา
 ฝากจำนวนมาก สหกรณ์เครดิตยูเนียนมงคล
 เศรษฐีปล่อยให้ผู้ที่จะมาทำบุญที่วัด ดอกเบีย
 ๑๒% หลายคนอยากจะทำบุญใหญ่ จึงมีสมาชิก
 และเงินฝากมากขึ้น กลายเป็นสหกรณ์ที่ใหญ่
 ขึ้น ๆ ในที่สุดก็ทำเป็นมอลล์ และมีปั้มน้ำมัน
 ทำให้เกิดเป็นชุมชนของมงคลเศรษฐีขึ้น เงิน
 ของสหกรณ์เครดิตยูเนียนมงคลเศรษฐีถูกนำไป
 สนับสนุนสหกรณ์เครดิตยูเนียนคลองจั่น ทำให้มี
 ความน่าเชื่อถือ ดอกเบียเงินฝากร้อยละ ๑๐ ต่อปี

●●
ทางการได้ตรวจพบหลักฐานที่ชัดเจนจาก
บัญชีของวัดพระธรรมกายว่า
มีการเบิกเงินสดทั้งหมด
ประมาณสามพันล้านบาท
แล้วไปซื้อที่ดินที่พิจิตร เพชรบูรณ์
ชื่อในชื่อของธัมมชโย ไชยบุญย์
เพราะฉะนั้นการกล่าวหาว่า
พระลิขิตของสมเด็จพระสังฆราช
เป็นเรื่องที่สมเด็จพระสังฆราชกระทำผิดนั้น
ไม่จริง

●●

สูงกว่ามวงคลแคลสรฐี ทำให้มีคนฝากเงินมากขึ้นถึง ๔ หมื่นกว่าคน เป็นเงินนับหมื่นล้านบาท สหกรณ์ เครดิตยูเนี่ยนคลองจั่นจึงเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ผู้เกี่ยวข้องกับกรณีนี้อีกคนหนึ่งคือ นายสถาพร วัฒนาศิริสกุล อดีตพระวัดพระธรรมกาย ที่สึกจากการเป็นพระภิกษุ และจัดตั้งบริษัทกว่า ๗ แห่ง มูลค่าทุนจดทะเบียนกว่า ๑ หมื่นล้านบาท และปรากฏชื่อเกี่ยวข้องกับ นายศุภชัย ศรีศุภอักษร ในคดียกยอกเงินสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยนคลองจั่นนั้น ปรากฏหลักฐานว่านายศุภชัย ศรีศุภอักษร บริจาคเงินให้เครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับวัดพระธรรมกายถึงกว่า ๙๐๐ ล้านบาท แต่พระธัมมชโย อ้างว่าไม่รู้จักนายศุภชัยเป็นพิเศษ รับบริจาค ตามปกติเหมือนกับคนทั่วไป เมื่อทราบว่าเป็นเงินที่ยักยอกมา วัดพระธรรมกายจึงคืนเงินให้ สหกรณ์เครดิตยูเนี่ยน คลองจั่น จำนวน ๘๑๔ ล้านบาท รวมดอกเบี้ยเป็น ๘๑๘ ล้านบาท เพื่อให้สหกรณ์เครดิตยูเนี่ยนคลองจั่นถอนฟ้องวัดพระธรรมกายและพระธัมมชโย

ดร.นพ.มโน เลหาทวิช มีความเห็นต่อท่าทีของพระธัมมชโยอย่างไรบ้าง เชิญติดตามจาก

บทสัมภาษณ์ต่อไป

การที่ธรรมาภยกล่าวหาสมเด็จพระสังฆราช ว่าทำผิดวินัย ก็ใจกว่าพระธัมมชโยเป็น ปาณาชิกโดยไม่มีหลักฐาน เพราะภรพัยกับ ที่ดินนั้น ญาติโยมตั้งใจถวายทำธัมมชโย อยู่แล้ว ข้อเท็จจริงตรงนี้เป็นอย่างไร:

ข้อเท็จจริงคือคำกล่าวหานี้เลื่อนลอย เพราะ ทางการได้ตรวจพบหลักฐานที่ชัดเจนจากบัญชี ของวัดพระธรรมกายว่ามีการเบิกเงินสดทั้งหมด ประมาณสามพันล้านบาท แล้วไปซื้อที่ดินที่พิจิตร เพชรบูรณ์ ชื่อในชื่อของธัมมชโย ไชยบุญย์ เพราะฉะนั้นการกล่าวหาว่าพระลิขิตของสมเด็จพระสังฆราชเป็นเรื่องที่สมเด็จพระสังฆราช กระทำผิดนั้น ไม่จริง แล้ว ปปง. (สำนักงาน ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน) ก็ตรวจสอบ ชัดเจนแล้วว่าเงินนั้นเป็นเงินของวัด ไม่ใช่เงิน บริจาคพิเศษเพื่อให้ซื้อที่ดินให้ธัมมชโย

ที่ดินตรงนี้เป็นที่ส่วนตัวเลยหรือคะ:

ส่วนตัวครับ ทั้งที่เอามาจากเงินวัดแน่นอน สมเด็จพระสังฆราชไม่ได้กระทำการโดยสะเพร่า

มีข้าราชการระดับสูงของกรมศุลกากร
พาดอกเตอร์คนหนึ่งจากกรมทรัพยากรธรณีมา

บอกว่าที่ดินบริเวณนี้มีทองคำ
ธัมมชโยก็ไม่เชื่อ ให้พิสูจน์ก่อน
โดยให้ตักดินขึ้นมา ๑ คิวบิกเมตร

เอามาละลายดู ปรากฏว่า
มีทองประมาณ ๑ บาท ก็เลยอยากได้

แต่ท่านมีหลักฐาน แล้วก็ปรึกษากับเจ้าหน้าที่
บ้านเมือง ชัดเจนครับว่าเป็นเงินของวัดและที่ดิน
กลายเป็นชื่อไชยบุญอยู่ ธัมมชโยเป็นเจ้าของ

เรื่องนี้เกิดขึ้นมานานหรือยังคะ

นานแล้วครับ ไปซื้อที่ดินตรงนั้นประมาณปี ๒๕๓๘
หรือ ๓๙ โดยมีข้าราชการระดับสูงของกรม
ศุลกากรคนหนึ่งพาดอกเตอร์คนหนึ่งจากกรม
ทรัพยากรธรณีมาบอกว่าที่ดินบริเวณนี้มีทองคำ
ธัมมชโยก็ไม่เชื่อ นะ ให้พิสูจน์ก่อนโดยให้ตักดินขึ้น
มา ๑ คิวบิกเมตร เอามาละลายดู ปรากฏว่ามี
ทองประมาณ ๑ บาท ก็เลยอยากได้ และก็มิ
พยานแล้วว่าตอนปี ๒๕๔๙ ที่โอนที่ดินนั้นคืนเป็น
ของวัด ไชยบุญอยู่ถึงกับออกปากว่ามันเหมือน
ตัวเองถูกปล้นเลย แสดงว่ายึดติด อยากได้ที่ดิน
มากเพราะมีทองคำจริง การโจทของสมเด็จพระ
พระสังฆราชจึงไม่ใช่เป็นการกระทำโดยรู้เท่าไม่
ถึงการณ์ แต่กระทำโดยได้ตรวจสอบรอบคอบแล้ว

ถ้าโยมเขาตั้งใจถวายเฉพาะบุคคลอย่างนี้

ก็ไม่ผิดอะไรที่พระจะรับไว้ใช่ไหมคะ

มาพูดเรื่องพระธรรมวินัยก่อน ภิกษุชนิดใน
กหาปณะ^๑ ที่เขาถวายให้ ต้องอาบัติปาจิตตีย์

กหาปณะนั้นเป็นนิสัลคีย์ ต้องสละออก โดยพระ
วินัยก็ผิดแล้ว

ข้อสอง ในฐานะเจ้าพนักงานของรัฐ เจ้า-
อวาสรับเงินที่ให้ด้วยความเส่นหาได้ไม่เกินวง
เงินสามพันบาท ไม่งั้นก็ต้องเสียภาษี เพราะ
ฉะนั้นผิดทั้งกฎหมายและพระธรรมวินัย แล้วถ้า
ย้อนกลับไป เขาปาราชิกตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ มันก็ ๑๖
ปีมาแล้ว ต้องคิดภาษีย้อนหลังเงินที่รับมาทั้งหมด
เพราะถือว่าได้มาโดยมิชอบ

คนส่วนมากมักจะเข้าใจว่า

ถ้าถวายเฉพาะบุคคลก็ได้ไม่ใช่ว่าหรือ

ของที่ถวาย ถ้าไม่ใช่ปัจฉัย ๔ พระไม่พึงรับ
นี้รับมา ก็ทำหย่อนยานมาตลอด ชัดหลักการของ
พระธรรมวินัย

แล้วอย่างนี้ ก้าว ๆ ไปที่รับกันโครม ๆ

ไม่ผิดกันหมดหรือคะ

ก็ผิดพระธรรมวินัย

การทุจริตของสหกรณ์เครดิตยูเนียน

คลองจั่น พระธัมมชโยบอกว่า ไม่ได้รับรู้
ด้วย เพราะเขาเอาเงินมากถวายก็รับไว้เหมือน

^๑ มาตรฐานเงินของอินเดียโบราณ มีค่าเท่ากับ ๒๐ มาสก หรือ ๑ ตำลึง คือ ๔ บาท (<http://rirs3.royin.go.th/>)

●●
นายศุภชัยเอาเงินมาถวาย
มีหลักฐานปรากฏชัดเจนว่า
นายศุภชัย ศรีศุภอักษร
ได้รับการแต่งตั้งเป็นไวยาวัจกรของวัด
ก็ยังปฏิเสธว่าไม่รู้จักเขาเลยสักอย่าง
เป็นการโกหกคำโต

●●

ท้าว ๆ ไป อย่างนี้ถือว่าท่านผิดอะไร

นายศุภชัยเอาเงินมาถวาย มีหลักฐานปรากฏชัดเจนว่านายศุภชัย ศรีศุภอักษร ได้รับการแต่งตั้งเป็นไวยาวัจกรของวัด ก็ยังปฏิเสธว่าไม่รู้จักเขาเลยสักอย่าง เป็นการโกหกคำโต แล้วตามเช็คที่ออกไป วัดพระธรรมกายได้รับเงินมากที่สุด มากกว่าทุกแหล่งเลย แม้กระทั่งนายสถาพรนี่ก็เป็นคนของวัด เป็นเครือข่ายของวัดหมดเลย และเงินที่ได้จากนายศุภชัยก็เอาไปซื้อที่ดินเพื่อสร้างทัตตชีโวเจดีย์ และโอนเงินไปให้พระปลัดสร้างศูนย์อบรมที่ลพบุรี ก็เป็นโครงการของวัดอีก

เพราะฉะนั้นเรื่องสทกรณ์เครดิตยูเนี่ยน คลองจั่น นี่เป็นเรื่องของวัดพระธรรมกายเกือบทั้งหมด แต่แปลกมาก ผมยังไม่ได้ยินประกาศเลยว่าธัมมชโยเป็นจำเลยอย่างที่คนอื่นที่รับเช็คโดนเลย เขายังเป็นพยานอยู่ มันเป็นไปได้หรือครับ

รับเช็คเป็นร้อยล้านพันล้าน แล้วนายศุภชัยก็ยังรู้จักพระในวัดพระธรรมกายอีกหลายรูปโดยที่ไม่ผ่านเจ้าอาวาส และเช็คจำนวนมากถูกฟ้องถ่ายเป็นเงินสดทั้งหมด เป็นอาการแบบเดียวกันหมด มันพิลึกจริงๆ

กรณีนี้ก็เป็นการโกหกคำโต ไม่รู้จักศุภชัย คนใกล้ชิด แต่รู้ว่า สตีฟ จ๊อบ ไปเกิด อยู่บนสวรรค์

เขาก็ว่าเขาไปได้หมดแหละนรกสวรรค์ สตีฟ จ๊อบ ก็เจอมาแล้ว แต่ DSI ใกล้ๆ ไปไม่ได้ นี่มุสาชัด ๆ เพื่ออวดอุตริมนุสสรธรรม ซึ่งก็เป็นมุสาชั้น ปาราชิกข้อ ๔

การสะกดจิตของธัมมชโย^๒ ในสมัยโน้นต่างกับของพระธัมมชโยอย่างไร:

ผมก็ไม่ทราบว่ารสปูตินทำได้อย่างไร จน

๒ รสปูตินเป็นชาวไซบีเรีย ได้รับการศึกษาไม่มากนัก มีอาชีพตระเวนสอนธรรมะและได้รับเงินบริจาคเลี้ยงชีวิต กลุ่มสตรีที่เลื่อมใสรสปูตินชักนำให้เข้าสู่ราชสำนักเมื่อ ค.ศ.๑๙๐๕ และได้รักษารัชทายาทของพระเจ้าซาร์ด้วยอำนาจมหัศจรรย์ พระจักรพรรดินีอเล็กซานเดอร์ทรงคลั่งไคล้ถึงกับยกให้เป็นผู้ที่มาโปรดรัสเซียและรักษาราชวงศ์โรมานอฟ ไม่ว่าใครจะกล่าวร้ายรสปูตินอย่างไร พระจักรพรรดิและจักรพรรดินีก็ไม่ทรงเชื่อ รสปูตินมีอิทธิพลมากถึงขนาดสามารถถอดถอนและแต่งตั้งบุคคลในคณะรัฐมนตรี ตลอดจนการตัดสินใจเกี่ยวกับการทำสงคราม เชื่อกันว่ารสปูตินถึงกับทำลายพระราชธิดาด้วย ในที่สุดพระราชวงศ์พระองค์หนึ่งไม่อาจอดทนต่อการกระทำของรสปูติน จึงวางยาพิษและสังหารรสปูติน

ธัมมชโยต้องการครองโลก

เขาเคยให้สัมภาษณ์ ตั้งแต่เด็กมาแล้ว

ครูสอนภาษาอังกฤษถามนักเรียนว่า

โตขึ้นอยากเป็นอะไร

เด็กอื่น ๆ ก็ตอบว่าเป็นครูบ้าง หมอบ้าง

แต่ธัมมชโยบอกว่าอยากเป็น emperor

คืออยากเป็นจักรพรรดิ เขาถึงบวชชิตเลอร์

กิจกรรมวัดพระธรรมกายจัดแถวคนนั่งคนยืน

เป็นระเบียบเหมือนทหารในอาณาจักรไรซ์ที่ ๓

ราชสำนักของรัสเซียสมัยพระเจ้าซาร์นิโคลาสที่ ๒ แสบล้มสลาย รัสเซียเป็นคนมีเสน่ห์ พระบรมวงศานุวงศ์โดยเฉพาะผู้หญิงพากันหลงคลั่งไคล้ รัสเซียที่เป็นนักบวชที่อ่านหนังสือไม่ออก แต่อาศัยความเชื่อทางศาสนา คนรัสเซียหลายคนยังนับถือศาสนากันอยู่มากกว่าอังกฤษ เยอรมัน หรือฝรั่งเศสด้วยซ้ำไป นี่ก็เป็นจุดอ่อนสำคัญที่ทำให้รัสเซียดูเหมือนจะเป็นคนดีของพวกเขา แต่เขาไม่ได้สร้างอาณาจักรเงินอย่างธัมมชโย

ท่านธัมมชโยจะสร้างอาณาจักรทำไมคะ ในเมื่อเป้าหมายการบวชเพื่อไปสูนิพพาน และ พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ส่งเสริมความใหญ่โต

ธัมมชโยต้องการครองโลกนะคร้าบ เขาเคยให้สัมภาษณ์ ตั้งแต่เด็กมาแล้ว ตอน ๑๐ ขวบมีครูสอนภาษาอังกฤษถามนักเรียนว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร เด็กอื่น ๆ ก็ตอบว่าเป็นครูบ้าง หมอบ้าง แต่ธัมมชโยบอกว่าอยากเป็น emperor คืออยากเป็นจักรพรรดิ เขาถึงบวชชิตเลอร์ไง กิจกรรม

วัดพระธรรมกายที่จัดแถวจัดแนวคนนั่งคนยืน เป็นระเบียบเหมือนทหารในอาณาจักรไรซ์ที่ ๓^๓ เลย คือท่านต้องการครองโลกโดยใช้วิชาธรรมกายเป็นสื่อ แต่จะครองโลกได้ต้องครองประเทศไทยก่อน ตอนนั้นก็สร้างสาวกบิรวารให้เยอะที่สุด สะสมที่ดินให้มากที่สุด ทำทุกอย่างโดยมุ่งหวังผล

คุณหมอมีความเห็นอย่างไรกับประโยคที่ว่า ต้องปฏิรูปธรรมะก่อนการปฏิรูป ประชาธิปไตย

ผมว่าถูกต้องแล้ว ต้องปฏิรูปพระศาสนา ก่อน หัวใจของประชาธิปไตยคือการมีส่วนร่วมของประชาชน แต่การที่พระศาสนา ยังไม่ได้รับการปฏิรูป มันก็ทำให้เกิดปัญหาการราคาซึ่งมากมาย เพราะว่าพระไม่เป็นที่พึ่ง พระกลายเป็นผู้สะสมเงินทองและกลายเป็นคนเอาเปรียบสังคม เราต้องการพระที่เป็นพระ วัดที่เป็นวัด เพื่อประชาชนจะได้มีที่พึ่ง และเป็นเสาหลักหรือต้นแบบของความคิด ของความเป็นผู้เสียสละ เรา

๓ อาณาจักรเยอรมันยุคฮิตเลอร์ ผู้นำเผด็จการ อาณาจักรไรซ์ที่ ๑ คือจักรวรรดิโรมัน อาณาจักรไรซ์ที่ ๒ คืออาณาจักรเยอรมันสมัยนายพลบิสมาร์ค เยอรมันรุ่งเรืองสูงสุดจนถึงสงครามโลกครั้งที่ ๑ ซึ่งเยอรมันแพ้สงคราม ฮิตเลอร์รวบรวมเยอรมันขึ้นใหม่เรียกว่าอาณาจักรไรซ์ที่ ๓ ดำรงอยู่ได้เพียง ๑๒ ปี

●●
ธัมมชโยนี้ผิดตั้งแต่ธรรมวินัยเลย
และทำให้พระทั้งประเทศเห็นแก่ได้
เดี๋ยวนี้พระแต่ละวัด ๆ อยากจะมีเงินมีทอง
เหมือนธัมมชโยทั้งนั้น อยากมีลูกศิษย์เยอะ ๆ
ใครทำไรๆไม่ได้ เมื่อมีอำนาจมาก ๆ
ใครก็ไม่กล้าแตะ
การใช้กฎหมายก็เลยไม่ศักดิ์สิทธิ์

●●

ไม่ต้องการพระที่กอบโกยอย่างนักการเมือง
ต้องการนักการเมืองที่เสียสละได้แบบพระที่ตี
ไม่เอาอะไรตอบแทน

ระหว่างการเมืองประชานิยมของ
ระบอบทักษิณ กับศาสนาประชานิยมของ
ธัมมชโย ใครทำความเสียหายให้ประเทศชาติได้
มากกว่ากัน

ผมว่าเสียหายทางจิตวิญญาณนี้ ธัมมชโยทำ
เสียหายมากกว่า ครอบครัวทักษิณขยายกิจการ
ของเขาออกไปโดยอาศัยอำนาจทางการเมือง ไซ้
ไหมครับ แต่ธัมมชโยนี้ผิดตั้งแต่ธรรมวินัยเลย
และทำให้พระทั้งประเทศเห็นแก่ได้ เดี่ยวนี้พระ
แต่ละวัด ๆ อยากจะมีเงินมีทองเหมือนธัมมชโย
ทั้งนั้น อยากมีลูกศิษย์เยอะ ๆ ใครทำไรๆไม่ได้
เมื่อมีอำนาจมาก ๆ ใครก็ไม่กล้าแตะ การใช้
กฎหมายก็เลยไม่ศักดิ์สิทธิ์ มีข้อยกเว้นให้สำหรับ
คนบางคน

ธัมมชโยมีข้อยกเว้นมาตลอดตั้งแต่เขาบวชมา
ลงทำวัตรกับพระลูกวัดมั้ย ไม่มี ประชุมเจ้าคณะ
จังหวัดก็ไม่เคยเข้าแม้แต่ครั้งเดียว ประกาศเรื่อง
เงินรายได้แต่ละครั้งของวัดว่า กลฐิน ผ้าป่า หรือ
รายได้วัดแต่ละเดือน แต่ละสัปดาห์ได้เงินเท่าไร

ไม่เคยแถลง เงินเอาไปลงทุนทำอะไร ทำบริษัท
โน่นบริษัทนี่ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดพระธรรมวินัย ที่
ธัมมชโยทำนี่มันกัศกร้อนเข้าไปในจิตวิญญาณ
ของชาวพุทธ คนจำนวนมากว่าเป็นตัวต้นแบบ
ของพระที่ดี แต่แท้จริงเขาเป็นคนลวงโลก หากิน
ด้วยการเป็นคนหลอกลวง ได้ตำแหน่งเจ้าคุณมา
ก็ผิดกฎเกณฑ์ ข้ามขั้นตอนหมด การเป็นเจ้าคุณ
นี้ต้องจบเปรียญประโยค ๕ ก่อน แต่แกไม่เคย
ได้สักประโยค ได้แค่นักธรรมโท แต่เอาที่เดียว
เป็นเจ้าคุณเลย เห็นไหม ข้ามขั้นตอนทุกอย่าง
ฝ่ากฎระเบียบที่กำหนดไว้หมด ไม่เคยมีนะครับ
ผู้ละเมิดกฎหมายจารีตประเพณีขนาดนี้

ต่อมาก็คือการจำหน่ายคดีออกจากศาลที่
กำลังพิพากษาอยู่ กำลังจะตัดสินแล้ว ๕๒ คดี
ถูกจำหน่ายออกหมดเพราะอัยการสูงสุดเป็นคน
ถอน มันไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ไทยนะ ทำกัน
ขนาดนี้ได้ยังไง เอาอำนาจมาจากไหน เราจะรู้ได้
ไงว่าไม่มีการรับสินบาทคาดสินบน แล้วผลการ
กระทำนั้นของอัยการสูงสุดก็ส่งผลมาถึงคดี
สหกรณ์ยูเนี่ยนคลองจั่น คนเดือดร้อนหลายหมื่น
คน ทำให้เกิดยูฟอนด์ เงินหายไปเป็นหมื่น ๆ ล้าน
ระบบสหกรณ์เครดิตยูเนี่ยนของทั้งประเทศ
ลั่นคลอน จะล้มมีล้มแหล่ เขาทำได้ขนาดนี้

••
ตราบไต่ที่มหาเถรสมาคมยังเป็นอย่างนี้
ไม่มีทางปฏิรูป หรือพัฒนาอะไรได้เลย
ถ้าผมเป็นกรรมการเถรสมาคม ผมลาออก
เพื่อเปิดทางให้รัฐเข้ามาปฏิรูป
หรือไม่จั้นก็ต้องใช้ ม.๔๔
ถอดกรรมการมหาเถรทั้งชุด

การที่อัยการสูงสุดที่ถอนเรื่องออกมาบอกว่า เพื่อความสามัคคีของคนในชาตินี้ เขาเองน่าจะมีส่วนนี้กว่าตนเองได้ทำบาปครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ทำผิดให้เป็นถูก ทำชั่วให้เป็นดี เหมือนการพอกคนแล้วให้ดูเหมือนคนดี แล้วมาตีความว่าไม่ใช่อาบัติปาราชิก ไม่เกี่ยวกับอะไรทั้งหมด มีหน้าเข้ามามหาเถรสมาคมยังเลื่อนตำแหน่งให้เป็นเจ้าคุณชั้นเทพอีก มันแย่นะบ้านนี้เมืองนี้ กลายเป็นไม่มีชื่อไม่มีแป

ถ้าอย่างนั้น สิ่งที่คุณปรารถนาของการสงฆ์ที่สำคัญที่สุดน่าจะเป็นอะไร

กรรมการเถรสมาคมลาออกทั้งคณะ ผมขอเสนอ ถ้าผมเป็นสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าคุณเจ้าคุณ ผมจะลาออกวันนี้เลย เพื่อเปิดทางให้รัฐบาลปฏิรูปโดยสะดวก ไม่ใช่ทำตัวเป็นจระเข้ขวางคลองอยู่อย่างนั้น ใครจะทำอะไรก็ไม่ได้ จะตรวจสอบเงินพระก็ไม่ให้ตรวจสอบ แต่ให้เจ้าอาวาสทั้งหลายรายงานว่ามีรายได้อะไรให้ รายงานต่อสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ประธานโทษศรีบ ผมอยากรู้เงินในย่ามพระ ในบัญชีพระ ผมไม่สนใจเงินของวัดเท่าไรหรือยกทำไม่รายงานละ ตรงนี้แหละสำคัญ ส่วนที่ออก

กฎหมายจะต้องมีรายงานบัญชีแต่ละวัด แล้วของเจ้าอาวาสละรายงานไหม การแต่งตั้งถอดถอน ไวยาวัจกรก็อยู่ในอำนาจเจ้าอาวาส อย่างนี้มันก็เล่นพวกกันได้อยู่แล้ว มันไม่ทำให้โปร่งใส

ตราบไต่ที่มหาเถรสมาคมยังเป็นอย่างนี้ ไม่มีทางปฏิรูป หรือพัฒนาอะไรได้เลย ถ้าผมเป็นกรรมการเถรสมาคม ผมลาออก เพื่อเปิดทางให้รัฐเข้ามาปฏิรูป หรือไม่จั้นก็ต้องใช้ ม.๔๔ ถอดกรรมการมหาเถรทั้งชุด ถ้าจะดึงจะรั้งก็ต้องมีมือไปที่มหาเถรสมาคมให้ประชุมไม่ได้ หรือต้องมีการถอดถอนออก มันก็เสียหน้า วิธีที่ดีที่สุดละมุนละม่อมที่สุดคือ มส.ลาออก แล้วให้มีการปฏิรูปใหม่ จบ

สถานการณ์ประเทศไทยวันนี้ ทำให้รู้สึกว่าจะเปลี่ยนแปลงได้ยังไง คือมันพังรากลึก

ก็ต้องช่วยกัน เพราะนี่เป็นการสวนทางเป็นการขัดผลประโยชน์ มันเหมือนยักษ์ฉินนี่ออกมาจากตะเกียงอาละดินแล้วออกมาอาละวาด เราต้องสั่งมันกลับเข้าไปอยู่ในตะเกียงอย่างเก่า มันจะยอมไหม แต่ว่าการปฏิรูปศาสนาแต่ละครั้ง พระไม่เคยปฏิรูปตัวเองเลย เป็นการปฏิรูปโดยอำนาจรัฐทั้งหมด เช่นเดียวกับครั้งนี้ ผมว่าต้อง

ใช้อำนาจรัฐที่เด็ดขาด เราจะคอยให้เลือกตั้งเสร็จค่อยทำนะ ไม่มีทางเลยครับ เพราะนักการเมืองนี่กลัวพระ ต้องใช้อำนาจทหารอย่างเดียว ถ้าไม่ทำ การปฏิวัติของ คสช. งวดนี้ก็เสียของ

คุณหมอมีอะไรแนะนำชาวอโศกบ้างไหม

ผมอยากให้ชาวอโศกติดตาม ฝึมองธรรมกาย เปิดเฟสบุ๊ก ติดตามคติของธรรมกายว่าเป็นยังไง ถึงไหนแล้ว ถ้าเห็นท่าทางไม่ดี เช่นยังไม่มี การเอาผิดกับธัมมชโยที่เป็นผู้ต้องหาคดีสหกรณ์ เครดิตยูเนียนคลองจั้น เราต้องหาวิธีกดดันรัฐบาล เพราะมีสิ่งไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นแล้ว ทำได้อย่างเดียวคือต้องใช้อำนาจรัฐ ถ้าอำนาจรัฐโดยตรงไม่ทำ เราก็กต้องไปหาท่านนายกฯ บิ๊กตุ๋ ให้ท่านทราบ ว่า ท่านต้องทำแล้ว ถ้าท่านจะคืนความสุขให้คนในชาติ ท่านต้องทำ ผมอยากให้ชาวอโศกรวมตัวกันทำธรรมกาย ว็ช (Dharmakaya Watch) เรื่องนี้เป็นเรื่องคอขาดบาดตายของบ้านเมือง ท่านหลวงปู่พุทธอิสระที่ท่านออกมาที่ท่านก็เสียมากนะครับ มันอันตราย แต่ท่านก็ทำเพื่อบ้านเมือง ผมคิดว่าคนที่ทำได้อย่างท่านมีน้อย ผมหมายถึงคนที่ทำตามหลักการ คนทำตามหลักกุนะเยอะ

●●
ต้องสังคายนาค้างใหญ่แล้ว
ถ้าเราไม่ทำ ก็จะไม่มีการศาสนาเหลืออยู่
มันจะเหลือแต่พุทธแท้
พุทธที่ถูกปกคลุมด้วยทุนสามานย์
ถ้างวดนี้ปฏิรูปไม่ได้ เอาผิดธัมมชโยไม่ได้
ปล่อยลอยนวลต่อไป ภายใน ๕ ปีนี้
วัดทั้งหลายกว่าครึ่งในไทย
จะกลายเป็นธรรมกาย

●●
สุดท้ายคุณหมอจะฝากอะไรให้กับผู้อ่าน
บ้างคะ ในฐานะที่เป็นชาวพุทธ จะปฏิบัติตน
อย่างไรให้เป็นพุทธศาสนิกชนที่ดี

ผมคิดว่าวัดไม่ใช่สมบัติของพระ วัดเป็นสมบัติของพุทธบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา พระไม่ใช่เจ้าของวัด แต่กฎหมายปัจจุบันนี้ล้ำสมัย ให้ผลประโยชน์ผูกขาดกับคนกลุ่มเดียวมานานแล้ว ให้ทั้งยศถาบรรดาศักดิ์ด้วย อย่าไปยินดีเลื่อมใสพระที่ได้เป็นเจ้าของ เป็นพระครู เป็นอะไรต่อมิอะไรเลยเพราะมันผิดพระธรรมวินัย ความ เป็นสงฆ์ เป็นสังฆะเลยหายไป กลายเป็นปัจเจกชนเป็นใหญ่ แล้วก็บูชาเงินและอำนาจ ถึงเวลาต้องสังคายนาค้างใหญ่แล้ว ถ้าเราไม่ทำก็จะไม่มีพุทธศาสนาเหลืออยู่ มันจะเหลือแต่พุทธแท้ พุทธที่ถูกปกคลุมด้วยทุนสามานย์ ถ้างวดนี้ปฏิรูปไม่ได้ เอาผิดธัมมชโยไม่ได้ ปล่อยลอยนวลต่อไป ภายใน ๕ ปีนี้ วัดทั้งหลายกว่าครึ่งในไทยจะกลายเป็นธรรมกายและนักการเมืองทั้งหลาย ถึงตอนนั้น อย่างเดียวที่เราทำได้ในเวลานั้นคือ ได้แต่หลังน้ำตา เพราะนั่นคือปิดฝาโลงให้พุทธศาสนาไป ตอกตะปูปิดฝาโลงเรียบร้อย

☞

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๑

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามาอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วพูดถึง“ทำ๒”ให้เป็น ๑ สำเร็จ ซึ่งก็คือ “ธรรม ๒”(เหตุ ธรรม)ที่จะต้องศึกษา“ธรรม ๒”ตั้งแต่ต้นแห่ง“อินทรีย์ของชีวิต”(ชีวิตินทรีย์) และจัดการ(อภิสังขาร)กับใจของตนจนสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการัตติ)ของตนได้ผล ถึงขั้น“ทำใจในใจ”ของตนจาก“อิตถิลิงค์”เป็น“ปุงลิ่งค์”ได้สำเร็จจนทำภาวะ“ปุงลิ่งค์”ให้เป็น“นปุงสกลิ่งค์” ได้ถึงที่สุดขนาดนั้นเลย

หรือทำหลากหลายมากมาย ให้เป็น ๑ สำเร็จ (พหุทธา ปี หุตวา เอโก โหติ)

และที่สุดผู้้นั้นทำ ๑ ให้เป็น ๐ ได้สำเร็จ ก็เป็น“อมตบุคคล” ผู้เจตนาสามารถทำหลากหลายให้เป็น ๑ ก็ได้ ทำ ๑ ให้เป็นหลากหลายก็ได้ (เอโก ปี หุตวา พหุทธา โหติ)

และที่สุดทำ ๑ ให้เป็น ๐ ได้สำเร็จแน่แท้ หรือในขณะที่ยังเป็นๆ มีชีวิตอยู่ ก็คือผู้สามารถตัด“สันตติ”ไม่ให้มีต่อไปก็ได้

ตรงนี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๓ ที่ว่า “โลกนี้โดยมากอาศัยส่วน ๒ อย่าง คือ “ความมี ๑” (อตถิ) ความไม่มี๒ (นตถิ)

ก็เมื่อบุคคลเห็น“ความเกิดแห่งโลก”(โลกสมุทฺถย)ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริงแล้ว “ความไม่มีในโลก(โลก นตถิตตา) ย่อมไม่มี”(น โหติ)

หมายความว่า ผู้ที่มีปัญญาเห็นชอบตามเป็นจริงแล้ว จะเห็นว่า“ความเป็นโลก”ที่ยังมี“เหตุ”หรือความวนเวียนที่“เหตุ”ยังมี

อยู่(โลกสมุทฺถย)นั้น จะเป็นจริงว่า หรือชื่อว่า “ความไม่มีในโลก”(โลก นตถิตตา) ย่อมไม่มี (น โหติ) หรือย่อมไม่ได้(น โหติ) หรือย่อมไม่เป็นอย่างนั้น(น โหติ) ในผู้้นั้น

เมื่อบุคคลเห็น“ความดับแห่งโลก”(โลกนิโรธ)ด้วยปัญญาอันชอบตามเป็นจริงแล้ว “ความมีในโลก(โลก อตถิตตา) ย่อมไม่มี”(น โหติ)”

หมายความว่า ผู้ที่มีปัญญาเห็นชอบตามเป็นจริงแล้ว จะเห็นว่า“ความเป็นโลก”ที่“เหตุดับ”หรือความวนเวียนที่“ดับเหตุ”ได้แล้ว จะเป็นจริงว่า หรือชื่อว่า “ความมีในโลก”(โลก อตถิตตา) ย่อมไม่มี(น โหติ)หรือย่อมไม่ได้(น โหติ) หรือย่อมไม่เป็นอย่างนั้น ในผู้้นั้น

เห็นไหมว่า สุดท้ายคือ “ความไม่มี”(น โหติ)นั้น ต้องเป็น“การดับโลก-ดับความวน”(นิโรธ) จึงจะเป็น“ความไม่มี”สูงสุดเป็นที่สุด

แต่นั้นแหละ สำหรับผู้ยังไม่ปรินิพพาน เป็นปริโยสานไปจากโลก(ยังไม่ตายชนิดสุดท้าย คือตายทั้งรูปทั้งนาม ยังไม่สิ้นซากไปจากโลก) ยังมี“เรา”ยังอยู่(คือยังมีอัตตา แต่เป็น“อรหัตตา”แล้วก็ตาม) ตราบใด ก็ยังชื่อว่าเป็นผู้อยู่ใน“ความไม่มี” โดยเฉพาะ“ไม่มีกิเลส”เกิดอีกเลยตลอดกาล

ดังนั้น “ธรรม ๒”คือ อะไรก็ตาม หากผู้้นั้นตัด“สันตติ”แล้ว ในพลังงานใจของตน พลังงานที่ถูกตัดปล่อยไปแล้วก็จะกลายเป็น isotope ที่เหลือแต่ nuclear fission เท่านั้น ที่มี“ชีวิตครึ่งหนึ่ง”(half life) หรือมี“พลังงาน

ครึ่งเวลา”(half time) แม้จะแตกตัวเป็นปฏิกิริยา
ลูกโซ่(chain reaction)ไปอีกเท่าใดๆก็ตาม ก็
จางคล้ายเบาบางไปเรื่อยๆ ที่สุดก็สิ้นสุดเอง
ภาวะเช่นนี้คือ ภาวะของ“ซรตา”

ซึ่งโลกแห่งฟิสิกส์ ก็จะวนเวียนมีแล้วก็
ไม่มี เปลี่ยนแปลงไปมาอยู่วันนร ระหว่าง
สสารกับพลังงาน

ส่วนโลกแห่งวิญญาณ ผู้เป็น“อมต
บุคคล”สามารถจะหยุดวนเวียนในความเป็น
“ชีวะ” ให้“ทรงอยู่”(ธรรมนิยาม)ในภาวะ“พีช
นิยาม”ก็ได้ จะให้อยู่ในภาวะ“จิตนิยาม”ก็ได้

โดยการจัดการหรือปรับแต่งคือ “อภี
สังขาร”ตามความสามารถของแต่ละท่าน
ด้วย“การทำให้ในใจ”(มนสิการ) เพราะท่าน
สามารถปรับแต่งจัดการ“สังกัปะปะ ๗”ได้จริง

ในกระบวนการของ“สังกัปะปะ ๗”นั้นมี
“ธรรม ๒”คือ หมวด“ปัญญา”(พลังงานจลน)
คือ kinatic energy หรือ dynamic ได้แก
ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปะปะ นี้“ธรรม ๑”

ส่วนหมวดของ“เจโต”(พลังงานศักย) คือ
potential energy หรือ static ได้แก
อัปปนา-พัยปปนา-เจตโส อภินิโรปนา
นี้อีก“ธรรม ๑” อย่างนี้ก็คือ“ธรรม ๒”

หรือจะจัด“ธรรม ๒”เป็นว่า “ตักกะ-
วิตักกะ-สังกัปะปะ และอัปปนา-พัยปปนา-
เจตโส อภินิโรปนา”นั่นคือ“ธรรม ๑” แล้ว
จัดเอา“วจีสังขาร”เป็นอีก“ธรรม ๑”ก็ได้

หรือ“ธรรม ๒”คือ อะไรก็ตาม หากผู้

นั้นยังต่อ“สันตติ”อยู่ ในพลังงานใจของตน
พลังงานที่เกิดอยู่หรือยังมีอยู่ สำหรับผู้เป็น
“อมตบุคคล”ก็จะกลายเป็น isotope ที่
เหลือแต่ nuclear fussion ที่มี“ชีวิตเต็ม”
(full life) หรือมี“พลังงานเต็มเวลา”(full time)
แม้จะแตกตัวเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่(chain
reaction)ไปอีกเท่าใดๆก็ตาม ก็ยังเป็นผู้
กำหนดควบคุมให้เป็นไปตามที่สามารถจะ
“ประมาณเอาได้อย่างเหมาะสม”(มัตตัญญ)ใน
ที่สุดด้วยความสามารถ

ภาวะเช่นนี้คือ ภาวะของ“อุปะยตา”

“อมตบุคคล”จึงเป็นผู้สามารถจะให้
เป็น“อุปะยะ”คือ“เกิดต่อไป”ก็ได้ หรือจะให้
เป็น“ซรตา”คือ“เสื่อมสลายไปในที่สุดดับ”
ก็สามารถทำได้

เช่นนี้เองคือ ผู้มีที่สุตรู้จกัภูแจ้งรู้จริง
“ลักษณะรูป ๔”(อุปะยะ-สันตติ-ซรตา-อนิจจตา) ซึ่ง
“สัพเพธัมมา อนิจจัง” ทุกสรรพสิ่งล้วน
ไม่เที่ยง

แม้ที่สุด“อมตบุคคล”ก็สามารถเพียง
แต่ควบคุมได้สูงสุดแค่“อุปะยะ(ให้เกิดได้)-
สันตติ(จะต่อก็ได้ แม้จะตัด ไม่ต่อแล้ว)ก็ทำได้แค่
“ซรตา”คือปล่อยให้เสื่อมไปตามกาลเป็นที่สุด
เท่านั้น จึงชื่อว่า“อนิจจตา”คือ “สัพเพธัมมา
อนิจจัง” ทุกสรรพสิ่งล้วนไม่เที่ยง

ท้ายสุดจริงๆ ใน“ลักษณะรูป ๔”

เพราะฉะนั้นผู้มีที่ภูฐีในความเป็น“กาย”
ผิดเพี้ยนไปดังกล่าวมานั้น จึงไม่สามารถเป็น

“อารยบุคคล”ได้เลยแม้แต่ขั้นต้น“โสดาปัตติ
มรรค” เริ่มตั้งแต่ข้อแรกคือ “สักกาย”

เมื่อ“สักกาย”ก็ยังไม่สามารถมีปัญญา
ญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”ของ
ตน หรือรู้ผิดว่า“กาย”คือ“ธรรมเดียว”เท่านั้น
ไม่ใช่“ธรรม๒”(เทว ธัมมา)

ก็เป็นอันหมดทางที่จะพิจารณา“กายใน
กาย”ที่จะต้องเรียนรู้พิจารณาอบรมฝึกฝน
ของตนในตน แล้วจัดการ(อภิสังขารให้เป็นบุญ คือ
ให้ชำระกิเลสออกจากใจได้)ได้บรรลุพุทธธรรมเป็น
มรรคเป็นผล

ความเป็น“กาย”จึงสำคัญยิ่งที่จะต้อง
“สัมมาทิฐิ” จึงจะศึกษาปฏิบัติเกิดปัญญา
(อธิปัญญาสิกขา) รู้จักรู้แจ้งรู้จริงธรรมทั้งปวง

เมื่อมี“ญาณ”เห็นความเป็น“กาย”ได้จริง
จึงจะเริ่มเป็นผู้พิจารณาเห็น“กายในกาย”อยู่
(กาย กายนุปัสสี วิหริ) ก็จะเป็นผู้“เห็นกาย
ในกาย”ที่เป็น“รูปภายนอก”สัมพันธ์สัมผัส
อยู่เห็นๆ(พหิทธานุภาณี ปัสสติ) กระทั่งต่อเนื่อง
เข้าไปเป็น“อรูปในภายใน”ด้วย“การกำหนด
รู้”(อัชฌัตตัง อรูปัตถัญญี) ซึ่งก็ยังมี“ภายนอก”
สัมพันธ์สัมผัสอยู่เสมอ ไม่ได้ขาดกัน ยังมี
การสืบทอดกันอยู่(มีสันตติ) ยังสามารถเห็นอยู่
ทั้งภายนอกและภายใน เป็น“องค์รวมรวมอยู่
ด้วยกัน”(กาย) ไม่ขาดส่วนใดส่วนหนึ่งจากกัน
แม้จะเป็นการศึกษาถึงขั้นพิจารณา“อรูปกาย”

การปรุงแต่ง“กาย”(อภิสังขารหรือมนสิการ)
นั้นก็คือ จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง มีใช้

ร่างกาย หรือส่วนที่เป็นดินน้ำลมไฟภายนอก

แต่“รูป”ซึ่งก็คือ“ภาวะที่กำลังถูกรู้”อยู่
ในขณะนี้บัดนี้ เป็น“ภาวะที่มีอยู่ในภายใน”
เป็นภาวะไม่ใช่“ดินน้ำไฟลม”ตรงๆแล้ว จึง
มีใช้เรา“เห็น”(ปัสสติ)ภาวะของ“ดินน้ำไฟลม”
ทว่า“เห็น”ภาพหรือ“รูป”ที่เป็น“องค์ประชุม”
(กาย)ของมันจับกลุ่มกันขึ้นแล้ว

ผู้ปฏิบัติก็คือ เรียนรู้ขณะที่มี“รูปที่เป็น
ภายนอกและนามที่เป็นภายใน”นั้นแหละ
โดยไม่ต้องหลับตาปิดหูหรือดับการรับรู้ทาง
จมูก-ลิ้น-กายสัมผัสแต่อย่างใด จึงชื่อว่า มี
“กาย” ให้เรียนรู้“กายในกาย”

แล้วเรียนรู้จาก“กาย”ที่มี“รูป ๒๘”นั้น
อยู่พร้อมให้เรียน แล้วปฏิบัติโดยจัดการ(อภิ
สังขาร)ให้เป็นไปสู่ภาวะที่มี“รูป”สะอาดจาก
กิเลสที่ยังอุปาทานอยู่ให้หมดสิ้นไปจาก“รูป
ขั้น”สำเร็จ จึงจะเป็นผู้“พ้นอุปาทาน”ใน
“รูปขั้น” หรือ“รูปขั้น”ปราศจากอุปาทานสิ้น
เกลี้ยงแล้ว(เป็นผู้พ้น“รูปอุปาทานกัชนโร”) แต่ผู้นี้ก็
ยังมี“รูปขั้น”ที่อาศัยอยู่

ต่างกันอย่างยิ่งกับการปฏิบัติในแบบ
หลับตาเข้าไปอยู่ในอวังค์ ซึ่งเป็นผู้ไม่มี
“กาย”ให้ปฏิบัติ จึงเท่ากับผู้ไม่มีทางจะปฏิบัติ
ให้บรรลุ“โลกุตระธรรม”ได้เลยตั้งแต่ข้อแรก

“ข้อแรก”ในความเป็น“โลกุตระธรรม”นั้น
คือ ผู้ปฏิบัติมรรคเริ่มจุดที่ ๑ เลย ก็“กาย
ในกาย”นี้แหละ ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ข้อต้นใน
“โลกุตระธรรม ๓๗” ซึ่งเป็น“ข้อที่ ๑ ของสติ

ปฏิฐาน ๔” อันเป็นหนึ่งใน“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งมียืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐

การปฏิบัติแบบที่ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ” นั้น เมื่อผู้ปฏิบัติหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ไม่มีความรับรู้ภายนอกแล้ว แม้แต่รับรู้อยู่กับ“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก”ภายนอกก็ไม่รู้อะไรในภายนอกแล้ว จิตรู้มีรู้อยู่แต่ในภายใน ฌานหรือสมาธิแบบหลับตาเข้าไปในภวังค์เขาจึงจะนับว่า เป็นการ“เข้าฌานหรือเข้าสมาธิ” เขายึดถือกำหนดหมายกันอย่างนี้

เมื่อคลายจิตที่รู้อยู่แต่ภายในออกมาสู่“ความตื่นรู้”จนออกมามีความรับรู้ภายนอก ก็เรียกว่า“ออกจากฌาน ออกจากสมาธิ”

ผู้ที่หลับตาเข้าไปจนหมดสิ้นรู้แต่ในภายใน ไม่มี“ความรับรู้ต่อสัมผัสภายนอก”แล้วสิ้นเชิงนั้น ก็คือ ผู้หมดสิ้นความเป็น“กาย”ที่เป็น“ความจริง”แล้ว คนผู้ปฏิบัติอย่างนี้จึงไม่มี“สังขาร”หรือ“ความจริง”ที่จะปฏิบัติเพื่อบรรลุ“สังขาร”อย่างสิ้นเชิง

ถ้าเรายังมี“รู้”อยู่ แต่เป็นการ“รู้”ภาพที่เรา“เห็น”และ“จำ”จากภายนอกนั้นอีกมันก็ไม่ใช่“ความจริง”ของดินน้ำไฟลมนั้นเราก็จะ“เห็น”ด้วย“ความจำ”(สัญญา) หรือต้อง“เห็น”ด้วย“การกำหนดรู้”(สัญญา)เอาเอง

ยิ่งปั้นเองขึ้นมาในภายในจิตของเราเอง ไม่ใช่จาก“ความจำ”ด้วยซ้ำ คิดขึ้นมาใหม่ มันก็ไม่ใช่“ความจริง”ในโลก เป็น“ของใหม่”ที่ผู้

นั้นคิดปั้นขึ้นมาแท้ๆ

ใช้มั้ย?

“ความจริง”ที่สัมผัส“เห็น”ในปัจจุบันนี้ จึงไม่ใช่“รูป”อย่างที่มี“องค์ประกอบหรือองค์รวม”ของ“ดินน้ำไฟลม”ที่ประชุมกันขึ้นให้เห็น แต่เป็น“รูป”ที่ไม่ใช่ภาวะแท้ของ“ดินน้ำไฟลม”ภายนอกที่สัมผัสอยู่หลุดๆ ณ บัดนี้ มันคือ“การเห็น”เพียง“ความจำ”(สัญญา) หรือภาวะที่“กำหนดขึ้นมาใหม่”

มีใช่“ความจริง”ของดินน้ำไฟลมที่เป็น“รูป”ให้เราสัมผัสและ“ร่วมประชุมกันอยู่”(กาย)กับธาตุรู้ของเราที่“เห็น”กันอยู่หลุดๆ โทหน่ “รูป”ที่“เห็น”อยู่ ณ บัดนี้ จึงเป็นแค่เพียง“ความจำ”หรือ“รูป”จำลองมาจากที่เรา“จำ” มาเห็น ซึ่งเป็น“รูป” ที่เรา“กำหนดขึ้นมาใหม่”แท้ๆเลย

เรียกด้วยศัพท์ทางวิชาการว่า “มโนมย อัตตา”(รูปที่สำเร็จด้วยใจสร้างขึ้น)

ไม่ใช่“ความจริง”แล้ว คือ ไม่ใช่“รูป”ที่เห็นโต้งๆด้วย“ตา”ด้วย“หู”ด้วย“จมูก”ด้วย“ลิ้น”ด้วย“กายภายนอก”สัมผัสภาวะนั้นๆ อยู่หลุดๆกันแล้ว

ภาวะที่เราสัมผัสจากภายนอกแล้วเกิด“ความรู้”ขึ้น นั่นคือ“รูป”

“ความรู้”ของเรา ณ บัดนั้นคือ “นาม” “รูป”กับ“นาม”ที่ร่วมกันปรากฏเป็น“กาย”ให้เรา“รู้”อยู่ ณ บัดนี้ คือ“ความจริง”

◎ *เกาส์มัย ใหม่เสมอ*

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ความแตกต่างระหว่าง การเมืองประชานิยม VS ศาสนาประชานิยม

ประธาธิปไตยต้องไปเลือกตั้ง ให้เลือกคนที่อายุน้อย
 อายุน้อยกว่าพรรคที่โกงเหมือนกัน
 แต่ไม่เอาเขาไปแบ่งกัน

ทำบุญมากช่วยมาก ทำบุญน้อยช่วยน้อย ถ้าทำ
 มาก ๆ บ่อย ๆ จะรวยทั้งคืนทั้งวัน รวยจน
 สะปิ้นทั้งหน้าหลัง!

๑. ใช้ประชาธิปไตยเป็นเครื่องมือหลอกคน VS ใช้บุญเป็นเครื่องมือหลอกคน

ตুষมหมตเนือหมตตัว ยสมกู่เงินวัด
 ยสมเป็นลูกทหนี้วัดเพื่อบุญใหญ่
 วยศรั้งใหญ่ วิมานใหญ่ ๆ วยตুষอยู่แล้ว

๒. ทั้ง สด - แลก - แจก - แถม สุดท้ายกลายเป็นหนี้ไปตาม ๆ กัน VS แจกสวรรค์ แถมวิมาน ด้วยบุญใหญ่ ๆ ๆ จนหมตตัวกลายเป็นหนี้วัด

๓. มีบริการหลังขาย VS มีบริการหลังตาย

๔. ลูกน้องและหัวหน้าพากันติดคุกตาราง VS มากบารมีอยู่เหนือคุกตาราง ด้วยมวลชนขนาดใหญ่ที่หลงเชื่อ กลายเป็นกฎหมายอยู่เหนือกฎหมาย

สุดท้ายคนที่รักษาพระธรรมวินัย ก็คือคนที่ทำลายพระธรรมวินัยได้ยิ่งกว่าใคร...
คนที่อาสาเข้ามาทำงานให้บ้านเมือง ก็คือคนที่ทำลายบ้านเมืองได้มากกว่าใคร...

และคนที่สอนเรื่องบาปเรื่องบุญ สุดท้ายเขาเหล่านั้น

ก็จะเป็นคนที่กำลังทำบาปได้มากกว่าใคร ๆ

เพราะเขาคือ "ซาตานในคราบน้ำกัญญา" ดี ๆ นี่เอง!

พิธีกรรมในวันนี้ ผู้มีบุญยังได้ร่วมกัน
ตอกเสาเข็มจำลองด้วยค้อนประติมากรรม
เครื่องยศสุวรรณค์ จากนั้นจึงร่วมกันขุดหา
"ทรัพย์สุวรรณค์" ที่ฝังอยู่ใต้ผืนดินอันศักดิ์สิทธิ์
ซึ่งนอกจากจะสร้างความปิติเบิกบานใจแล้ว
ยังเป็นกุศโลบายให้ผู้ร่วมพิธีจดจำรำลึก
นึกถึงบุญในครั้งนี้ได้ไปตลอดชีวิตอีกด้วย

"ค้อน" อภิเษกมงคลจำลองจากเครื่องยศชาวสุวรรณค์

ทำไมนักค้าบุญขายสุวรรณค์วิมานในอากาศ จึงกลายเป็นการลวงโลก ???

ไม่น่าเชื่อว่าปรากฏการณ์แชร์ยูฟีน จะสามารถ
นำมาหลอกลวงผู้คนได้จนทุกวันนี้ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้
เราก็มีบทเรียนจากสารพัดแชร์มาก่อนแล้ว
ตั้งแต่แชร์แม่หม้าย แชร์นกแก้ว จนปัจจุบันเป็น
แชร์ข้าวสาร แชร์ตู้คอนเทนเนอร์ และแชร์ยูฟีน
ซึ่งเป็นแชร์ข้ามชาติ แต่ก็ไม่น่าเป็นห่วงเท่ากับแชร์
"พระ" ฟัน ซึ่งเป็นแชร์ข้ามภพข้ามชาติ ทั้งยูฟีน
และพระฟันใช้หลักการเดียวกันในการหลอกลวง
ผู้คน คือ อาศัยความโลภ ความอยากร่ำรวยของ
ผู้คนมาเป็นตัวล่อใจ ส่วนสินค้าที่จะนำมาใช้เป็น
กับดักก็ได้หลายอย่าง แต่ที่ง่าย ๆ และวิจิตร
พิสดารได้มากที่สุด นั่นก็คือขายสุวรรณค์วิมาน

ในอากาศ ซึ่งนักค้าบุญทั้งหลายนิยมนำมาใช้ได้
ผลดีมานักต่อนักแล้ว เช่น

● เมื่อพระไปพบพระยายม บรรยายโดย
พระนิกร อรปวีณา

...เมื่อนั่งเรือเรียบริ้อยแล้ว เรือนั้นก็ค่อย ๆ
ลอยขึ้นไปทีละนิด ๆ จนพ้นยอดไม้ แล้วก็ผ่านมา
ในอากาศอันเว้งว่างเปล่า แล้วผ่านเข้ามาใน
หมู่เมฆหมอกสีขาวนวล ชวนให้มองอย่างสุขใจ
แล้วค่อย ๆ ลอยขึ้นไปจนพ้นเมฆหมอกนั้น
พอพ้นเมฆหมอกขึ้นไปข้างบนเท่านั้น จะมองไป
ทางซ้ายทางขวาข้างหน้าข้างหลังจะพบแต่
ปราสาท มีแสงเป็นประกายพรายแพรวเดี่ยวดาษ

เคลื่อนกลาตไปทั่ววิมาน เมฆหมอกบาง ๆ ที่ ล่องลอยอยู่นั้นมีสีขาวนวลดุจสำลี

เมื่อเรือที่วิญญานข้าพเจ้านั่งมาถึงจุดหมาย ปลายทางคือ ปราสาทหลังที่สวยงามที่สุดในจำนวน ปราสาทในแดนวิมานแล้ว วิญญานข้าพเจ้าก็ ทราบได้ทันทีว่า เป็นปราสาทของเทวดา เทวดา ที่เห็นนั้นนอนเอกเขนกอยู่บนเตียง องค์ของ เทวดานั้น ตั้งแต่คอถึงศีรษะมีรัศมีบาง ๆ พุ่งออกมา ประมาณคืบกว่า และเครื่องแต่งตัวสวยงามมาก นางฟ้าแต่ละนางมองไปไม่เห็นว่าใสเปลือย แต่มี ผ้าคาดอกปิดถั้น ส่วนผ้าถุงนั้นดูแล้วแวววาวงาม ระเบียบไปทั้งผืน รูปร่างหน้าตาเนื้อหนังก็สุดสวย เปล่งปลั่งดังดอกปทุมชาติสีชมพูอ่อน เมื่อมา พร้อมกันแล้วก็กระทำอภิวันทนากการ แล้ว ร่ายรำทำเพลงแบบนาฏศิลป์ไทย ดุณฺมนวล อ่อนช้อยน่าชมยิ่งนัก

● หลวงปู่เณรคำแสดงธรรม ณ ดอกบัวคู่ ๔ เมษายน ๒๕๕๕

...หลวงปู่เมตตา คงเส้นคงวาเหมือนเดิม แล้วก็ ไม่เลือกคนรวยคนจนเอาหมด ยี่สิบหรือร้อยเอาหมด ไม่เลือก บางคนไปหาหลวงปู่เณรคำ บอกว่าเราจน จะเข้าถึงหรือ ไม่ต้องห่วงโยม เอาอย่างเดียว ไม่เลือกหรอก ยิ่งจนยิ่งดี มาจะทำให้รวย เรามีหน้าที่ ทำคนจนให้รวย รู้ไหม ลูกศิษย์หลวงปู่ที่นั่งอยู่นี้รวย ทุกคนแหละ ไม่จนกันแล้วนะ

...เวลานอนลง หลวงปู่นี้โล่งสว่างอย่างเดียวถึง เช้าวันใหม่ เว้นไว้แต่หลวงปู่มีกิจนิมนต์ที่ต้องให้

ธรรมทั้งมนุษยโลก เทวโลก ทั้งพรหมโลก ต้องไป แสดงธรรมให้เขาฟัง เสร็จแล้วก็กลับลงมา รุ่งเช้า ก็บิณฑบาตโปรดญาติโยม และก็ภารกิจอื่น ๆ ต่อไป อย่างนี้ตลอดทุกวัน

....สมัยที่อยู่วัดป่าขันติธรรมเนี่ย เทวดามาฟัง เทศน์ทุกวัน ๆ จนไม่ได้พักผ่อนเหมือนกัน มาบน อากาศเบียดเสียดกัน เทวดามาแน่นไปหมด เต็มไปหมด เขาก็นิมนต์หลวงปู่นะ ในคืนต่อมา มา นิมนต์หลวงปู่ไปเยี่ยมชมสถานที่ต่าง ๆ ที่มนุษย์ที่ กำลังมีชีวิตอยู่ในโลก เขาได้สร้างบุญเอาไว้ แล้ว บุญอันนั้นก็ทำให้เกิดเป็นทิพย์วิมาน ทิพย์สมบัติ รอคอยการไปเสวยบุญหนาแน่นไปหมดเลยโยม เต็มไปหมดเลย บ้านเขาใหญ่นะ ขนาดเสาวิมาน เจ็ดร้อยยอดใหญ่เท่ากับรถทัวร์ ๕ คันซ้อนกัน เลยนี้ ไม่ใช่ธรรมดาใหญ่มาก

● จาก...ปรโลกนิรส์ (๑๗ กันยายน ๒๕๕๒) พยากรณ์โดย พระเทพญาณมหามุนี (หลวงพ่อดัมมชโย)

เรื่องราวของผู้ใหญ่ศุภชัย ศรีสกุลอักษร มี อดีตชาติดังต่อไปนี้

เมื่อพุทธันดรที่ผ่านมา ลูกเกิดเป็นบุตรชาย คนโตของครอบครัวเกษตรกรรมที่มีขนาดใหญ่ ครอบครัวหนึ่ง...ต่อมาภายหลัง ลูกได้มีโอกาส พบกับพระมหาเถระ จึงทำให้ลูกรู้สึกอยากจะมี ส่วนช่วยในการเผยแผ่คำสอน โดยจะช่วยรับบุญ สร้างวัดถวาย แต่ในตอนนั้นวัดใหญ่สร้างเสร็จ เรียบร้อยแล้ว ลูกก็เลยปวารณาที่จะช่วยสร้าง วัดสาขาตามหัวเมืองและตามแคว้นต่าง ๆ...ใน ชาตินั้น ลูกมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี สามารถเข้า ถึงพระธรรมกายภายในและกลับดุสิตบุรีได้ในที่สุด

เรื่องราวเกี่ยวกับคุณพ่อ เตี้ยของลูกเสียชีวิตเพราะบุพกรรมที่ท่านเคยทำเอาไว้ในหลาย ๆ ชาติที่ผ่านมา ตัวเตี้ยของลูกไปรุมทำร้ายนักเลง นั้นไม่ถึงกับตาย แต่ก็บาดเจ็บสาหัสจนเป็น อัมพาตไปครึ่งตัว ด้วยวิบากกรรมในครั้งนี้ จึง ส่งผลทำให้ท่านต้องมาถูกรถมอเตอร์ไซด์ชนจน

เป็นอัมพาตในเวลาต่อมา สาเหตุที่ทำให้ท่านป่วยเป็นโรคมะเร็งนั้น เกิดจากที่ท่านเคยฆ่าสัตว์ ทำอาหารมาในหลาย ๆ ชาติ เมื่อกรรมทั้งหมดมารวมกัน ท่านจึงต้องเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในที่สุด

สำหรับบุญที่ลูก ๆ ส่งไปให้ท่านนั้น ท่านก็ได้รับทุก ๆ บุญที่ลูก ๆ อุทิศส่งไปให้ท่านจนทำให้ทิพยสมบัติของท่านมีความละเอียด ประณีต และมีความวิจิตรงดงามยิ่งกว่าช่วงแรก จากนั้นพระท่านก็นำเอาดวงบุญที่ลูก ๆ ได้ ทำไปซ้อนที่ศูนย์กลางกายของท่าน จนดวงบุญติดแน่นอยู่ที่ศูนย์กลางกายของท่าน เมื่อท่านมองเห็นดวงบุญซึ่งเกิดจากบุญใหญ่ ๆ ที่ลูก ๆ ได้ทำและส่งบุญไปให้ท่าน ท่านก็เกิดความรู้สึกปีติในผลบุญเหล่านั้นแบบทับทิว และเป็นผลให้กายของท่านสว่างขึ้น ๆ จนทำให้กายของท่านที่เดิมเป็นเพียงกายเทพบุตร ยักษ์รูปหล่อ แปรเปลี่ยนไปเป็นกายเทพบุตรสุดหล่อ **อยู่บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เฟส ๑ โดยมีวิมานทองขนาดใหญ่ และมีบริวารรายล้อมอยู่เป็นจำนวนมาก**

บทสัมภาษณ์กัลยาณมิตร.ศุภชัย ศรีศุภอักษร
นักสหกรณ์แห่งชาติ&เอเชีย

ดร.ศุภชัย : กราบขอบพระคุณคุณครูไม่ใหญ่ที่เมตตาฝันในฝันให้ จากกรรมของคุณเตี้ยทำให้คุณแม่และทุกคนในครอบครัว **รักการทำบุญมากยิ่งขึ้น** แม่บอกว่าแม่ตั้งใจที่เตี้ยได้ไปอยู่

ดาวดึงส์ แต่แม่ไม่ไปอยู่ด้วยหรอก แม่จะไปดุสิตบุรี วงบุญพิเศษ เขตบรมโพธิสัตว์

ดร.ศุภชัย : กรรมของเตี้ย ด้วยบุญสร้างพระธรรมกายประจำตัวและบุญบวชของลูกชาย ทำให้ท่านได้เกิดเป็นยักษ์ชั้นกลาง อยู่สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา และด้วยบุญของลูก ๆ ที่ทำไปให้ท่านจึงยกระดับไปเป็นเทพบุตรอยู่บนสวรรค์ชั้น **ดาวดึงส์ เฟส ๑ เรื่องนี้ผมซาบซึ้งมาก** เพราะเราไม่รู้ว่าท่านตายแล้วไปไหน เสียชีวิตในห้อง ICU ซึ่งไม่มีใครอยู่ด้วยเลย

ดร.ศุภชัย : เสียตายที่พุทธรังษีแล้วไม่ทันได้ร่วมสร้างวัดใหญ่ ได้แต่สร้างวัดสาขา แต่โชคดีชาตินี้ ผมได้ทันสร้างวัดใหญ่ ดังนั้นฝากบอกผ่านคอลัมน์นี้ **“ถึงนักสร้างบารมีทุกรูปทุกคนให้รับทราบพร้อมกันว่า ทริพยากรทั้งหมดที่ผมได้มาจะขอทุ่มเทไปกับโปรเจกต์บุญของคุณครูไม่ใหญ่ สร้างวัดใหญ่ให้สำเร็จ”**

ข้อที่นำสังเกตสำหรับนักค้าบุญ
ขายสวรรค์วิมานในอากาศ

๑. เคยมีคำกล่าวที่ว่า **“ถ้าอยากรวยเร็ว (และเลวด้วย) ต้องค้ายาบ้า แต่ถ้าจะให้รวยเหนือชั้นยิ่งไปกว่า ต้องค้าอำนาจทางการเมือง แต่ถ้าจะให้รุ่งเรืองไปกว่านั้น โดยไม่ต้องมีการลงทุนใด ๆ นั่นก็ต้องหันมาค้าบุญขายสวรรค์วิมานในอากาศ”** ซึ่งไม่ต้องลงทุนอะไร เพียงแค้โกงหัวหมัจฉิร ผู้คนก็พากันเข้ามากราบไหว้ ให้ความศรัทธาเชื่อถือ เพราะนี่คือสัญลักษณ์ของพระอรหันต์และพระพุทธเจ้า

นักการเมืองหลอกหลวงผู้คนโดยอาศัยการเมืองประชานิยม แต่ก็ยังต้องใช้กั๊งฝอยตกปลากระพง ใช้การตลาดโฆษณาประชาสัมพันธ์ว่าจะได้โน่นได้นี้ได้นั้นในเมกะโปรเจกต์หรือโครงการต่าง ๆ แต่นักค้าบุญสบายยิ่งกว่า โดยใช้ศาสนาประชานิยม อาศัยแค่ลมปากที่ไม่ต่างจากลม ๆ แล้ง ๆ อวยพรให้ญาติโยมที่อยากรวยอยากจะได้สวรรค์วิมาน แล้วมโนให้ดูสมจริง

สมจิง เช่น...จะได้รวยกันทั้งคืนทั้งวัน รวยจน
สะบัดหันแหลก! จะได้สมบัติจักรพรรดิ ได้สวรรค
สูงสุดชั้นดุสิตบุรี ทั้งบรรยายภาพ ทั้งเขียนภาพ
สร้างวิมานในอากาศขึ้นมาให้ดูกัน เพียงแค่นี้ก็
สบายกว่านักการเมืองประชานิยมเป็นไหน ๆ

๒. และเพื่อให้เกิดการโดนใจพ่อยกแม่ยก
และเหล่าบริวารทั้งหลาย เหล่าสมีมืออาชีพก็
จะใช้วิชาการเอาเข้ามาผสมโรงด้วย เช่น
ฤทธิ์เดชคาถาอาคมขลังทั้งหลายไปจนกระทั่ง
อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์
โดยเฉพาะที่ใช้ได้ง่าย และตรวจสอบกันไม่ได้
ก็คือการระลึกชาติ การพยากรณ์คติภพ
ของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งคนส่วนใหญ่ต่างก็อยาก
จะรู้ว่าดวงศาคณาญาติที่รักและเคารพของ
ตัวเองตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน ที่ต้องตายเพราะ
มีวิบากกรรมอะไร พวกสมีเหล่านี้ก็จะพยากรณ์
ได้หมด พูดออกมาราวกับตาเห็นว่าไปอยู่สวรรค์
ชั้นนี้หรือนรกขุมนั้น

การที่พระอาจารย์สามารถมีฤทธิ์เดช
และญาณวิเศษวิไลได้ขนาดนี้ พวกพ่อยก
แม่ยกมีอะไรก็จะเทให้หมดหน้าตัก ทุ่มให้สุดตัว
กันทีเดียว ซึ่งในสมัยพุทธกาล พระโมคคัลลานะ
เคยเหาะไปหยิบเอาบาตรบนยอดไม้ ทั้ง ๆ ที่เป็น
ของจริงที่แสดงให้เห็นกันได้ปานนี้ พระพุทธเจ้า
ยังตำหนิติเตียนว่า การที่ภิกษุไปแสดงฤทธิ์เดช
อย่างนั้นไม่ต่างอะไรกับผู้หญิงขายตัวที่เปิด
อวัยวะเพศในที่ลับให้ผู้ชายดู จากนั้นจึงได้ทรง
บัญญัติห้ามภิกษุทั้งหลายแสดงอิทธิปาฏิหาริย์
และอาเทศนาปาฏิหาริย์ให้แสดงแต่อนุสาสนี
ปาฏิหาริย์ คือ คำสอนที่ทำให้เกิดการปฏิบัติ
ดีจนเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ขึ้นมา

๓. โทกหาคำโตของธัมมชโย นำแปลกใจว่า
ธัมมชโยรู้ถึงอดีตชาติของนายศุภชัยและเตีย
นายศุภชัย แต่กลับไปให้การที่ศาลว่า **ไม่รู้จัก**
นายศุภชัยเป็นการส่วนตัว และยังแถม
พยากรณ์ด้วยว่านายศุภชัยได้ทำบุญใหญ่ จึงมี
ผลบันดลบันดาลให้วิญญูณเตี้ยที่เป็นยักษ์

รูปหล่อ กลายเป็นเทพบุตรสุดหล่อ มีแสง
สว่างไสว เพราะอานิสงส์ของบุญใหญ่ที่ได้ทำไป
แต่จริงหรือว่านายศุภชัยได้ทำบุญใหญ่ เพราะปี
๒๕๕๒ นั้นนายศุภชัยเป็นทั้งประธานกองกฐินของวัด
ธรรมกายและเป็นทั้งประธานสหกรรมที่ไปโกงมา
เป็นหมื่นล้าน ดังนั้นเงินที่เอามาทำบุญ จึงต้อง
เป็นเงินที่โกงเขามา เมื่อผู้ให้ก็ไม่บริสุทธ์ ๑. ของ
ที่เอามาทำบุญก็ไม่บริสุทธ์ ๒. และตัวผู้รับเองก็
ยังไม่บริสุทธ์อีกต่างหาก ๓. จนสมเด็จพระ
สังฆราชตัดสินไปแล้วว่าทำปาราชิก การทำทานนั้น
เมื่อไม่บริสุทธ์ทั้ง ๓ ส่วนเช่นนี้ จะเป็นบุญใหญ่ให้
อานิสงส์มากได้อย่างไร? จึงเป็นผลบาปใหญ่
เสียมากกว่า และด้วยผลบาปใหญ่ที่เกิดขึ้น จึงได้
ดลบันดาลให้เห็นผลทันตา ต้องเรียกว่าทำบุญผิด
ติดคุกจนตายกันทีเดียว

แล้วถ้ายักษ์กลายเป็นเทพบุตรด้วยอานิสงส์
ของบุญใหญ่ที่อุทิศไปให้ได้จริง กฎแห่งกรรมมัน
จะยุติธรรมได้อย่างไร เพราะตายไปแล้วก็
ยังใช้เส้นใช้สายได้อีกด้วย ใครมีเงินมากมาย
จนได้เป็นประธานทอดกฐินวัดธรรมกาย ก็จ
จะสามารถส่งผลบุญไปให้พ่อแม่ที่ตายแล้วได้สุขสบาย
ไปตาม ๆ กัน และที่กล่าวว่ากฎแห่งกรรมยุติธรรม
ที่สุดก็จะใช้ไม่ได้แล้วที่วัดธรรมกาย และ
พุทธพจน์ที่บอกว่า “**ความบริสุทธ์หรือไม่บริสุทธ์**
เป็นของเฉพาะตน จะให้คนอื่นมาทำแทนกัน
ไม่ได้” ก็จะใช้ไม่ได้ เพราะพ่อทำชั่วแต่ลูกไปเป็น

ประธานทอดกฐิน ก็สามารถทำให้พ่อบริสุทธิ์ จากยักษ์เป็นเทวดาสุดหล่อได้ และในพุทธประวัติ ก็ไม่เคยปรากฏว่าพระพุทธเจ้าก็ตี พระอรหันต์ก็ตี ได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลถึงญาติพี่น้องที่ตายไปแล้ว ลักครั้งเดียว แม้พระเทวทัตที่ตกนรกหมกไหม้ พระพุทธเจ้าก็ไม่เคยอุทิศส่วนกุศลไปให้เทวทัตพ้น จากนรกได้ เพราะกรรมนั้นเป็นของของตน (กัมมัสโสโกมหิ) เราทำกรรมอย่างไรไว้ เราย่อมได้รับผลแห่งกรรมนั้น.

แห่งนั้นก็ยังมีกระแสธารแห่งบุญจากที่แห่งหนึ่ง ไปเชื่อมจรดที่ศูนย์กลางกายของท่านเทพบุตร ใหม่สติฟ จ็อบส์ ซึ่งทันทีที่กระแสบุญดังกล่าว ได้ไปจรดเชื่อมที่ศูนย์กลางกายของเขา ก็เป็นผล ทำให้ใจของเขาบังเกิดความสุขสว่างไสวขึ้นมาในทันที แล้วภาพของแหล่งกำเนิดแสงสว่าง ที่มาจาก คนกลุ่มหนึ่งที่ได้สร้างองค์พระธรรมกายประจำ ตัวให้กับตัวเขาและก็นึกถึงเขาก็ได้ไปปรากฏฉาย ขึ้นภายในใจของเขา..”

● พระไพศาลธี ‘สติฟ จ็อบส์’ ฉบับธรรม-กาย เข้าข่ายอาบัติปาราชิก

หลังสถานีโทรทัศน์ DMC ของวัดพระธรรมกาย ได้เผยแพร่สารคดี ชื่อว่า “Where is Steve Jobs” เพื่อนำเสนอชีวิตหลังความตายของสติฟ จ็อบส์ ผู้ก่อตั้งบริษัทแอปเปิลคอมพิวเตอร์ และมีคนเอามาเผยแพร่โดยสรุปเนื้อหาของสารคดีดังกล่าวว่า ทางรายการได้อ้างว่า วิศวกรอาวุโสคนหนึ่งของ แอปเปิลชื่อ โทนี ชวง ได้ขอให้ท่านพระเทพญาณมหามุณี (ไชยบุญ ฐมฺมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย ใช้ญาณตรวจสอบภพภูมิของสติฟ จ็อบส์ หลังจากเสียชีวิต มีใจความสรุปว่า “สติฟ จ็อบส์ ในขณะที่จะตายนั่น จิตใจมีแต่ความเป็นห่วงบริษัท แอปเปิลในอนาคต จึงทำให้ไปจุดเป็นภุมมะเทวา สายวิทายาธกึ่งยักษ์ มีผิวดำและเขี้ยวเป็นยักษ์แต่ ด้วยผลบุญที่ได้คิดประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ ให้แก่โลก จึงทำให้เขาได้พบมิตรที่ติดบนสวรรค์ และสติฟ จ็อบส์ จึงตั้งใจบำเพ็ญเพียรเพื่อเข้าถึงธรรมกายต่อไป...”

“ในระหว่างที่ท่านเทพบุตรสติฟ จ็อบส์ กำลัง เพลิดเพลินกับการใช้ชีวิตอยู่ในสังกมภุมมะเทวา

ล่าสุด พระไพศาล วิสาโล ภิกษุแห่งสันติวิธี กล่าวผ่านไทยรัฐออนไลน์ถึงสารคดีและบทความ ของวัดธรรมกายเรื่องสติฟ จ็อบส์ ทั้ง ๓ ตอน โดยเฉพาะหัวข้อที่ว่าตายแล้วไปไหน...ว่า คำถาม ใหญ่หลังจากดูทั้งหมดก็คือ สิ่งที่เขาเขียนมาทั้งหมด รู้ได้อย่างไร ไปเจอสติฟ จ็อบส์ มาจริงหรือเปล่า และที่พูดเกี่ยวกับจ็อบส์มันถูกต้องจริงหรือ เขารู้จัก สติฟ จ็อบส์ ดีจริงไหม แล้วคุณไปรู้ในภาวะจิตของ เขาได้อย่างไร ปัญหาอยู่ตรงนี้ “พระไพศาลย้ำว่า การกล่าวอ้างว่าเห็นมาจริงเช่นนี้ในทางพุทธศาสนา เรียกว่าเข้าข่ายอุตริมนุสสรธรรม ถือว่าผิด แต่หาก บอกว่านึกขึ้นมาเอง (ไม่มีญาณจริง ก็คือการ หลอกหลวง) ต้องถือว่าเข้าข่ายอาบัติปาราชิก ซึ่งเป็น อาบัติหนัก ทำให้ขาดจากความเป็นพระเลยทีเดียว

๔. นำสังเกตว่านักคำบุญเหล่านี้พยายามเอา สวรรค์มาล่อ เอานรกมาขู่เพื่อให้คนกลัวบาป แต่ ตัวเองกลับกล้าทำบาปมากบาปหนัก กล้าตกนรก ระดับสูงสุดในพระพุทธศาสนา คือ ปาราชิก ๔ ข้อ ซึ่งชาวบ้านโดยทั่วไปไม่มีใครกล้าเอาคุณวิเศษ หรืออุตริมนุสสรธรรมที่เหนือมนุษย์ธรรมดามา

เรื่องธัมมชโยไม่เหมือนคดียันตระ ไม่เหมือนคดีพระนิกร ไม่เหมือนคดีเนรค่า ไม่เหมือนคดีที่ผ่านมาทั้งหมด
เพราะนี่คือมวลชนจัดตั้งขนาดใหญ่ที่สุดที่ประวัติศาสตร์ไทยเคยเห็นมา...
ถ้าไม่มีการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง วัตน์ก็จะโตไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
แล้วก็จะมียุทธิพลทางการเมืองอย่างมหาศาล อยู่เบื้องหลังการจัดตั้งรัฐบาลแต่ละครั้งเลยทีเดียว

ใช้หลอกหลวงอยู่แล้ว แต่นักค้าบุญเหล่านี้ต่างล้วน
เมาในลาภสักการะจึงทำให้คนเหล่านี้กล้าทำบาป
หนักบาปหนักยิ่งกว่าคณธรรมา และก็มีคน
อีกมากมายที่มีดมนอนธการพร้อมที่จะเข้ามา
เป็นเหยื่อนักค้าบุญขายสวรรค์วิมานเหล่านี้...
เพราะคนที่อยากรวย คนที่โลภอยากได้ ก็ยอมตก
เป็นเหยื่อของคนที่ฉลาดและขี้โกงและละโมภ
โลภมากยิ่งขึ้นกว่า สุดท้ายคนที่รักษาพระธรรมวินัย
ก็คือคนที่ทำลายพระธรรมวินัยได้ยิ่งกว่า
ใคร...คนที่อาสาเข้ามาทำงานให้บ้านเมือง
ก็คือคนที่ทำลายบ้านเมืองได้มากกว่าใคร...และ
คนที่สอนเรื่องบาปเรื่องบุญ สุดท้ายเขาเหล่านั้น
ก็จะเป็นคนที่กล้าทำบาปได้มากกว่าใคร ๆ เพราะ
เขาคือ “ซาตานในคราบน้ำบุญ” ดี ๆ นี่เอง!

**๕. ความแตกต่างระหว่างธัมมชโยกับสมิ
ทั้งหลายในอดีต นายแพทย์มนัสวี** ขณะนี้เรื่อง
พระธัมมชโยนี้ ไม่เหมือนคดียันตระ ไม่เหมือนคดี
พระนิกร ไม่เหมือนคดีเนรค่า ไม่เหมือนคดีที่ผ่าน
มาทั้งหมดเลย เพราะนี่คือมวลชนจัดตั้งขนาดใหญ่
ใหญ่ที่สุดของประเทศ ใหญ่ที่สุดที่ประวัติศาสตร์
ไทยเคยเห็นมา และมวลชนอันนี้ได้กลืน
ทรัพยากรบุคคล เงิน เวลาของคนจำนวนมาก
ครอบครัวคนยากจน เขาทำบุญกันหมดเนื้อหมดตัว
จะบอกว่าทำบุญด้วยความเต็มใจก็ตามเถอะ แต่
นั่นเป็นการเบียดเบียน

ผมเจอครอบครัวที่สิ้นเนื้อประดาตัว ครอบครัว
ที่คนแตกแยก สามีภรรยาแยกกันอยู่เพราะ
ว่าหลงในบุญ ทำบุญด้วยความมกมาย ถ้าไม่
มีการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง วัตน์ก็จะโตไป
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด แล้วก็จะมียุทธิพลทาง
การเมืองอย่างมหาศาลอยู่เบื้องหลังการจัดตั้ง
รัฐบาลแต่ละครั้งเลยทีเดียว

นี่เป็นเครื่องทดสอบความมั่นคงและความ
เฉียบคมของรัฐบาลชุด คสช. อย่างมากเลยว่า

ท่านจะสามารถบริหารบ้านเมืองนี้ในมาตรฐาน
เดียวกันได้หรือไม่ หรือจะยอมให้มีบุคคลที่มี
อิทธิพลเหนือคนอื่น พระก็คือผู้มีอิทธิพลโดย
เฉพาอย่างยิ่งวัดใหญ่ แล้วในขณะนี้เราก็เป็น
ห่วงกันครับว่า มันจะเกิดการกินรวบประเทศไทย
ถ้าไม่มีการจัดการกับกลุ่มอิทธิพล (รายการ
ตอบโจทย์ ไทยพีบีเอส ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘)

บทสรุป จากการได้อ่านสวรรค์วิมานของ
นักค้าบุญมีอาชีพแต่ละรายแล้ว ก็คงจะตัดสิน
ได้เองว่าของใครวิจิตรพิสดารกว่ากัน ใครเป็น
จอมลวงโลกกว่ากัน จะได้เห็นเขียนเหนือเขียน
หรือเหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่ที่แน่ยิ่งกว่าก็คือเหนือ
ธนาการยังมีพระ ในระบบทุนนิยมธนาการถือได้ว่า
เป็นเสือนอนกิน เอาเปรียบสังคม แต่ถ้าพระรวยยิ่ง
กว่าก็ย่อมผิดฐานนะ เพราะพระหมายถึงผู้เสียสละ
หรือผู้ประเสริฐที่ทุกคนต้องกราบไหว้บูชากัน

โดยสังจะแล้ว “**ดีอยู่ที่ละ - พระอยู่ที่จริง!**”
ผู้ที่มีความจริงนั้น ย่อมไม่กลัวการตรวจสอบ
กาลิเลโอก็ดี พระเยซูก็ดี จะถูกจับไปทรมานอย่างไร
แต่ความจริงก็ย่อมชนะอยู่ดี แม้จะต้องสู้อยู่คนเดียว
การที่ธัมมชโยพยายามจะบวชพระให้ได้แสนรูป
บวชเนรให้ได้เป็นล้าน นั่นก็คือการใช้มวลชน
จัดตั้งปริมาณให้มากที่สุดเข้าต่อสู้ การใช้มีอบบูก
สำนักผู้ตรวจการแผ่นดินให้หยุดตรวจสอบ การ
ไม่กล้าไปที่ดีเอสไอนั่นก็คือการไม่กล้าพิสูจน์ความ
จริง **เพราะไม่มีความจริงให้พิสูจน์นั่นเอง** เรื่อง
เคยมีมาแล้ว พรรคใหญ่ ๆ ในเมืองไทยมี
มวลชนจัดตั้งอยู่ทั่วแผ่นดิน แต่เมื่อเจอการ
ตรวจสอบของเปาบุ้นจิ้นในเมืองไทย ก็พากัน
ถูกยุบไปแล้วจนจำไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่น่ากลัวกว่า
มวลชนจัดตั้งของธัมมชโยตั้งเยอะเลย

เพราะไม่มีความจริง สิ่งที่เห็นจึงเป็นเพียงหุ่นลม
ที่ปั่นกันขึ้นมา แต่หาได้ทำให้คนกล้า คนจริง ห้วนเกรง
ที่จะรักษา “สังจะ” (ความจริง) กันต่อไปแต่อย่างใด! ๓๕

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ปัญหาสารพันแก้ได้ด้วยน้ำใจเมตตา นำพาตื่นรู้รักสามัคคี
มีน้ำพักน้ำแรงแข่งขัน ใช้ปัญญาพึ่งตนเองเก่งกาจ
ฉลาดกล้านกล้าให้ใจถึง
จึงเกิดสาธารณโภคีที่ยิ่งใหญ่ แสนประเสริฐ
เพื่อมนุษย์ทั่วแผ่นดิน

ประชาธิปไตยวิธีพุทธสุดวิเศษ

การเมืองเรื่องประชาธิปไตย กลายเป็นของ
สากลนิยม ประเทศไหน ๆ ต่างอ้างของตน เป็น
ประชาธิปไตยกันเกร่อ ในลักษณะหลากหลาย

แล้วของจริง ใครทำได้อย่างไร แคไหนบ้าง
ต่างต้องพิสูจน์ความจริงให้ได้ยิ่งกว่าลมปาก

วาทะลีนคอล์น ให้หลักหัวใจสำคัญไว้ ๓ ส่วน
ล้วนรับรองกันมาตลอดว่า ของประชาชน เพื่อ
ประชาชน โดยประชาชน

เป้าใหญ่ตัวหัวใจจริง ๆ มันต้องเพื่อประชาชน
โดยตรงเต็ม ๆ นั่นแหละ คงเข้าใจสอดคล้องกัน
หมด ส่วนของใครทำได้จริงยังไ้ ให้ผลเป็นตัว
ชีวิตมรรควิธี

อำนาจทุนเสรีพาสามานย์ล้นดี

ประเด็นที่ขัดแย้งต่อลู่ อยู่ที่ โดยประชาชน
เลือกตั้งเสียงข้างมาก หนึ่งคนหนึ่งเสียง เช่น

อเมริกา ซึ่งกำลังล้มเหลวเลวร้ายด้านเศรษฐกิจ
ทุนนิยมเสรีจะสามานย์เต็มที ก็ยังไม่ยอมจำนน
ทนดินสุดฤทธิ์เรื่อยไปไม่มีจบ

อังกฤษกลับแตกต่าง ยังมั่นคงด้วยแม่แบบ
ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นตัวแทน
อนุรักษนิยมยึดโยงจิตวิญญาณประเทศชาติ
เขาไปได้ดีกว่าอเมริกาชัด ๆ

เมื่ออเมริกาชน ดูจะมีเสรีภาพกับการแข่งขัน
ทางการเมืองเศรษฐกิจ นั่นเป็นภาพลวงตา
มากกว่ามาก เช่นเล่นกันอยู่แค่สองพรรคใหญ่ผูกขาด
อำนาจรัฐ ผลัดกันคนละที เลือกลงแข่งกันบ้า
ติเตียดเชือดเฉือนคะแนนแพ้ชนะสุลีไม่เท่าไรเลย
พรรคชนะจะนับว่าได้ฉันทามติเสียงส่วนใหญ่ ๆ
ให้ถึงค่อนประเทศยิ่งไม่มีทาง เพราะผูกขาดด้วย
ทุนใหญ่ พรรคเล็ก ๆ อื่นไม่มีสิทธิ์แหยมแจ้งเกิด

ประชาธิปไตยอเมริกาปล่อยให้รัฐบาลบุช

บุกอิรัก ทำลายล้างอย่างชั้ดตัมทำอาวุธมหาภัย
นั้นโน่นนี่ จบเห่ป็นน้ำเป็นตัว อันธพาลลงโลก
หน้าด้าน ๆ

นักวิชาเกินไทย ชอบอ้างอเมริกาีสองพรรค
ใหญ่ให้ยียดเสียงข้างมากของรัฐสภาไปได้ครบเทอม
รัฐบาลไม่ล้มลุกคลุกคลาน

ไม่ทันไร เราก็ได้พรรคคนักเลือกตั้ง ประชานิยม
ทุ่มเงินพาดหัว จนเกิดอำนาจเผด็จการรัฐสภา
ไปฉิบ พาลชิบหายหมด เพราะอภัยไป จัญไรมา
กว่า ๘๓ ปี

ประชาธิปไตยเสรีชน เมื่อหนีไม่พ้นอำนาจทุน
ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ต่อให้แข่งขันกันเสรีให้ตาย
แล้วไง มือใครยาวสาวได้สาวเอา เข้าไปกุมอำนาจ
รัฐพาดฟันผลประโยชน์ คนจนมีสิทธิ์ไหมครับ?!

เผด็จการอำนาจรัฐจัดให้ประชาชน

ที่นี่ หันมาดูแลสิทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเกิดขึ้นเพราะ
ฝ่ายยึดครองอำนาจรัฐฉ้อฉลผลประโยชน์ชาติ
ประชาชน ทำผู้คนยากไร้ตกทุกข์ได้หมดสิ้น
แม้ลัทธิมาร์กซิสม์ จะเฟื่องฟูก็มาได้แค่
เจ็ดสิบกว่าปี ยังต้องพึ่งพากับประชาชนใจ
ไม่ถึงพ้อ เพราะมัวแกแ้วตฤนิยมเศรษฐกิจ มอง
ข้ามจิตวิญญาณอันเป็นประธานสิ่งทั้งปวง!!

เมื่อไปไม่ถึงต้นตอต้นน้ำใจ ก็พอกดข่มถูไถ
ไปช่วงหนึ่งเท่านั้นเอง ดังที่เป็นเช่นคอมมิวนิสต์
จนต้องเกิดลัทธิแก๊งกเหมาเจ๋อตุง มายัง
ตั้งเสี่ยวผิงพลิกผันมรรควิธี แมวสีไหนไซ่สำคัญ
ขอให้มันจับหนูได้ก็แล้วกัน!?

ครั้นจีนหันมาสู่ทุนนิยมผสมผสานมากขึ้น
เศรษฐกิจจีนขับเคลื่อนพุ่งพรวดร้อนแรงมาตลอด
กำลังแซงหน้าอเมริกาที่ถดถอยอย่างน่าสะพรึงกลัว

ฉะนั้น ทุนนิยมเสรีชนจะมาคุยมั้วเศวโลเลย
ฟังไม่ขึ้น เหม็นขี้พ่นในขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์
จีน กุม อำนาจเบ็ดเสร็จ สามารถจัดให้สาธารณรัฐ
ประชาชนจีน พลิกฟื้นก้าวกระโดดโลดรุ่งทุกวันนี้
ส่วนจะไปไต่ยั้งยั้งงถึงไหน ย่อมเป็นโจทย์
ใหญ่ยากโข...?

เคราะห์ดีที่ผู้นำจีนอย่างประธานาธิบดีสีจิ้นผิง

ซ่มักเข้มนอกกฎเหล็กปราบปรามพวกฉ้อราษฎร์
บังหลวงตัวเบ้ง ๆ โดยเฉียบขาดหรือประกาศ
ทฤษฎีการเมืองใหม่ สี่ถ้วนนั้ว คือ ลังคมีกินอยู่
พอเพียง ปฏิรูปลงรากลึก ปกครองปักหลัก
นิติรัฐ เครื่องครัดเข้มงวดวินัยพรรคโดยร้อยพัน
ค่านิยมขงจื้อเป็นต้น

ทำไปทำมา จะเห็นชัดเลย อำนาจรัฐยอมตก
อยู่ในกำมือตัวแทนประชาชนคนส่วนน้อย แบบ
อเมริกา ผลัดกันผูกขาดอยู่ในสองพรรคใหญ่ ไม่
เดโมแครต ก็รีพับลิกัน หรือแบบจีนคอมมิวนิสต์
พรรคเดียว

เสร็จแล้วจะบัญญัติลัทธิทุนนิยมเสรีชน
ประชาธิปไตยเช่นสหรัฐอเมริกา หรือจะเรียกขาน
เผด็จการคอมมิวนิสต์ สาธารณรัฐประชาชนจีน
ล้วนแคว่วาทกรรมลอยลม จะสมจริงเพื่อประชาชน
ถึงไหนรีเปลา มันอยู่ที่ตัวลงมือทำจนเกิดแจ้ง
ประจักษ์ปรากฏการณ์จริง!!

อนึ่ง อำนาจเผด็จการ มันเสียงไม่พ้น แม้ใน
ค่ายประชาธิปไตยต้องเลือกตั้งตัวแทนให้มากพอ
เพื่อยียดเสียงข้างมากของสภา ถึงจะตั้งรัฐบาล
ทำงานได้ เท่ากับผูกขาดอำนาจรัฐสภา ไปช่วง
หนึ่งอยู่ดี

ผิดกันบ้างกับรัฐเผด็จการ โดยพรรคคอม-
มิวนิสต์ ผูกขาดอำนาจรัฐพรรคเดียวตลอด
ขณะเดียวกัน เขาก็จัดให้ประชาชนเลือกตั้งด้วย
เหมือนกัน อีกทั้งงานบริหารภายในพรรคใน
กิจการรัฐ ย่อมจำเป็นต้องใช้เสียงข้างมากตัดสิน
ยุติอยู่รำไป

เป็นอันว่า ประชาธิปไตย ก็ต้องให้สิทธิ์
ตัวแทนประชาชนคนส่วนน้อย ใช้อำนาจดุลยพินิจ
เด็ดขาดขนาดหนึ่งโดยอัตโนมัติตามหน้าที่เพื่อ
เผด็จงานปัญหาต่าง ๆ ในองค์กรซึ่งอ่อนธรรมา-
ภิบาล ผู้บริหารเลยเผด็จโกงจนโดนขึ้นโรงขึ้นศาล
ติดคุกกันไม่ขาด

เพราะฉะนั้น ประชาธิปไตย จะนำพาโดย
ประชาชนคนข้างน้อยข้างมาก มันไม่มีความ
หมายเท่าคุณภาพคนหมู่คณะผู้จัดทำกุมอำนาจ

ประเด็นอยู่ที่ได้ใครมือสะอาดอาจสามารถ

กล้าดี กล้าเลว ก็มากน้อย เพื่อให้ขึ้นมาใช้อำนาจ
หน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุขมหาชน!

หัวใจประชาธิปไตยแท้ ๆ จึงสำคัญตรงเป้า-
หมายยิ่งใหญ่ คือ เพื่อประชาชน!

หากมิใช่ เก๊แล้ หลอกแล้ว “โดย-ของ”!!

ความบริสุทธิ์เท่านั้น จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก
ในที่สุด!!!

อำนาจโดยธรรมสามประสานวิถีพุทธ

การกระทำใด ๆ ทั้งหมดทั้งมวลล้วนต้อง
เลือกเฟ้น ประเด็น บาป บุญ คุณ โทษ กุศล อกุศล
ก่อนตกลงใจเป็นมติข้อยุติโดยธรรม

พฤติกรรมของมนุษย์เกิดหลุดจากกรรมเท่าใด ๆ
ย่อมเป็นกรรมของสัตว์นรกบนดินปานนั้นเท่านั้น

ใครบังอาจกวาดทิ้งธรรมะ ออกจาก
การเมือง ธรรมะห้ามเข้ามายุ่งเกี่ยวการเมือง
มิหน้าเล่าประชาธิปไตย เลยฉิบหายยุ่งตายหะ
มากกว่า ๘๓ ปีติดัก

ตรงกันข้าม การเมืองเป็นเรื่องของธรรมะ
เต็ม ๆ ล้วน ๆ ไม่เชื่อลองตามดูพ่อครูพิสุจน์

ตั้งแต่เริ่มประกาศศาสนา พระบรมศาสดา
ทรงให้พระอรหันต์ ๖๐ องค์แรก กระจายตัว
เข้าเมืองทำหน้าที่เพื่อบำเพ็ญประโยชน์สุขแก่
มหาชน เพื่อเกื้อกูลแก่ชาวโลก (พหูชนสุขายะ
พหูชนหิตายะ โลกานุกัมปายะ)

นี่คือ งานการเมืองอันยิ่งใหญ่ ไม่จำกัด
ประเทศเขตแดน แต่เพื่อมวลมนุษยชาตินั้นเทียว

ที่นี่ จะสานฝันขับเคลื่อนกระบวนการ
จำต้องอยู่ในครรลองธรรมาธิปไตย ปักธงยึดมั่น
หลักธรรมสำคัญเหนืออื่นใด ชูธรรมเป็นใหญ่ใน
แผ่นดินพุทธประมานั้น

ขณะเดียวกัน ในฐานะสัตว์สังคมเมืองจำเป็น
ต้องตื่นรู้เท่าทันโลก ตามควรกับสมมติสัจจะ
ชาวโลกอันชอบธรรม

พลังชั้นนำจิตใจของหมู่มวล ย่อมชวนพาก้าวหน้า
สูงขึ้นอะไรตรงไหน ต้องใช้สติธัมมวิจยวิริยะลงมือ
ปฏิบัติปฏิรูปตัวเองให้เกิดประโยชน์ตนพร้อมยัง
ประโยชน์ท่าน ท่ามกลางสังคมแวดล้อมมิตรดีสหายดี

นี่คือ โลกาธิปไตยหรือประชาธิปไตย ยึดถือ
ตามหมู่สาธุชนสัตบุรุษดุจสังฆบริษัทเป็นสรณะ

นอกจากนี้ หนีไม่พ้นต้องพึ่งตนเอง คารวะ
น้อมนำอำนาจฝ่ายสูงของจิตวิญญาณเทวดา
ภายในตัวเอง ด้วยสัญญาติแห่งคนตรงเดินหน้า
สอดคล้องสัมมาทิฐิทำงานองคละงธรรมตาม
ธรรมาธิปไตย ชื่อว่าใช้อำนาจประโยชน์จาก
อธตธาธิปไตยให้เต็มทีกับชีวิตคน

และมาดมั่นแน่วรู้ดีนั้นโน่นนี้แล้วเฉื่อยเฉาะ
พ่อครูชี้แนะไว้...เมื่อรู้อะไรดี แล้วไม่ทำตาม
ปัญหาที่อุตสาหกรรมมาได้ นั้น ๆ เท่ากับรู้อยู่โง่ ๆ
อย่างนั้นในชีวิต

เป็นอันว่า วัน ๆ คืน ๆ เราพึ่งตื่นรู้ เริ่มต้น
นับหนึ่งเพื่อก้าวหน้าสูงขึ้นเรื่อยไปดีกว่าหยุดอยู่
ซึ่งเท่ากับถอยหลัง เพราะชีวิตหมดไปไม่กลับคืน

ครั้นทำประโยชน์ตน จนประจักษ์ผลสัมฤทธิ์
ค่อยมีสิทธิ์เอื้อมเอื้อเอื้อกว้าง ประโยชน์ท่าน
เพื่อประชาชนสาธารณะอันคือประชาธิปไตย

ทุกคนจำเป็นต้องทำตัวเองให้มีอำนาจเป็น
ใหญ่เหนือกิเลส โดยละอกุศลเจริณกุศล ลดละ
บาปกรรมบำเพ็ญบุญ กระทั่งหมดอธตตามานะทิฐิ
นี้เรียกว่าได้สร้างอธตธาธิปไตยจนเป็นไทแก่ตัวเอง

ประหลาดดี พอมืออธตธาธิปไตยได้จริง แทนที่
จะหลงตัวกูแ่งกูเบ้ง กลับจะต้องสลายอธตตาดัวกู
ของกูหลุดพ้นจากโลกียารมณัจมปลักโลกธรรม
ลาภยศสรรเสริญ สุขโลภก็ย มีจำเรียมก็มีเสื่อม
จนกว่าจะเหนือโลก ข้ามถึงโลกุตระ

มาถึงตรงจุดนี้ แสดงว่า ประชาธิปไตยขึ้น
อยู่กับคุณภาพประชาปัจเจกชนแต่ละคนมีอธตธา
ธิปไตย โดยยึดถือมั่นคงด้วยอำนาจฝ่ายสูง
คือ ธรรมาธิปไตย เขาย่อมนำพาประชาธิปไตย
สานฝันให้เป็นจริงเต็มกำลังสามารถ

ชีวิตจิตวิญญาณสาธารณโภคี คือ ประชาธิปไตยวิถีพุทธ

ดูเผิน ๆ เหมือนบัญญัติประชาธิปไตย กับ
อธตธาธิปไตย จะขัดแย้งตรงข้ามกันสิ้นเชิง

แท้จริงแล้ว มิใช่เลยเพราะสังฆธรรมย่อมเป็น

อันหนึ่งอันเดียวสอดคล้องต้องกันหมดโดยตลอด ทั้งสอดคล้องคล้อยตามมรรคสมังคีสามัคคีธรรม

อย่างประชาธิปไตยหรือโลกาธิปไตย ในพระสูตรท่านหมายถึงมาย่องสมณพราหมณ์ ผู้เจริญธรรมบำเพ็ญจิตวิญญาณเทวดาของเหล่าสาธุชน ลัทธิบุรุษทั้งหลายเป็นต้น

ท่านเหล่านั้นล้วนควรบูชาเชิดชูโดยตั้งศรัทธาจิต ให้เกิดอิทธิพลลงใจตัวเองปฏิบัติความบริสุทธิ์จนหลุดพ้นด้วยคนบ้าง เท่ากับใช้ประโยชน์จากฤทธิ์แรงหมู่มวลมิตรดี สหายดี ลังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นตัวชีวิตจิตวิญญาณอย่างสำคัญ เมื่อสำคัญในความสำคัญ ของหมู่คนสำคัญดังกล่าว

เพราะฉะนั้นจะแปลประชาธิปไตย คือตัวประชาชนมีอำนาจเป็นใหญ่ ก็ถูกต้องได้ เมื่อถือเอาประชากรเฉพาะผู้เจริญธรรมเป็นสำคัญเท่านั้น

ไม่ใช่ไปถือเอาพวกอันธพาลหยาบซ้า สามานย์เป็นใหญ่ได้เสียประชาธิปไตย เปล่าเลย

หรือแม้หลัก อัตตาธิปไตย ใช่ว่าจะให้เป็นที่เผด็จการ บังคับขับไล่ใคร ที่แท้กลับจะต้องเผด็จศึกกิเลสพันห้าตั้นหรือแปดตั้นก่อนชะมากกว่า

อนึ่ง เมื่อเอ่ยถึงประชาธิปไตย มักเข้าใจใช้เฉพาะระบบปกครองหรือเป็นกลไกตัวตัดสินลงมติสุดท้ายในการออกเสียงเป็นสำคัญ

แต่หลักเกณฑ์เสียงข้างมาก ในวินัยพุทธ อธิกรณสมณะ การตัดสินคดี วิธีหนึ่งคือยุติด้วยเสียงข้างมาก เรียกว่า เยกุยลิกา

แต่ประชาธิปไตย มีความหมายมากกว่า เสียงข้างมาก นักต่อนัก คือลึกซึ้งยิ่งใหญ่ว่า เพราะเป็นวิถีชีวิตจิตวิญญาณ ของชาวพุทธโลกุตระนั้นเทียว

ดังเช่น สาราณียธรรม ๖ เป็นหลักปฏิรูปชีวิตจิตวิญญาณการเมือง ลังคม เศรษฐกิจอย่างสำคัญกว้างไกล

เริ่มจากให้ตั้งต้นรักรักสามัคคี ตามในหลวงชี้ไว้ คือให้มีเมตตาในกายกรรม วชิกรรม และมโนกรรม

เมื่อเลิกฆ่าแกงวางระเบิดโหดเหี้ยม ด้วยเมตตาธรรม คำจูนโลกความขัดแย้งทางการเมือง จะบรรเทาลงขนาดไหน ประองตองของง่ายขึ้นกว่า

ครึ่งค่อน

การเมือง แทนที่จะเป็นเรื่องแย่งอำนาจขาดผลประโยชน์ เลิกเป็นศัตรูคู่กัด หันมาสร้างมิตร สร้างสรรค์ขยับจิตอาสา นำพาประชาชนเพื่อประชาชนเป็นตัวตั้ง แทนการเอาประชาชนเป็นเหยื่อประชานิยม

เศรษฐกิจทำมาหากิน ทุกคนเดือดร้อน เพราะตั้งหน้าหากำไรล้วงตบกินไล่คนอื่น เอาเปรียบได้เท่าไร ยิ่งชอบ

พอหัดเมตตา มากน้ำใจ ได้หิริโอตตปยะ ไม่กล้าขูดรีดกัน เคยแข่งกันขึ้นราคา กลับลดค่าครองชีพ

เศรษฐกิจเหี่ยว เพราะทองเที่ยวตก ไม่ควรตื่นตระหนก ข้าวของจะได้ถูกลง คือแขกเมืองนอกไม่มาแย่งกินใช้ มันจะเหลือเพื่อคนไทยเอง

งานบริการท่องเที่ยว เป็นเศรษฐกิจฟองสบู่ ไร้สาระ เสริมค่านิยมฟุ้งเฟ้อ ทองเที่ยวมาน้อยหน่อย ยิ่งดี เราจะมีแรงงานไปทำข้าวผ้าย่านอีกเยอะเลย

ยิ่งมาทำข้าวพิชผลเป็นครัวเลี้ยงโลก จะเป็นบุญสาระแก่มนุษยชาติวิเศษกว่ารับใช้คนชอบเที่ยวเพียงเมตตาในการหากิน เกิดเศรษฐกิจพอเพียงจะมีของเหลือกินกินใช้กล้าให้แบ่งปันได้เยอะแยะงายตายด้วยสาธารณโรคี

สาธารณโรคีบุญนิยมกลับช่วยให้รายกระจาย จนกระจุก คนกล้าจนเป็นชนส่วนน้อย จึงกระจุกตัวรวมเป็นยอดเจดีย์

ผู้มาร่วมเมตตากล้าให้สาธารณโรคี ย่อมพร้อมสมัครสมานด้วยศีลสามัญญตา และทิวสามัญญตา

ปัญหาสารพัน จึงแก้ได้ด้วยน้ำใจเมตตา นำพาตื่นรักรักสามัคคี มีน้ำพักน้ำแรงแข็งขัน ใช้ปัญญาพึ่งตนเองเก่งกาจ ฉลาดกล้าจนกล้าให้ใจถึง จึงเกิดสาธารณโรคีที่ยิ่งใหญ่ แสนประเสริฐเพื่อมนุษยทั่วแผ่นดิน

ดังนั้นประชาธิปไตยในฝันอันบรรเจิดบังเกิดจริงด้วยน้ำมือสาธารณโรคี วิถีชีวิตเพื่อวงประชา

๓

ต่างชาตินั้น นิสัย “หมาทู่” อยู่แล้ว แถมยัง “เลือกปฏิบัติ” อีกต่างหาก
 มันใหญ่จริง ๆ นะครับ ท่านผู้ชม!
 จะปรับเปลี่ยนผลประโยชน์ “กล้าทำ” ยังไม่พอ ต้อง “กล้าเสี่ยง”
 หากทำไป ถ้าโดนตีบ จะทำอย่างไร? ใครจะมาช่วย?
 งานระดับประเทศยังต้องมีภูมิคุ้มกัน เอาแต่กล้าบ้าบิ่นก็ไม่รอด

แก้ไขสัมปทานขุดเจาะน้ำมัน ต้องเจออันตรายพาลก็ด้าน?

มีข้อมูลต่อสู้อันระหว่างภาครัฐกับภาคประชาชน

ประชาชนบอก เรามีน้ำมันเยอะมาก เราต้องรีบแก้สัญญาสัมปทาน

ภาครัฐ หน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง ออกโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ ลงทีวีแก้ข่าว ใช้เงินเป็นล้าน ถมเข้าไป ภาษีของเราทั้งนั้น

แก้ข่าว ฮัลโหล ๆ ไม่จริง ๆ ผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญภาคประชาชนที่ท่านกล่าวมาไม่จริงทั้งนั้น เป็นการบิดเบือน

เรามีแค่นี้ เราอย่างนั้น เราอย่างนี้...

ตกลงจะเชื่อใคร? คงต้องมีสักข้างที่ต่อแหลหรือเข้าใจผิด!

แต่ว่ากันว่าเถอะทำไมเราถึงไม่ทำแบบโบลีเวียทำแบบเวเนซุเอล่า

ยึดโรงกลั่น จัดแบ่งผลกำไรใหม่ ให้ประเทศได้ผลประโยชน์มากขึ้น

คนยึดยังได้เป็นวีรบุรุษชาติอีก ๑ ตำแหน่ง!

ปัญหาทุกวันนี้ ประชาชนผู้รู้ท่านบอก มี ๒ แบบคือ แก้แบบสายตาไล่เดือนกับสายตานก

มูมมองและวิธีคิดย่อมแตกต่างกัน

ไล่เดือนมองเฉพาะรอบตัว ส่วนนกมองระยะไกลเมื่อเห็นต่าง อะไร ๆ ก็ยอมต่าง

การตัดสินใจก็ย่อมต่าง

แต่ผู้นำท่านเก่งกว่านั้น ต้องมีทั้งสายตาไล่เดือนบวกนกเหยี่ยว

ก็จะแก้ปัญหาได้ครบถ้วน ไม่ผิดพลาด
ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ผลประโยชน์จาก
น้ำมันมีมากมายมหาศาล

หลายคนมีความรู้ เห็นจุดด้อย ก็อยากเปลี่ยน
เห็นการเอาเปรียบก็อยากแก้ไข

หลายคนก็อยากเป็นวีรบุรุษ
แต่เป็นได้แค่ฟองสบู่ ลอยตัวเล็กน้อยแล้วก็
แตกไปปะ...แตกไปปะ

“กูคนเดียว ไม่ซึกซัด ๆ !”

แต่หลายคนก็รู้ก็แอบพอใจ ได้กินตามน้ำ
อัมหมิพมัน ลูโซ ๆ

เรื่องแก้ไข โหย้ ไม่ไหว ๆ อยู่เฉย ๆ เถอะ
มันยาก ๆ ๆ ๆ

**จากข้อเท็จจริงที่ผ่านมา เชื่อว่านายก-
รัฐมนตรีหลาย ๆ คนก็รู้**

บางท่านรู้และยอมรับ

บางท่านรู้แต่เห็นว่าเป็นปกติของธุรกิจ

วันนี้ข่าวสารข้อมูล รู้ถ้วนทั่วทั้งโลกแค่ ๑ นาที
ประชาชนเริ่มประจักษ์ “ฉิบหายเฮ้ย มัน
เอาเปรียบเรานีหว่า!”

ทฤษฎีไอน์สไตน์ ประชาชนรู้จัก “ของเล็ก
ของใหญ่ ไม่มีจริง มันอยู่ที่การเปรียบเทียบ!”

สัญญาธุรกิจน้ำมันของแต่ละประเทศมีการ
เปิดเผย

เราถึงรู้ว่าของเราแย่กว่าเพื่อน ประเทศอื่น
เขาแบ่งผลประโยชน์ได้มากกว่าเรา!

**ถ้าไม่รู้ชีวิตคงสงบ แต่ถ้ารู้เสียแล้ว The
show must go on!**

นายกรัฐมนตรีคนก่อน ๆ สบายไปแล้ว จะเหลือ
ก็แต่นายกฯ ยุค คสช. ที่ประชาชนมีข้อมูลเต็มหัว
จะสู้หรือเฉย ๆ ?

“เฉย ๆ” เขาก็หาว่ามีผลประโยชน์

“จะสู้” คนทั้งแผ่นดินก็จะชื่นชม!

“ดอกไม้” คนไทยทั้งประเทศมอบให้ แต่
“ก้อนอิฐ” ฝรั่งทั้งโลกจะขว้างมา ต้องเตรียมพร้อม!
จะไหวมั๊ย?

**ก้อนอิฐ คงมีใช้แค่ก้อน ๒ ก้อน แต่สามารถ
สร้างกำแพงเมืองจีนได้!**

เสนาธิการมีหน้าที่ให้ข้อมูล แต่แม่ทัพท่าน
ต้องตัดสินใจ

ซึ่งดวงกำไรขาดทุนทั้ง ๒ ด้าน

ทำสำเร็จประชาชนโห่ฮิ้ว

ทำไม่สำเร็จประชาชนโห่ไล่

นิลย์ประชาชนก็อย่างนี้แหละ พอได้ประโยชน์
ก็พร่ำสรรเสริญเยินยอ แต่พอไม่ได้ก็เอาแต่โวยวาย
ตีกอกชกตัว

จะสู้กับผลประโยชน์น้ำมัน บริษัทต่างชาติ
ต้องผนีกกำลังต่อต้าน

แค่เรื่อง “ประมง” เราก็อ่วม ลนลานแก้ไข
จดทะเบียนเรือประมง มีระวาง

กลัวเขาไม่ซื้อปลา

แต่ถ้าแก้ไขล้มปทาน เปลี่ยนอัตราส่วน
ผลประโยชน์ใหม่ หลับตาก็เห็นอยู่

เป็นความถูกต้องและเป็นธรรม

**แต่ต่างชาติ เรารู้จัก “หมาหมู” อยู่แล้ว
แถมยัง “เลือกปฏิบัติ” อีกต่างหาก**

ไม่มีมิตรแท้ ไม่มีศัตรูถาวร มีแต่ผลประโยชน์
แคไปแตะทะเลใกล้โลดัล นายกของอังกฤษ
ก็รีบขู่ ดูแลให้คืนศรัทธา.....

วันนี้ลองรณรงค์ชื่อของไทย อย่าชื่อของ
นอกสักพัก ดูซิว่าจะมี “กีฝ่าเท้ามาตีบ!”

มันใหญ่จริง ๆ นะครับ ท่านผู้ชม!

เพราะฉะนั้นจะปรับเปลี่ยนผลประโยชน์
“กล้าทำ” ยังไม่พอ ต้อง “กล้าเสียง”

หากทำไป ถ้าโดนตีบ จะทำอย่างไร?

ใครจะมาช่วย?

มีตัวช่วยอีกก็ตัวที่จะช่วยป้องกันฝ่าตีบ!

งานระดับประเทศยังต้องมีภูมิคุ้มกัน เอาแต่
กล้าบ้าบิ่นก็ไม่รอด

พลาดพลั้ง ประชาชนเขาก็ไม่เห็นใจ จะช่วย
“ตีบ” คนละที ๒ ที!

ประชาชนก็อย่างนี้แหละ เห็นแก่ตัวคงเส้น-
คงวา ได้ก็ดีใจ เสียก็ก่นด่า ซ้ำเติม!

นิลย์แยะอย่างนี้ เราก้ยังต้องดูแลเขาให้อยู่ดีกินดี
เฮ้อ! นี่แหละคือคุณธรรมผู้นำประเทศ

๗

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๑

ฉบับที่แล้วเรากำลังมี“ธรรมวิชัย”(วิทก วิจาร)กัน อย่างสำคัญยิ่ง เพราะมันเข้าถึงชั้น “โลกุตระสังขะ” ที่ละเอียดลึกล้ำ(นิพฺพณ)

ที่สำคัญยิ่งของพุทธนั้นคือ สามารถทำ ธรรมชาติแห่ง“ธรรม๒”ให้เป็น“ธรรมเดียว”(เอก ธรรม คือ เอกสโมสฺรณฯ เป็นต้น หรือเอกกคตาแบบ สัมมาฆาณ-สัมมาสมาธิ) และหรือทำให้เป็น“ธรรม สุธมฺม”(สุญญตธรรม)ได้อย่างเป็นจริงอีกด้วย

คำว่า “ธรรม๒”(เทว ธมฺมา)นี้แหละ ที่ คือ “กาย”ที่นักปฏิบัติธรรมทุกคนจะต้อง เรียนรู้ศึกษาเป็นสำคัญ หากเข้าใจความ เป็น“กาย” ไม่สัมมาทิฏฐิ ก็ไม่มีทางบรรลุ ธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ของพุทธเด็ดขาด

และ“ธรรม๒”นี้เอง ที่พระพุทธรเจ้าสรุป จุดที่จะต้องศึกษาหาหนิพพานกันไว้ให้อย่าง ชัดที่สุดแล้ว คือ พระองค์ตรัสว่า

“ธรรม๒” นี้แหละ “รวมเป็นหนึ่งใน เวทนา” (เทว ธมฺมา ทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสฺรณฯ ภวันติ) หรือที่ท่านแปลกันในพระไตรปิฎก ว่า “รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา” ซึ่งความว่า “รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา”(เวทนาย เอก สโมสฺรณฯ)ก็ดี “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(เวทนา สโมสฺรณฯ)ก็ดี มีความหมายเดียวกันแท้

ซึ่งพระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติไว้ชัดเจนว่า “มีเวทนา เป็นที่ประชุมลง” เช่น ใน“มุลสูตร

๑๐”ก็มีว่า “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๘๙) หรือใน“สมิทธิสูตร” พระ สารีบุตรก็ยืนยันไว้อีกว่า “มีเวทนาเป็น ที่ประชุมลง”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๑๘) และ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ ก็มียืนยัน “มุลสูตร ๑๐”ชัดเจนตรงกันอยู่อีก

อ่านคำตรัสของพระพุทธรเจ้าซ้ำดูอีกที เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา ทุกรอาหนท์ ก็ถ้าผัสสะมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน คือจักขุสัมผัส สัทสัมผัส ฆานสัมผัส ชิวหาสัมผัส กาย สัมผัส มโนสัมผัส(ไม่มีสัมผัสทั้งภายนอก-ภายใน)

เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึง ปรากฏได้บ้างไหม ฯ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ก็ยอม“มีเวทนาใดๆไม่ได้” ไซ้มั๊ย?

แต่คำว่า “ดับผัสสะเสียได้”ในที่นี้ นี้ แหละเป็น“นัยสำคัญ”ที่จะต้องชัดเจนให้ดี ว่า “ผัสสะ”ที่“ถูกดับ”นี้ หมายถึง “ดับผัสสะ” ตรงไหน? “ดับอะไรในผัสสะ”ที่สำคัญยิ่งแท้

นั่นก็คือ “ดับผัสสะ”ที่ยังมี“เวทนา”อยู่ พร้อม ไม่ใช่“ไร้เวทนา”หมดสิ้น ไม่มีเหลือ “ความรู้สึก-ความรู้”ใดๆเลย

ถ้าไม่มี“ผัสสะ”จากภายนอกเลย ก็แน่นอน “ผัสสะใดๆ”ทั้งภายนอกหรือภายในนั้น ไม่มี แต่ที่ลึกซึ่งซับซ้อนก็คือ ผลสำเร็จของ ศาสนาพุทธที่พิเศษคือ“ดับเวทนา”ในกามภพ ขึ้นต้นเท่ากับ“ดับผัสสะ”ใน“กามภพ”ได้ก่อน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แล้วขั้นต่อไปจึงจะ“ดับเวทนา”ในรูปภาพ-อรูปภาพ

แต่ที่ลึกซึ้งซับซ้อนยิ่งก็คือ ตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย,ใจ ยังขึ้นรับวิถี มี“สัมผัสสชาเวทนา” (ความเสวยอารมณ์อันเกิดจากสัมผัส)รับรู้ภายนอก อยู่ทุกทวาร และ“เวทนา”รับรู้อยู่เต็มสภาพ แต่ก็“ดับเวทนา-ดับผัสสะ”ในส่วนหนึ่งจริง

ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมสามารถ“ดับเวทนาในเวทนา”ขณะที่มี“ผัสสะ”(มีสัมผัสสชาเวทนา)อยู่นั่นเอง จึงเป็น“เวทนา๒”(เวทนาที่เป็นโลกียะ กับเวทนาที่เป็นโลกุตระ หรือเป็นเคหสิตกับเนกขัมมสิต) ที่สามารถทำให้“รวมลงเป็นหนึ่ง”(เอกสโมสรณา)คือเป็น“เวทนาที่เป็นโลกุตระอันเดียว”ได้ โดยอารมณ์โลกียะไม่มี ทั้งๆที่“เวทนา ๒”รับรู้โลกียะ“กามภาพ”ก็สัมผัสสัมผัสพันธุอยู่แท้ๆ

ฉะนั้นแล ที่ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวง ท่านแปลว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง” หรือฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ท่านแปลไว้ว่า “ธรรม ๒ อย่างนี้ ทั้ง ๒ ส่วน รวมลงเป็นอย่างเดียวกับเวทนา”

อันแปลมาจากบาลีว่า “เทว ธัมมา ทวเยน เวทนาย เอกสโมสรณา ภวันติ”

สำหรับอาตมาก็เห็นว่า “ธรรม ๒ คือเวทนา ๒ กลายเป็น(ภวันติ)เวทนาเดียวได้”

หมายความว่า ไม่ว่า รูปกับนาม ก็เป็นธรรม ๒ ทั้งกว้างทั้งลึก หรือไม่ว่า โลกียธรรม กับโลกุตระธรรม ที่สามารถทำให้เหลือเป็น“เวทนา”(อารมณ์)เดียว ในขณะที่ยังอยู่พร้อม

ทั้ง ๒ เวทนานั้นได้จริง

“ดับผัสสะเสียได้”ในที่นี้ จึงหมายถึงความละเอียดลึกซึ้งทั้งในคำว่า“ผัสสะและเวทนา”ว่า จะผัสสะหรือไม่ผัสสะ ก็“ไม่มีภาวะโลกียะ” หรือจะมีโลกียะอยู่ก็“ไม่มีภาวะโลกียะ”ใน“เวทนา”ของท่านผู้นี้อีก มีอยู่แต่ภาวะ“โลกุตระ”หนึ่งเดียวเสมอ จึงอยู่ใน“ธรรม ๒”ที่เป็น“เวทนา ๑ ใน ๒”

ในพระไตรปิฎก ฉบับหลวงนี้ ท่านแปลความที่ว่า “เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ” หรือในฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ท่านแปลว่า “เมื่อผัสสะไม่มีโดยประการทั้งปวง เพราะผัสสะดับไปเวทนาจะปรากฏได้หรือ”

จากบาลีที่ว่า “สัพพะโส ผัสเส อสติ ผัสสนิโรธา อปิ นุ โข เวทนา ปัญญาเยถาติ ฯ”

ซึ่ง“สัพพะโส ผัสเส อสติ”นั้น ก็ชัดแล้วว่า “เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง” แต่ต่อมา “ผัสสนิโรธา”นี้ลี ที่แปลว่า “เพราะดับผัสสะเสียได้” หรือ“เพราะผัสสะดับไป” มันทำให้คลุมเครือ

“เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง” คือไม่มีผัสสะทั้ง ๖ ทวาร ก็คือ ไม่มี“ผัสสะ”เลย แล้วจะไป“ดับผัสสะ”อะไร กันตรงไหน

มี“อปิ นุ โข” อีกเป็นองค์ประกอบในการแปลด้วย ซึ่งในที่นี้อาตมาเห็นว่า เป็น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

คำสั่งเสริมให้เห็นความชัดเจนว่า *ก็เพราะ* อย่างนั้นจึงแน่อนอยู่แล้วว่า *“ไม่ต้องดับผัสสะ”* เพราะไม่มี“ผัสสะ”ใดจะให้ดับกันเลย

“ผัสสนิโรธา”ในที่นี้จึงไม่น่าจะแปลว่า *“เพราะดับผัสสะเสียได้”* ถ้าจะว่าไปแล้วที่แปลว่า *“เพราะผัสสะดับไป”* ยังพอจะเข้าใจได้ว่า เพราะมัน“ไม่มีการดับผัสสะ” เพียงแต่“ผัสสะดับไป”อยู่ ซึ่งที่จริงมันไม่ได้ดับ“ผัสสะ” หรือ “ผัสสะดับ”อะไรเลย *เมื่อไม่มี“ผัสสะ”โดยประการทั้งปวง* อยู่แล้ว จะ“ดับ”อะไรกันอีกละ

“ผัสสนิโรธา”จึงได้แก่ ภาวะของ“ผัสสะ” “ไม่มี”มาก่อนที่จะ“ดับ” หรือ“ความดับของผัสสะ” ก็เท่ากับ“ผัสสะดับอยู่ก่อนแล้ว” *“เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง”* ก็ชัดแล้วว่า “ผัสสะ”ไม่มี “ผัสสะ”ดับอยู่แล้ว หรือ“ความดับของผัสสะ”มันมีอยู่ก่อนแล้ว

จึงไม่ใช่.. *“เพราะดับผัสสะเสียได้”* หรือ แม้แต่ *“เพราะผัสสะดับไป”* เสียด้วยซ้ำ

มันไม่ต้อง“ดับ”ใดๆเลย ต่างหาก ดังนั้น เมื่อไม่มี“ผัสสะ” ก็แน่อนอน(ไข) ว่า“เวทนา”ย่อมไม่ปรากฏในที่ไหนๆเด็ดขาด เพราะเมื่อไม่มี“ผัสสะ” ก็มี“เวทนา”ใน“ภพ”ใดๆไม่ได้

ขยายความ“นัยสำคัญ”ที่สำคัญยิ่งนี้อีก ก็คือ ในขณะที่มี“กามาวจร”(คือจิตยังทำงานมีผัสสะมีเวทนาพร้อมในขณะที่มีกามภพนั้นแหละ)อยู่ หลุดๆเป็นปัจจุบันนั่นเอง ก็มี“การดับเวทนาเสียได้”เป็น“เอกสโมสธนา” โดยส่วน ๒

หรือในขณะที่มี“ธรรม ๒”คือ มี“รูปกับนาม”ครบอยู่ทั้ง ๒ นี้แล ก็“ดับเวทนา”เฉพาะส่วนนั้นๆ ที่หมายเฉพาะ“เวทนา”ส่วนนั้น(คือ อารมณ์ สุขหรือทุกข์ เป็นต้น) ผู้ปฏิบัติเจตนาดับส่วนใดเฉพาะส่วนนั้น ซึ่งได้กำหนดหมาย(สัญญา)ลงไปชัดแล้ว เป็น“การดับเวทนาในเวทนา”ขณะมี“ผัสสะ”อยู่ในปัจจุบันนั้นเลย

การปฏิบัติของพุทธ ปฏิบัติอย่างนี้ มี “ผัสสะเป็นปัจจัย”อย่างนี้ และอ่านจิตเราอ่านใจเราในขณะที่มี“ผัสสะ”อยู่นี้แหละ แล้วใช้“ธัมมวิจย”(วิจยธรรมอันมี จิต-เจตสิก-รูป) เพื่อทำให้เกิด“สัมมาริยมรรคทั้ง ๗ องค์”สั่งสมลงในจิตเป็น“สัมมาผล”ที่เรียกว่า“สัมมาสมาธิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้บริบูรณ์ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) จนกระทั่งบรรลุมรรคผลเป็น “การตรัสรู้”(สัมโพชฌงค์ ในโพชฌงค์ ๗ ทั้ง ๗ องค์) ครบสัมมารรรค-สัมมาผลถ้วนบริบูรณ์เกิดจิตเป็น“สัมมาสมาธิ” (นี่คือ สมาธิแบบพุทธ)

เช่นว่า “องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่มีภาวะอย่างนี้ๆ เรียกว่า “ความรู้สึกสุข”(สุขเวทนา) ซึ่งบัญญัติว่าเป็น“เวทนา”ชนิดหนึ่ง ผู้ปฏิบัติก็ต้องพยายามอ่าน“อาการ”ของจิตตนในตนให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงภาวะนั้นๆให้ได้

จนกระทั่งสามารถอ่านรู้“ตัวเหตุ”ที่เป็น “สมุทัย”ของ“ทุกข์”ซึ่งมันหลอกคนให้หลงว่า“สุข” แท้ๆแล้วนั้นมันเป็น“ความเท็จ” เป็น “สุขเท็จ”(สุขัลลิกะ = สุข + อลิกะ “อลิกะ”แปลว่า เท็จ)

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ผู้ปฏิบัติก็พยายาม“ดับเหตุ”ที่จะเกิดสุข-ทุกข์นั้นๆ “เหตุ”ก็คือ “ตัณหา”เป็นต้น

“องค์ประชุมของรูปกับนาม”ที่มีภาวะ “ธรรม ๒”อย่างนี้ๆ และใน “ธรรม ๒”นั้นมี “ตัณหา”เป็นตัว “เหตุ”อยู่ในนั้น เรียกว่า “ความอยากในกาม”(กามตัณหา) ซึ่งมีสภาวะที่เรียกด้วยชื่อว่า “ตัณหา”ชนิดหนึ่งใน ๓ ตัณหา (กามตัณหา-ภวตัณหา-วิภวตัณหา)

เมื่อคนได้เสพรสสมใจในความอยากคือ “กาม” ก็เกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่า “มีอารมณ์สุข” นั่นก็คือ “สุขเวทนา” ถ้าไม่ชอบไม่สมใจตามที่ยึดไว้ ก็เกิด “ความรู้สึกไม่ชอบ” นั่นก็คือ “ทุกข์เวทนา” ซึ่งบางทีก็มีความรู้สึกเฉยๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ กลางๆ เรียกว่า “อทุกขมสุขเวทนา” หรือ “อุเบกขาเวทนา” เป็น “เวทนา ๓” ที่ต้องเรียนให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

ความรู้สึกหรืออารมณ์ ฉะนั้น คือ เวทนา

“เวทนา”ดังที่ยกตัวอย่างนี้ หรือ “ตัณหา” ดังที่ยกตัวอย่างมา เช่นนี้แหละคือ “ธรรม” ซึ่งอยู่ใน “กาย” อันเป็น “ธรรม ๒” ที่ผู้ปฏิบัติสามารถทำให้ “ใจในใจ” ของตนกลายเป็น (ภวันติ) “ธรรม ๑” ได้ใน “ธรรม ๒” นี้แหละสำเร็จพ้นทุกข์แท้ [ทวเณ เวทนาเย เอกสโมสธนา ภวันติ]

และที่สุดผู้เป็นอรหันต์ก็อยู่กับโลกที่มี “ตัณหา” หรือมี “ความต้องการหรือความประสงค์” เป็นสามัญของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ทั้งหลาย คือ มี “มโนสังขเจตนา” ตามปกติของคนเป็นธรรมดา แต่อรหันต์ท่านไม่มี

“ตัณหา” ที่เป็น “กาม” แล้ว แม้แต่ “ภวตัณหา” ภายในท่านก็ไม่มีด้วย ซึ่งท่านก็อยู่ท่ามกลาง “กามภพ” นั้นแหละ แต่ท่านไม่มี “ตัณหา” ที่เป็นกามและเป็นภพ”แล้วในจิตใจท่าน ท่านจึงเหลือแต่ “วิภวตัณหา” อันเป็น “ตัณหา” ที่ไม่มีภพ” ซึ่งเป็นความมุ่งหมาย หรือความประสงค์ จะเรียกกันว่าความอยากก็ได้แต่เป็น “ความอยาก” ที่ไม่มีกิเลส “อยาก” มาให้ตนหรือ “อยาก” เสพรสโลกียารมณ์อยู่ในจิตใจของท่านแล้วเด็ดขาด

อรหันต์จึงยังมี “มโนสังขเจตนา” ย่อมมี “ตัณหาเดียว” คือ “วิภวตัณหา” (ตัณหาไม่มีภพ) ก็คือ “องค์รวมของธรรม ๒” หรือ “องค์ประชุมของรูปกับนาม” เรียกเต็มภาษาว่า นามกาย ดังนั้น “กาย” เป็นอย่างนี้ๆ “เวทนา” เป็นอย่างนี้ๆ “จิต” เป็นอย่างนี้ๆ แล้วมันก็เป็น “ธรรม ๒” (เทเว ธัมมา) นั้นเองเป็นอย่างนี้ๆ

“รูป” ก็คือ “ภาวะที่ถูกรู้” ด้วย “ธาตุรู้” ของตนหรือด้วย “จิต” ของคนแต่ละคนเอง เช่น รู้จัก “รูป” และรู้จัก “นาม” ในความเป็น “กาย” ได้แก่ “รูป ๒๘” ซึ่งแยกเป็น “มหาภูตรูป ๔” และ “อุปาทายรูป ๒๔” เป็นต้น

มหาภูตรูป ๔ นั้นคือ ดิน, น้ำ, ลม, ไฟ ส่วน “อุปาทายรูป ๒๔” ก็มีทั้ง “รูปธรรม และนามธรรม” ตั้งแต่เริ่มมี “ปสาทรูป ๕” และ โคจรรูป ๕ แล้วก็มี “ผัสสะ” ขึ้น เกิด “ภาวรูป ๒ - หทัยรูป ๑ - ชีวิตรูป ๑ - อาหารรูป ๑ - ปริเฉทรูป ๑ - วิญญูตติรูป ๒ - วิการรูป ๕ -

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ลักษณะรูป ๔ ไปที่เดียวรวมเป็น “๒๔ รูป”
ซึ่ง“ปสาทรูป ๕”นั้นมี..ตา-หู-จมูก-ลิ้น-
-กาย และจะเป็น“กาย”ก็คือ ต้องมีรูปกับ
นาม“สัมผัสกันเข้า” จึงจะเป็น“กาย”

ส่วน“โคจรรูป ๕”มี..รูป-เสียง-กลิ่น-รส-
-สัมผัส ซึ่งจะเป็น“กาย”ก็คือต้องมีรูปกับ
นาม“สัมผัสกันเข้า”เช่นกัน จึงจะเป็น“กาย”

“สัมผัส” จึงคือ การกระทบกันของ
“รูป”กับ“นาม”เรียกว่า“ปฏิขัมผัสโส” ถ้า
ไม่มี“การกระทบกันของรูปกับนาม”ก็ไม่มี
“กาย” หรือถ้าไม่มี“กาย”ก็คือ “รูป”ก็อยู่
ส่วนรูป “นาม”ก็อยู่ส่วนนาม ไม่“สัมผัส”กัน

“กาย”จึงได้แก่ องค์รวมของรูปกับนาม
ที่ต้อง“สัมผัสกันเข้า” จึงจะเรียกว่า“กาย”
ถ้าไม่สัมผัสกัน(ไม่มีปฏิขัมผัสโส) ก็เป็นแค่
“รูป” แะ“นาม” ที่ต่างก็อิสระ ต่างคนต่าง
อยู่ “รูป”ก็อยู่ส่วน“รูป” “นาม”ก็อยู่ส่วน“นาม”
ไม่เกี่ยวกัน ไม่สัมผัสกัน ก็ยังไม่เกิด“กาย”

แม้ใน“รูปกาย”ก็ไม่มีชื่อให้เรียก นั่น
คือ “ไม่มีอริยจนะ”(ไม่มีชื่อ)ที่เกิดจาก“ผัสสะ”
ดังนั้น แม้มี“สัมผัสโส”ก็ไม่มีชื่อ ไม่ได้ตั้งชื่อ

ดังที่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๐
ที่ว่า “ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้
โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า
เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดผัสสะ ดูกร
อานนท์ การบัญญัติ“นามกาย” ต้องพร้อม
ด้วยอาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ ฯ

เมื่ออาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ

นั้นๆ ไม่มี การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริยจน
สัมผัสโส = ชื่อที่ตั้งขึ้นจากผัสสะนั้นๆ)ใน“รูปกาย”จะ
พึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

ดูกรอานนท์ การบัญญัติ“รูปกาย” ต้อง
พร้อมด้วยอาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ
เมื่ออาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศนั้นๆ
ไม่มี การสัมผัสโดยการกระทบ(ปฏิขัมผัสโส)
จะพึงปรากฏใน“นามกาย”ได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

ดูกรอานนท์ การบัญญัติ“นามกาย”
ก็ดี “รูปกาย”ก็ดี ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ
(ลิงคะ) นิमित อุเทศนั้นๆ ไม่มี การสัมผัส
เพียงแต่ชื่อ(อริยจนสัมผัสโส ซึ่งที่จริงคือ ชื่อที่ตั้งขึ้น
จากผัสสะนั้นๆ)ก็ดี การสัมผัสโดยการกระทบ
(ปฏิขัมผัสโส)ก็ดี จะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามรูปต้อง
พร้อมด้วยอาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ
เมื่ออาการ เพศ(ลิงคะ) นิमित อุเทศ ไม่มี
ผัสสะจะพึงปรากฏได้ไหม

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ

เพราะเหตุที่นั่นแหละ อานนท์ เหตุ
นิทาน(เรื่องราว,นิยาย,นวนิยาย) สมุทัย ปัจจัยแห่ง
ผัสสะ ก็คือ นามรูปนั่นเอง ฯ

เห็นชัดขึ้นมัยว่า เหตุ-สมุทัย-ปัจจัย
แห่งผัสสะ ก็คือ นามรูป นั่นแหละคือ
องค์ประกอบที่ทำให้เกิด“นวนิยาย,นิยาย,

นิทาน, เรื่องราวของชีวิตคนแต่ละคน

องค์ประชุมของเหตุ-ปัจจัย หรือของ รูป-นาม หรือของสสาร-พลังงาน(จิต, มโน, วิญญาณ) จึงคือ “กาย” กายจึงไม่ใช่ “ธรรมหนึ่งเดียว” มันไม่ได้หมายถึง “รูป” อย่างเดียว หรือ “นาม” อย่างเดียว โดยเฉพาะหลงผิดความเป็น “กาย” ว่าเป็น “วัตถุรูป” อย่างเดียว หรือเป็น “สรีระ” ภายนอกด้านเดียวเท่านั้น

แต่ “กาย” นั้นคือ “ธรรม ๒” (เทว ธัมมา)

“กาย” จึงไม่มีรูปกับนามไม่ได้ จะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็ไม่ได้ แม้มีทั้งรูปทั้งนาม อยู่แท้ๆ แต่ไม่มี “การกระทบกัน” (ไม่เกิดการสัมผัสกัน) “กาย” ก็ไม่เกิดขึ้น ไม่มี “กาย” ให้เห็น

แม้ว่าจะ เป็น “อาการ” ภายในถึงขั้นมี แต่ความเป็น “นาม” กับ “นาม” เช่น “สัญญา” หรือ “ปัญญา” (ซึ่งเป็นนามธรรม) เข้าไป “สัมผัส” กับ “นาม” (ซึ่งเป็นอาการต่างๆ ภายในจิต) เป็นต้นว่า “สัญญาหรือปัญญา” ของตน เข้าไปกระทบ อาการของ “สุขเวทนา” (อารมณ์สุข) ของตน หรือกระทบกับ “อาการโกรธ” (จิตมีอารมณ์ไม่พอใจ) ของตน ภาวะหรือ “อาการ” ที่ “สุข” - ที่ “โกรธ” นั้น ก็เป็น “ภาวะที่ถูกรู้” ด้วย “สัญญาหรือด้วยปัญญา” ของตน เรียก “นามธรรม” ที่ “ถูกรู้” นี้ว่า “รูป” หรือ นามรูป” ก็ได้ มี “นาม” ด้วยจึง เรียกได้ว่า “นามกาย” ถ้าไม่มี “นาม” ร่วมด้วยเลย เป็น “กาย” ไม่ได้เลย

“กาย” จึงหมายถึง “นาม” เป็นหลัก ไม่ใช่ “ร่าง” (สรีระ) ภายนอกเป็น “หลัก” พระพุทธเจ้า

จึงตรัสว่า “กาย” นั้นตถาคตเรียกว่า “จิตบ้าง - มโนบ้าง - วิญญาณ” บ้าง (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) ด้วยประการอย่างนี้เอง

“นามรูป” คือ ภาวะที่ “ถูกรู้” ด้วยการกระทบ ซึ่งเป็น “นามธาตุ” หรือ “นามธรรม”

ส่วน “นามกาย” คือ “องค์ประชุมที่มีปฏิริยาอันของรูปกับนาม” ซึ่งตอนนี้ “เน้น” มาซึ่งความสำคัญกันที่อาการของ “นาม” คือใจ

ซึ่ง “นามกาย” นี้ ถ้าหากไม่มี “ภายนอก” ที่เกี่ยวข้องเลย ตัดขาดจากภายนอกสิ้น ก็เรียกว่า “ไม่สัมผัสสรีระ” ด้วย “กาย”

“กาย” ต้องมี “ภายนอก” ไม่ตัดขาดจากภายนอก แม้จะเหลือเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของภายนอกอยู่ก็ยังคงเรียกว่ามี “กาย” เช่น ผู้หลับตาทำสมาธิเข้าไปในภวังค์ ต้องยังเหลือ ความรับรู้กับภายนอก แม้แค่ “ลมหายใจ” ก็ ต้องกำหนดการสัมผัสมีความรับรู้ภายนอก นี้อยู่จึงจะเรียกว่าไม่ขาดความเป็น “กาย” หากไม่รับรู้ “ลมหายใจ” แล้ว หลบเข้าไปอยู่ แต่ภายใน นั่นคือ หมดความเป็น “กาย” แล้ว การพิจารณา “กายในกาย” ก็มีไม่ได้ เพราะ ขณะนั้น “ไม่มีกาย” มีแต่ “นามธรรม” คือ “เวทนา-จิต-ธรรม” เป็นต้น

การปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔” นั้น “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” ต้องเป็นปฏิสัมพันธ์กันอยู่ พร้อมทั้ง ๔ คือต้องมีครบทั้งกาย-ทั้งเวทนา-ทั้งจิต-ทั้งธรรมไม่ขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง

ผู้ที่ตัดแบ่งไปพิจารณาเฉพาะแต่ละ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ส่วนจึงเป็นผู้ปฏิบัติผิด ไม่ครบ“อภินนทกปฏิบัติ ๓”(สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ) และปฏิบัติตาม“อริยาสูต”ที่มี“อาหาร ๘”และอาหาร ๑๐”ไม่บริบูรณ์แน่ๆ

เงื่อนไขหลักของคนที่จะบรรลุอรหัตต์ที่สามารถกำจัด“อาสวะ”หมดสิ้นสำเร็จได้(ผู้บัญญัติเป็นต้นไป) จึงต้อง“สัมผัสวิโมกข์ด้วยกาย” จึงจะบริบูรณ์ครบถ้วน“กายสักขี”ทั้งภายนอก-ภายใน แคมี“กายสักขี”ภายในเท่านั้น แม้จะมี“อาสวะ”บางอย่างสิ้นไปบ้าง ก็ไม่ครบบริบูรณ์สัมบูรณ์“สังโยชน์ ๑๐”ได้

[นี่อธิบายแค่ผู้มี“บัญญัติ”ที่สิ้น“อาสวะ”เท่านั้น ต้อง“พ้นสังโยชน์ ๑๐” ยังไม่ได้อธิบายไปถึงขั้นสิ้น“อนุสัย ๗”เป็นผู้“อุกโตภาควิมุตติ”ครบบัญญัติ-เจตวิมุตติ]

ดังนั้น“สัมผัสวิโมกข์ด้วยกาย”ก็คือต้องมีภาวะเป็นไปตามที่“วิโมกข์ทั้ง ๘”ข้อนั้นกำหนดไว้ ซึ่งต้องอยู่ในภาวะที่อยู่พร้อมทั้งภายนอกทั้งภายใน ทั้ง“รูป”และ“อรูป” ซึ่งจะต้องเรียนรู้ถึงขั้น“อรูปฌาน ๔” ถึง“สัญญาเวทิตนโรธ” จึงจะชื่อว่า“สัมผัสวิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” ต้องมี“กายสักขี”อยู่พร้อมทั้ง ๓ ภาพ ชนิดตื้นๆลืมนตา เห็นแจ้งครบ“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”

จึงต้องเรียนรู้“กาย”ขณะที่มี“วิญญาณฐิติ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วิญญาณฐิติ ๗” จึงจะสิ้น“อาสวะ”ของ“สัตตาวาส ๘”

“วิญญาณฐิติ”คือ ขณะที่“วิญญาณ”ปรากฏอยู่ใต้งๆ“ตั้งอยู่”(ฐิติ)ให้ตน“เห็น”(บัสสตี)

หลุดๆขณะนั้น ด้วยการมี“รูปกับนาม สัมผัสกัน”เป็น“สัมผัส ๓” วิญญาณจึงเกิดให้เห็น (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ เป็นต้น)

สรุป ความเป็น“กาย”คือ ภาวะ“รูป”กับ“นาม” ที่ต้องมี“การสัมผัสด้วยการกระทบกันเข้า”(ปฏิขสัมผัส)จึงเป็นภาวะ“ธรรม ๒”เสมอ แล้วภาวะที่เรียกว่า“กาย”จึงจะเกิดขึ้น

ถ้าไม่มี“การสัมผัสด้วยการกระทบกันจนเกิดปฏิกิริยา”ให้เป็น“ปฏิข”(ปฏิขสัมผัส)คือ มี“ธรรม ๒”กระทบกันเป็น“ภาวะใหม่”ขึ้นมา ก็ไม่เรียกว่า“กาย” หรือไม่เกิด“กาย”ในภาวะ“รูปกาย”ให้มี“สิ่งถูกรู้”(รูป)ขึ้นมาได้เลย

“รูป”คือ “ภาวะหรือสิ่งที่ถูกรู้”ได้ด้วย“ธาตุรู้” หากไม่มี“รูป”ก็ไม่มีอะไรให้“รู้”เลย

และการจะเรียกชื่อ(บัญญัติ) หรือการจะตั้งชื่อ(บัญญัติ)ใน“นามกาย”นั้นๆ ก็ต้อง“รู้”ได้ด้วยอาการภายใน” จึงจะ“กำหนดรู้ชื่อ”หรือการจะตั้งชื่อ(บัญญัติ) “ขานชื่อรูปกาย”นั้นได้ด้วย“เครื่องหมาย”(นิมิต)ที่เราเคยกำหนดหมายรู้มาแล้วว่าตรงกับ“รูปกาย”ใดที่เราเคยเรียก เคยขานชื่อ เราจึงจะเรียกชื่อ(บัญญัติ) ภาวะนั้นได้ แต่ถ้าไม่“เห็น”อาการภายในใจเลย และภายนอกก็ไม่รู้“อาการ”เลย เราจะสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริยสัมผัส)ในรูปกาย ก็ไม่ได้ เพราะไม่มีอะไรปรากฏให้“สัมผัส”

และภาวะใดที่ยังไม่เคยมีชื่อเรียก เราก็รู้ได้แต่“สภาวะ”นั้นด้วย“นิมิต” ยังไม่มีชื่อเคยรู้ หรือเคยกำหนดเรียกมัน ก็ต้องตั้งขึ้น

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

หรือจะ“เรียกชื่อ”(บัญญัติ) การจะตั้งชื่อ (บัญญัติ) “ชานชื่อนามกาย”นั้นๆได้ด้วย “เครื่องหมาย”(นิมิต)ที่เราเคยกำหนดหมายรู้ มาแล้วว่าตรงกับ“รูปกาย”ใดที่เราเคยเรียก เคยชานชื่อ เราจึงจะเรียกชื่อ(บัญญัติ)ภาวนานั้น ได้ แต่ถ้าไม่“เห็น”อาการ”ภายในใจเลย เราจะสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริจนสัมผัสโส)ในรูปกาย ก็ไม่ได้ เพราะไม่มีอะไรปรากฏเลย

เช่น “อาการ”ที่กำลังสัมผัสอยู่ขณะนี้ คือ“อาการ”ของ“ความสุข” หรือ“ความรัก” เป็นต้น หรือจะเป็น“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-คน-สัตว์-สิ่งของ-ที่ว่าง-วิญญาน”เป็นภาวะมหา ภูตรูป เป็น“รูป”ต่างๆที่มี“ร่าง”(สรีระ) ก็ต้อง ปรากฏ“องค์ประชุมของภาวะที่ถูกรู้”(รูปกาย) ขณะนั้นว่ามี“อาการ”ที่ชื่อว่า “ความสุข”หรือ “ความรัก” หรืออาการของแห่ง-ก้อน-กลุ่ม- องค์รวมแห่งภาวะนั้นๆ เพราะมี“อาการ”ที่ เรากำลังสัมผัสอยู่นี้ เช่น “อาการ ๓๒”ในร่าง กายคนแต่ละอย่างเป็นต้น หรืออาการอื่นๆ

หรือเช่น อาการของ“ความสุข”ก็ย่อมมี “อาการ”ต่างจาก“อาการ”ของ“ความรัก”(นี่คือ เพศหรือความแตกต่าง) หรืออาการของ“ดิน”ก็ แตกต่างจากอาการของ“น้ำ” อาการของ“ตับ” ก็แตกต่างจากอาการของ“เลือด” อาการของ “ไต”ก็ต่างจากอาการของ“น้ำมูก” ฯลฯ เป็นต้น

ยิ่งเป็น“ภายนอก” ถ้ายังไม่ได้“สัมผัส” จากภายนอกเลย แล้วเราจะได้“ความจริง ของภายนอก”นั้นอย่างไร นอกจากเดาต้น

คันคืดอยู่แต่ในใจเท่านั้น “รูปกาย”ก็มีไม่ได้ ผู้ปฏิบัติสามารถกำหนด“นิมิต”คือ ทำ “เครื่องหมาย”ให้ตนรู้ว่า “อาการ”อย่างนี้ๆ คือ “อาการของความสุข” และ“อาการ”อย่าง นั้นๆคือ “อาการของความรัก” เป็นต้น

หรือภายนอก ก็กำหนดรู้ว่า “อาการ” อย่างนี้ คือไฟ คือลม คือน้ำ คือดิน คือคน คือสัตว์ คืออวัยวะ อย่างนั้นอย่างนี้ แม้ แต่วัตถุที่ละเอียดลออขึ้นอะตอม-ปรมาณู

และจำ“เครื่องหมาย”(นิมิต)สำหรับตนรู้ได้ ว่า ๒ “อาการ”นี้“ต่างกัน”(ลิงค)นะ ตามที่ได้ “ฟังคำสาธยายของผู้รู้อย่างสัมมาทวิปฏิที่ท่าน อธิบายมา”(อุเทศ) หากอ่าน“อาการ”ไม่เป็น อ่าน“อาการ”ไม่ออก การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ (เป็นอริจนสัมผัสโส)ใน“รูปกาย” ก็จะปรากฏไม่ได้

“รูปกาย”คือ “องค์ประชุมของธรรม ๒” (กาย) ที่“ผู้มีภาวะหรือมีสิ่งนั้นให้ถูกรู้(ชาน)ติ- เห็น”(ปัสสติ)ก็จะต้อง“รู้-เห็นภาวะนั้นหรือสิ่ง นั้น”ได้(รูปิ รูปานิ ปัสสติ : วิโมกข์ ๘ ข้อที่ ๑) นี่คือ “รูป” โดย“ธาตุรู้”ได้แก่“จิต-มโน-วิญญาน” นี่คือ“นาม” นามที่เจริญสูงเข้าขั้นอาริยะหรือ โลกุตระก็คือ “วิมุตติญาณทัสสนะ”

หมายความว่าก็คือ ภาวะที่เกิดขึ้น นั้น เรารู้ได้ด้วย“อาการ”ที่ให้สัมผัส ถ้าไม่มี “อาการ”ก็รู้ไม่ได้ หรืออ่าน“อาการ”ไม่เป็น ก็ รู้ไม่ได้เหมือนกัน ดังนั้น นักปฏิบัติธรรม ต้องอ่าน“อาการ”ของ“นามธรรม”เป็น จึงจะ สามารถ“รู้”และแล้วจึงอ่านถึง“ความเกิดของ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ภาวะนั้น” ว่า มันคือ “อาการ”ของ“รูปกาย”
ต้องมี“การสัมผัส”ถึงขั้นมีปฏิกิริยา
จนเกิดภาวะใหม่เกิดขึ้นจึงเรียกได้ว่ามี“กาย”
ของ“นาม”แล้วจึงจะบัญญัติชื่อของ“นาม
กาย”ขึ้นมาได้ หรือเรียกชื่อตามบัญญัติที่เคย
มีมาแล้วได้ หากเหมือนกับ“รูปกาย”ที่เคยรู้
ส่วน“รูปกาย”เท่านั้นคือ ภาวะที่เห็น
หรือรู้“อาการ”ต่างๆเมื่อได้กระทบทาง“ประสาท
รูป ๕”คือ ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย(ปฐมสัมผัส)ก็
ก็จะเกิด“โคจรรูป ๕”ให้เจ้าตัวได้รู้ ว่า เป็น
“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-ภาวะที่เกิดจากการสัมผัส
ของรูปกับนาม”

“กาย”หรือ“การสัมผัสของรูปกับนาม”
จึงเป็นภาวะเดียวกัน ถ้าไม่มี“การกระทบ
สัมผัสของรูปกับนาม”ก็ไม่มี“กาย”เกิดขึ้น
มาในโลก หรือถ้าไม่มี“กาย”นั้นก็คือไม่มี
“การสัมผัสของรูปกับนาม”นั่นเอง

เป็นต้นว่า มีการกระทบสัมผัสของ
“รูป”กับ“รูป”ก็มีแต่พลังงานทางวัตถุฟิสิกส์
เท่านั้นเกิดขึ้น ไม่มีพลังงานทาง“จิต”หรือ
ทาง“วิญญาณ”เกิดเลย จึงเรียกได้ว่า“รูป
รูป”เท่านั้น เรียก“รูปกาย”ไม่ได้

หรือมีการกระทบสัมผัสของ“นาม”กับ
“นาม”ก็มีพลังงานทาง“จิต”หรือ“วิญญาณ”
เกิดขึ้นในจิต จึงเรียกได้ว่า“นามกาย”หรือ
“นามรูป” ถ้าไม่มี“อาการ”ให้รู้หรือรู้“อาการ”
ไม่ได้ จะสัมผัสแค่ชื่อขั้น“รูปกาย”ก็ไม่ได้

ภาวะต่างๆนี้ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น

“วิปัสสนาญาณ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”แท้ ก็
“เห็น”(ปัสสดี) ด้วย“การสัมผัส-การแตะต้อง
ของจริง-การกระทบภาวะแท้ๆ”(ผัสสะ)นั้นๆ
อย่างเป็นทางการ ๒”(เทว ธัมมา)ได้จริงๆ คือ
เป็น“องค์ประกอบของรูปกับนาม”ชื่อว่า กาย

และใน“องค์ประกอบของรูปกับนาม”
คือความเป็น“กาย”นี้แหละผู้ยังอวิชชาย่อมมี
“กิเลส”อยู่ในนั้นให้คนผู้ศึกษาได้พบภาวะจริง
และจะสามารถกำจัดกิเลสต่างๆได้จริง จน
หมดเกลี้ยงสิ้นสนิทย่งยื่นตลอดไปไม่เกิดอีก

ก็เป็นผู้“ไม่มีกาย” ตั้งแต่เป็นๆ แม้
จะมีชีวิตอยู่ หรือจะตายไป“องค์ประกอบ
ของร่างกายที่แตกแยกจากกันแล้ว”(กายสสะ
ฉา) ความเป็น“กาย”ก็ไม่เกิดแน่นอน

ส่วนผู้ที่ยัง“อวิชชา” ไม่ว่าจะเป็พาล
ชน คนโง่ หรือบัณฑิตชนคนฉลาดขนาด
ไหนก็ตาม ถ้ายังมี“อวิชชา” ยังมีชีวิตเป็นๆ
นี้ก็ดี ตายร่างกายแตกสลายไปแล้ว ก็ยังมี
“กาย” ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๙ “พาลบัณฑิตสูตร”

“กาย”คืออะไร จึงต้องศึกษากันดีๆ
ให้“สัมมาทิฏฐิ”จึงจะปฏิบัติเริ่มจาก“กาย”ไป
เป็นเบื้องต้น “พันลักกายทิฏฐิ” และปฏิบัติ
“กายในกาย”และกายคตาสติอย่างมีมรรคผล

ไม่ใช่ทิ้ง“กาย” หรือเข้าใจ“กาย”ผิดๆ
หลับตาเข้าไปอยู่ใน“ภพ”ภายใน แล้วหลงว่า
ปฏิบัติ“สมาธิ”ในภวังค์ เป็นการปฏิบัติหลัก
เอกของพุทธ โดยไม่มี“กาย”เข้าใจ“กาย”ไม่ได้

ใครไม่ศึกษาใดๆโดยเอาใจใส่ตนเองเพื่อกำจัดกิเลส ชนิดที่มี“กาย”อย่างสัมมาทิฐิ ดังกล่าวนี กิเลสมันก็จะทับทวยยิ่งขึ้นในใจไปเรื่อยๆ เพราะ“ไม่รู้จุดสำคัญ”นี้(อริชชา) ตามที่ปุถุชนสามัญเป็นกันอยู่ หรือแม้จะเป็นผู้ศึกษาปฏิบัติธรรม แต่มีจฉาทิฐิไม่รู้ตามที่ว่านี้ ก็คือ ผู้ยัง“ไม่สัมมาทิฐิ”ในการปฏิบัติธรรมหรือปฏิบัติตนดำเนินชีวิตที่“อริชชา”อยู่

จึงเป็นคนที่มิกิเลส“หนา-มาก-ใหญ่-อ้วน-โต”(ปุถุชนๆๆๆๆ) เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บาป” ไม่รู้จัก“อกุศลจิต” อ่าน“อาการ”ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ไม่ออก

“บาป”นั้น คือ“กิเลส”คือ“อกุศลจิต” จึงต้องรู้จักรู้แจ้งจริงของเรา ในตัวเรา แล้วกำจัดออกไปให้สิ้นเกลี้ยงอย่างถาวรนิรันดร์

เพราะ“บาป”คือ กิเลส คือ อกุศลจิตนี้เป็นจิตเฉพาะส่วนที่จะต้องกำจัดออกจากตนให้หมดสิ้นเด็ดขาด กระทั่งไม่มีในใจตนอีกเลย อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล

ไม่ใช่“จิต”รวมทั้งหมด หรือ“จิตทั้งจิต” แต่เป็น“จิต”ส่วนหนึ่งที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศลจิต”เท่านั้น ไม่ใช่ไป“สะกดจิต”ไว้ไม่ให้รับรู้

แต่ต้องมี“จิต”ปรากฏตัวให้เรา รู้ จึงจะ“เห็น”(ปัสสติ)“จิต”ตัวที่เป็น“บาป”หรือ“อกุศลจิต” แล้วจึงจะกำจัดถูก“ตัวตน”(อัตตา)มันจริง

ส่วน“บุญ”นั้น มีไว้ชำระกิเลสเท่านั้น เป็นเครื่องมือตัดกิเลส หมดกิเลสก็หมดเรื่องของ“บุญ” หมดสิ้นหน้าที่บุญ ไม่ต้อง

ใช้บุญ ไม่ต้องมี“บุญ”อีก เป็นอรหันต์แล้ว ไม่ต้องมี“บุญ”อีกเลย ไม่ต้องมี“บุญ”อีกแล้ว อรหันต์จึงชื่อว่า ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป” ซึ่งภาษาบาลีว่า ปุญญปาปปริกขีโณ

ผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่สัมมาทิฐิ จึงใช้ความเข้าใจอัตโนมัติต่างๆของตน ดีความเอาดีกันว่า“บุญ”หรือ“บุญ”เป็นโลกียธรรมซึ่งไม่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อนที่เป็น“โลกุตระธรรม” จึงไปตีความ“อบุญ”ว่าคือ“บาป” มันก็เป็นภาวะธรรมที่หมุนวนกลับไปกลับมาอยู่ในระนาบเดียว ยังไม่เป็นมิติที่สูงขึ้นไปไหน

จึงเข้าใจ“อภิสังขาร ๓”(บุญญาภิสังขาร-อบุญญาภิสังขาร-อณฺเฐชาภิสังขาร)ไม่ได้ ยังไม่เข้าใจความเจริญของ“โลกุตระธรรม”ว่า หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ.คัมภีราวภาโส) ไปในทิศโลกุตระธรรมที่สามารถอ่านจิตที่เนกขัมมะของตนได้

ความเจริญหรือเสื่อมของ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”นั้น ถ้าไม่เข้าใจ“สภาวะที่หมุนรอบเชิงซ้อนในความวนของสภาวะธรรม”ตาม“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” อย่างเป็นโลกุตระธรรม ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะที่“หมุน”หรือ“วน” ที่มีหมุนมันวนซับซ้อนซ้อนเชิงลึกซึ่ง

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นั้นมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสสัคคะ.คัมภีราวภาโส)ที่หมุนรอบเชิงซ้อนไปเป็นลำดับเหมือน“ก้นหอย”ที่วนกลับไปกลับมาซ้าย-ขวาว่าหมุนวนสูงขึ้นไปจนสูงสุดถึงที่สุด ปลายสุดได้

เพื่อประชาชน

(ลัจจสวหยปัญทิตชาติก)

- เพื่อเนกขัมมะ(ออกจากกาม)
ละทิ้งบ้านเรือนออกบวช
เพื่อประชาชน
ละทิ้งสุขจากป่าสู่เมือง.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ ณ นิโครธาราม ใกล้กรุงกบิลพัสดุ์ นครหลวงของแคว้นลัทธิ ได้ตรัสแสดงลัจจบารมีของพระองค์แก่พระสารีบุตรเถระ

* * *

ในอดีตกาล ทารกน้อยคนหนึ่งเกิดในตระกูลพราหมณ์มหาศาล (พราหมณ์ผู้มั่งคั่ง) ในกรุงพาราณสี ได้ชื่อว่า **ลัจจะ**(จริงใจ)

เมื่อเติบโตเจริญวัยขึ้นแล้ว ได้ไปยังเมืองตักสิลา รั่วเรียนวิชาการต่างๆในสำนักอาจารย์ทิศาปาโมกข์(อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง) ไม่ช้านักก็สำเร็จศิลปะทุกอย่าง จึงเดินทางกลับคืนสู่กรุงพาราณสี

บิดามารดาที่ชื่นชมยินดียิ่ง ทั้งปรารถนาที่จะหาภริยาให้แก่**ลัจจมาณพ** เพื่อจะได้มอบสมบัติทั้งหมดให้อยู่ครองเรือน แต่ลัจจมาณพมีอัธยาศัยสันโดษ(ใจพอ) ใครในการออกบวช ต้องการเพิ่มพูนเนกขัมมบารมี(การประพฤติออกจากกาม) จึงกล่าวถึงคุณค่าของการบรรพชา และแสดงถึง

โทษภัยของการครองเรือน ให้แก่บิดามารดาทั้งสองได้รับรู้

ครั้นอาศัยอยู่ที่เรือน รักษาน้ำใจของบิดามารดา ได้สักระยะหนึ่งแล้ว ก็ละทิ้งกองทรัพย์สมบัติมหาศาล สลัดลาภยศอันสูงส่ง พราจจากเครื่องญาติหมู่ใหญ่ ตัดความผูกพันทางเรือนทั้งหมด ดูช่างใหญ่ทำลายเครื่องพันธนาการที่ทำด้วยเหล็กฉะนั้น แม้บิดามารดาจะมีใบหน้าองด้วยน้ำตา ร้องท่มร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ก็ตาม

ลัจจมาณพได้ออกบวชเป็น**ดาบส**(นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเผากิเลส) เข้าไปอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวบริเวณภูเขาคิมาลัยแถบเหนือของอินเดีย) เลี้ยงชีวิตด้วยรากไม้และผลไม้ในป่า ไม่นานนักก็**กระทำสมาบัติ ๘**(สภาวะสงบระงับกิเลสอันประณีตยิ่ง ๘ อย่าง) และ**อภิญญา ๖**(ความรู้อันวิเศษยิ่ง ๖ อย่างที่ทำให้กิเลสหมดไป)ให้เกิดขึ้นได้ จึงเบิกบานอยู่กับฌาน(การเพ่งเผากิเลส)และสมาบัตินั้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง **ลัจจดาบส**ได้พิจารณาตรวจดูโลกด้วยตาทิพย์(ตาแห่งสัมมาทิฐิ) เห็นผู้คนจำนวนมากมายว่นขวายอยู่ใน**อกุศลกรรมบถ ๑๐**

(หนทางแห่งการทำชั่ว ๑๐ อย่าง) คือ

๑. ปาณาติบาต(การฆ่าคนและสัตว์)
๒. อทินนาทาน(ลักเอาของที่เขามิได้ให้)
๓. กาเมสุมิฉฉาจาร(ประพฤติดีในกาม)
๔. มุสาวาท(พูดเท็จ)
๕. ปิสุณาวาจา(พูดส่อเสียด)
๖. ผรุสวาจา(พูดคำหยาบ)
๗. สัมผัสปลลาปะ(พูดเพ้อเจ้อ)
๘. อภิขมา(โลภอยากได้ของเขา)
๙. พยาบาท(คิดปองร้ายเขา)
๑๐. มิจฉาทิฎฐิ(มีความเห็นที่ผิด)

เมื่อเป็นดังนี้หมูชนจึงได้ทำร้ายกันและกันด้วยความหลงผิด โดยมีกาม(ความปรารถนาใคร่อยาก) เป็นตัวเหตุ ดังนั้นลัจฉตบสจึงเกิดความคิดขึ้นว่า

“เราได้เห็นมหาชนชนวนชวายุในบาป ทะเลาะเบาะแว้งแย่งชิงกันอยู่ แล้วเราจะวางเฉยเสียขาดเมตตา ช่างเป็นการไม่สมควรเลย เพราะเราปฏิบัติเพื่อสัมมาสัมโพธิญาณ(การตรัสรู้ที่ถูกต้องได้ด้วยตัวเอง) ด้วยหวังจะแบกชนมหาชนทั้งหลายให้ออกจากเปือกตมคือ **สังสาร** (การเวียนตายเวียนเกิด) แล้วให้ตั้งอยู่บนฝั่งคือ **นิพพาน**(การดับกิเลสทุกข์ได้สนิท) ฉะนั้นเพื่อไม่ให้ผิดต่อปฏิญญา(คำมั่นสัญญา)นั้น เราควรไปยังที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ช่วยผู้คนเหล่านั้นให้งดเว้นจากบาปกรรม เลิกเบียดเบียนวิวาทกัน แล้วอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข”

ลัจฉตบสคิดอย่างนี้แล้ว อำนาจแห่งความมโหฬารดูณายังแรงเร้าอย่างหนักในจิตใจ ในที่สุดก็ปลงใจ **ละทิ้งสุขอันเกิดจากสมบัติที่อยู่ในบ้าน** รุดออกจากป่าทิมพานต์ มุ่งหน้าเข้าสู่ชุมชนบ้านเมือง

เที่ยวแสดงธรรมฤทธิ์ อันเหมาะสมแก่จิตใจของผู้คนทั้งหลาย ซึ่งแรงถึงโทษภัยในการผิดพ้องหมองใจกัน ที่จะได้รับในปัจจุบันและในภพหน้า เพื่อทำให้เลิกทะเลาะทุ่มเถียงกัน หันมาสามัคคีปรองดองกัน สร้างประโยชน์ให้แก่กันและกัน

ทั้งยังดักเตือนถึงโทษภัยในการทำบาป และการทำความหยาบช้าต่างๆ เพื่อสงเคราะห์ให้ชน

ทั้งหลายละเว้นจากบาปกรรมเหล่านั้น หันมาตั้งอยู่ใน **กุศลกรรมบถ ๑๐ (หนทางแห่งการทำดี ๑๐ อย่าง)** คือ

๑. ปาณาติปาตา เวรมณี (เว้นจากการฆ่าคนและสัตว์)
๒. อทินนาทานา เวรมณี (เว้นจากการลักเอาของที่เขามิได้ให้)
๓. กาเมสุมิฉฉาจารา เวรมณี (เว้นจากการประพฤติดีในกาม)
๔. มุสาวาทา เวรมณี (เว้นจากการพูดเท็จ)
๕. ปิสุณาย วาจา เวรมณี (เว้นจากการพูดส่อเสียด)
๖. ผรุสาย วาจา เวรมณี (เว้นจากการพูดคำหยาบ)
๗. สัมผัสปลลาปา เวรมณี (เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ)
๘. อนภิขมา (ไม่โลภอยากได้ของเขา)
๙. อพยาบาท (ไม่คิดปองร้ายเขา)
๑๐. สัมมาทิฎฐิ (มีความเห็นที่ถูกต้อง)

แล้วสงเคราะห์คนบางพวกให้บวช ตั้งอยู่ในศีลสังวร(สำรวมศีล) คัมภรองอินทริย์(สำรวมตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ) มีสติสัมปชัญญะ(การระลึกรู้ตัวทั่วพร้อม) อยู่ในที่สงัด(จิตสงบจากกิเลส) บำเพ็ญมานและอภิญญาตามสมควรแก่ธรรม.

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแสดงขาดกจบแล้ว ทรงสรุปว่า

“ลัจฉตบสในครั้งนั้น ก็คือเราตถาคตนี้เอง เราได้รักษาชนเป็นอันมากไว้ด้วยคำลัจ ไม่พูดเท็จต่อคำมั่นสัญญาของตน เราทำให้มหาชนสามัคคีกันได้ ไม่ทะเลาะวิวาทกัน ให้เว้นจากการทำบาปหลุดออกจากความพินาศทั้งปวงแล้ว

ดูก่อนสาริบุตร เธอจงทรงจำชาตคนี้ไว้ ด้วยประการฉะนี้แล”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๒๔

อรรถกถาแปลเล่ม ๓๔ หน้า ๔๓๐)

☞

บทความพิเศษ

● พิมลวัฒน์ ชูโต

ทำไมต้องรู้ทัน?

คำนำ

ผู้เขียนจบมัธยมศึกษาจากโรงเรียนคาทอลิก จบปริญญาตรีทางด้านรัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยเก่าแก่แห่งหนึ่งในประเทศไทย และจบปริญญาโททางการสื่อสารมวลชนจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา ในด้านการประกอบอาชีพ ผู้เขียนเคยเป็นนายทหารการข่าวซึ่งระหว่างเป็นนายทหารได้ถูกส่งไปเรียนหลักสูตรการรบในป่าของกองทัพอังกฤษที่มาเลเซีย หลังจากนั้นรับราชการเป็นอาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยที่ผู้เขียนจบมา แล้วทำงานในระดับจัดการและบริหารในบริษัทข้ามชาติชั้นนำทั้งของอังกฤษและสหรัฐฯ รวมเวลาประมาณ ๑๕ ปี ผู้เขียนจึงมีประสบการณ์เกี่ยวกับชาวตะวันตก โดยเฉพาะอังกฤษและอเมริกายาวนานพอสมควร ซึ่งพอสรุปได้ว่าชาวตะวันตกเป็นคนเอาจริงเอาจัง มีระเบียบวินัย มีความเป็นส่วนตัวสูง ทำงานแบบมีเป้าหมายและมีการวางแผนล่วงหน้า ไม่เอาการโต้เถียงในงานมาเป็นเรื่องส่วนตัว ใจร้อนและไม่ชอบการรอกอຍ ไม่สุ่ยสุร้าย ทุกคนต้องรับผิดชอบตัวเอง และทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี

วันหนึ่ง ผู้เขียนได้อ่านหนังสือของไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษซึ่งพำนักในประเทศไทยและเขียนหนังสือเกี่ยวกับประเทศไทยหลายเล่ม เขาเขียนไว้ว่า:

“คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้นเมื่อคนไทยศึกษาตะวันตกจึงศึกษาแต่เรื่องความสำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องที่

ตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่ศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงหลับตาจับเปลือกของตะวันตก โดยไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร ฝันอะไร กลัวอะไร และพ่ายแพ้อะไร ไม่สนใจความลับสนความยุ่งยาก และความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตกซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญ ประเทศไทยเป็นทาสวัฒนธรรมฝรั่ง ไม่ใช่เพราะเรียนฝรั่งมาก แต่เพราะแทบไม่รู้จักรัฟรัง หากชาวสยามจะเอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบัน ก็ต้องรีบเรียนรู้ตะวันตกอย่างแตกฉาน”

หลังจากนั้นไม่นานผู้เขียนได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งของท่านพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) พระเถระอาวุโสผู้มีความรู้แตกฉานทั้งทางธรรมและทางโลก ท่านเขียนไว้ว่า:

“ประเทศไทยไม่ได้มีวิกฤติอื่นโดยยกเว้นวิกฤติทางปัญญา เรื่องของฝรั่งก็ไม่หยิ่งให้ถึงฐานถึงเหตุปัจจัยของเขา ส่วนเรื่องของตัวเองก็ละเลยและไม่รู้ไม่เข้าใจ ดูถูกรากเหง้าของตัวเองและไม่รู้จักใช้สิ่งดีที่ตนมีให้เป็นประโยชน์”

ด้วยคำกล่าวของท่านทั้งสองนี้เองที่สร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เขียนศึกษาเรื่องของตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐฯ และอังกฤษอย่างจริงจัง เรื่องที่อ่านเป็นหนังสือและนิตยสารที่เขียนโดยผู้ทรงคุณวุฒิชาวตะวันตกเกือบทั้งหมด และอ่านอย่างกว้างขวาง ทั้งด้านประวัติศาสตร์ การเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ อุตสาหกรรม สังคมสิ่งแวดล้อม ฯลฯ โดยอ่านย้อนไปถึงเมื่ออาณาจักรโรมันถล่มตัว

จากอังกฤษ รวมแล้วอ่านไปกว่า ๗๐๐ เล่ม ตลอด ๒๐ ปีที่ผ่านมา และยังอ่านอยู่เรื่อย ๆ

เมื่ออ่านแล้วจึงตระหนักว่าผู้เขียนคงจะเหมือนคนไทยอีกเป็นจำนวนมากที่มีน้อยคนที่จะศึกษาถึงต้นลึกหนาบางของตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐฯ นอกเหนือไปจากวิชาที่เลือกเรียน โดยเฉพาะเจาะจง อีกทั้งสื่อมวลชนระดับโลก ร้อยละ ๘๐ ก็เป็นของตะวันตก ซึ่งแน่นอนว่าย่อมให้ข่าวสารข้อมูลเพื่อประโยชน์ของตะวันตกมากกว่าแก่ชาวโลก ดังที่ศาสตราจารย์โนม ชอมสกี ของสถาบันเอ็มไอทีเขียนไว้ในหนังสือชื่อ “Media Control: The Spectacular Achievement of Propaganda, ๒๐๐๒” ฉะนั้น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐฯ จึงน่าจะเข้าไปในลักษณะ “รู้หน้าแต่ไม่รู้ใจ” หรือรู้จากวิชาที่เรียนมา หรือรู้ตามการคบหา หรือรู้จากสื่อมวลชนที่ไม่ลึกซึ้งถึงพื้นเพความเป็นมา นิสัยใจคอที่แท้จริง เป้าหมายตลอดจนจุดอ่อนจุดแข็ง และข้อบกพร่องแต่อย่างใด

ข้อมูลที่นำเสนอนี้อาจแตกต่างจากข้อมูลที่เผยแพร่โดยสื่อกระแสหลัก มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาและสื่อมวลชนทั่ว ๆ ไปของตะวันตก ซึ่งมักให้มุมมองแต่ในทางบวกว่าตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐฯ นั้นเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนยอดเขาซึ่งช่างยิ่งใหญ่ สูงส่ง ดิงามและหวังดีต่อชาวโลกจนต้องแบกรับ “ภาระของคนขาว” (White Man’s Burden) และดำเนินตามหลัก “การไหลป่าทวมทัน” (Diffusion) โดยนำอารยธรรมที่สูงกว่าไปพัฒนากลุ่มชนที่ต่ำต้อยกว่า (เช่นไปฆ่าชาวอิรักนับล้านเพื่อสถาปนาประชาธิปไตย??)

ข้อมูลส่วนใหญ่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิและนักวิชาการชั้นนำของตะวันตกและจำนวนมากไม่เห็นด้วยกับระบบเศรษฐกิจในปัจจุบัน และรู้สึกอับอายในพฤติกรรมอันเลวร้ายของสหรัฐฯ

และตะวันตกตลอดมา สหรัฐฯ มีระบบเก็บเอกสารลับตามชั้นความลับที่กำหนด และมีการปลดเอกสารลับออกจากชั้นความลับหลังจากเวลาผ่านไป ๑๐-๓๐ ปี และนั่นเปิดโอกาสให้นักวิชาการได้ขุดค้นข้อมูลที่เคยปิดลับและนำมาเปิดเผยให้โลกได้รับทราบและเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และต้นลึกหนาบางของพฤติกรรมของสหรัฐฯ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ซึ่งจะช่วยให้สามารถประเมินนโยบายและแนวทางการปฏิบัติของสหรัฐฯ ในปัจจุบันและอนาคตได้ดียิ่งขึ้น

อนึ่ง ในฐานะที่ผู้เขียนพอจะมีความรู้ทางรัฐศาสตร์และสื่อมวลชนอยู่บ้าง ผู้เขียนจึงถือโอกาสนำเสนอเรื่องระบอบประชาธิปไตยและหน้าที่ของสื่อมวลชนโดยสรุปไว้ในหนังสือเล่มนี้ด้วย และท้ายสุดก็เป็นหัวข้อ “ประเทศไทย ใกล้ล้มเหลว???” ซึ่งแสดงข้อมูลและตัวเลขต่าง ๆ ที่เปิดเผยสภาวะที่น่าห่วงใยของประเทศไทย จุดประสงค์เพื่อเตือนชาวไทยให้ร่วมกันหันเหทิศทางการพัฒนาที่น่าจะผิดพลาดมานาน และช่วยกันล้างล้างเมืองให้ปลอดจากความสกปรก โสมมที่เกาะกินประเทศมาเป็นเวลานาน เพื่อประเทศไทยจะสามารถยืนหยัดเผชิญหน้ากับความท้าทายต่าง ๆ ที่กำลังจะมาถึงในอนาคตได้อย่างมั่นคงและปลอดภัย

ท้ายที่สุดนี้ ผู้เขียนหวังว่ารายละเอียดที่นำเสนอในหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้ผู้อ่าน “รู้ทัน” ถึงความเป็นมา นิสัยใจคอ และพฤติกรรมของชาวตะวันตกตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมทั้งจุดประสงค์ของตะวันตก โดยเฉพาะสหรัฐฯ ซึ่งน่าจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสมกับ “ภูมิสังคม” ในระดับปัจเจก และสามารถร่วมกันรักษาประเทศชาติให้ยืนอยู่ได้อย่างปลอดภัย และมีศักดิ์ศรีเช่นที่บรรพบุรุษได้ประพฤติปฏิบัติตลอดมา

การปฏิวัติอุตสาหกรรมเริ่มเมื่อกลางทศวรรษ ๑๗๐๐ โดยมีอุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นผู้นำ แรงงานร้อยละ ๘๐ เป็นสตรีและเด็ก แรงงานที่ดีที่สุดคือสตรีที่มีลูกเพราะพวกเขาจะยอมทำงานหนัก และรับค่าแรงถูก ๆ เพื่อให้ลูกรอดชีวิต ยุคนี้เป็นยุคที่เกิด “ขุนนางโจร”(Robber Baron) ซึ่งกดขี่และเอาเปรียบชนชั้นแรงงานอย่างปราศจากมนุษยธรรม

● thequirousquilter.wordpress.com

ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน ยุโรปยุคก่อนอุตสาหกรรม

Europe Before Industrial Era

เมื่อยุคน้ำแข็งสิ้นสุดลงและอากาศอุ่นขึ้น อย่างเป็นที่ชัดเจนเมื่อประมาณ ๑๐๐ ปีก่อนคริสตกาล การเพาะปลูกเริ่มขยายตัวสู่ทิศเหนือ แต่ความปรานีของธรรมชาติก็สะดุดหยุดลงเมื่อความหนาวเย็นกลับมาเยือนอีก ๔๐๐ ปี แล้วอุ่นขึ้น จนถึงศตวรรษที่ ๑๒

จักรวรรดิโรมันเข้ารุกรานอังกฤษเมื่อปี ๕๕-๕๔ ก่อนคริสตกาล แต่การยึดครองไม่ได้หยิบยื่นทองคำ แร่เงิน หรือความมั่งคั่งใด ๆ นอกจากแรงงานทาสและโสเภณี (ลอนดอนถูก

เรียกว่าเมืองบาปหรือ City of Sin) เพราะอังกฤษมีแต่หมู่บ้านและเมืองเล็ก ๆ กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป ด้วยเหตุนี้จักรวรรดิโรมันจึงไม่ได้ผนวกเกาะอังกฤษและยุโรปอื่น ๆ เข้าไว้ในจักรวรรดิ ในศตวรรษที่ ๕ หลังจากยึดครองเป็นเวลาประมาณ ๔๐๐ ปี โรมันซึ่งเป็นจักรกรลทางวิทยาการได้ถอนตัว เพราะจักรวรรดิใกล้จะล่มสลาย ยุโรปทั้งหมดก็ตกอยู่ใน “ยุคมืด” (Dark Age) หรือ “ยุคกลาง” (Middle Age) เป็นเวลานานประมาณ ๑,๐๐๐ ปี (ค.ศ.๕๐๐-๑๔๕๓) ยุคนั้นเป็นยุคของความอวิชชาและความโหดร้ายทารุณจากการทำสงคราม

กันเอง สงครามศาสนาระหว่างคริสเตียนและมุสลิม การแย่งอำนาจระหว่างกษัตริย์และศาสนจักร การต่อสู้เบียดเบียนกันระหว่างชาวคริสต์นิกายคาทอลิกและโปรเตสแตนต์ รวมทั้งการเผชิญกับความอดอยากและโรคระบาดรุนแรงอย่างต่อเนื่อง

ในยุคกลาง การเกษตรให้ผลผลิตต่ำและไม่ยั่งยืน ปัญหาคือดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำจากการผลิอย่างต่อเนื่อง ผิวดินถูกฝนกัดกร่อนและการฟื้นฟูทำได้เพียงการ (พ.ศ.๑๓๔๓) การปลูกพืชหมุนเวียนในฝรั่งเศสช่วยเพิ่มผลผลิตได้ แต่วิธีนี้ขยายตัวอย่างช้า ๆ และไม่เป็นที่รู้จักในอังกฤษจนถึงศตวรรษที่ ๑๓ การใช้พืชตระกูลถั่วเพื่อเพิ่มความสมบูรณ์ของดินก็ไม่แพร่หลายในยุโรปจน ค.ศ.๑๓๐๐ (พ.ศ.๑๘๔๓) ยุโรปจึงเป็นทวีปที่ประชาชนตกอยู่ในสภาพเกือบจะอดอยากตลอดเวลา ยุโรปควบคุมจำนวนประชากรได้ดีกว่าส่วนอื่น ๆ ของโลก ใน ค.ศ.๑๕๐๐ (พ.ศ.๒๐๔๓) ยุโรปมีประชากรประมาณ ๔๐ ล้านคน และต้องใช้เวลาราว ๓๐๐ ปี จึงเพิ่มจำนวนเป็น ๘๐ ล้านคน

ระหว่างปี ค.ศ.๑๓๑๕-๑๓๑๗ (พ.ศ.๑๘๕๘-๑๘๖๐) ยุโรปเผชิญกับความขาดแคลนอย่างหนักฝนกระหน่ำในทุกฤดู ราคาข้าวสาลีสูงขึ้น ๓-๘ เท่า สัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยงถูกฆ่ากินอย่างมาก คนยากจนต้องกลายเป็นโจร ในไอร์แลนด์ศพถูกขุดขึ้นมากิน ในบางพื้นที่นักโทษที่ถูกประหารก็ถูกกินด้วย ระหว่าง ค.ศ. ๑๓๑๙-๑๓๒๒ (พ.ศ. ๑๘๖๒-๑๘๖๕) โรคระบาดทำให้วัวในยุโรปตายไป ๒ ใน ๓ อาหารขาดแคลนและมีคุณภาพต่ำมากสัตว์ที่ตายจากโรคระบาดก็ถูกกินและทำให้เกิดโรคร้ายในคนด้วย ชาวยุโรปหิวโหยจนต้องกินทุกอย่าง ตั้งแต่ขยะ เปลือกไม้และอาหารสำหรับสัตว์เลี้ยง มารดาถูกพบตายอยู่บนพื้นโดยมีลูกตายอยู่คาอก และในปากของมารดาไปด้วยหญ้า ความอดอยากฆ่าชาวยุโรปร้อยละ ๑๐-๒๕ พอถึง ค.ศ.๑๓๔๖ (พ.ศ.๑๘๘๙) ยุโรปก็

เผชิญกับระบาดของกาฬโรคหรือ “มฤตยูดำ” (Black Death) ประชากรหดหายไป ๒๐-๓๐ ล้านคนในระยะเวลาห้าปี การขาดแคลนอดอยากและโรคระบาดยังตามราวยุโรปจนถึงศตวรรษที่ ๑๘

ระหว่างปี ๑๔๒๗-๑๔๒๙ (พ.ศ.๑๙๗๐-๑๙๗๒) คนเพียง ๗-๑๐% ครอบครองความมั่งคั่งไว้ถึงร้อยละ ๕๓-๖๐ ในปี ๑๔๘๗ (พ.ศ.๒๐๐๐) ประชากรของเมืองฟลอเรนซ์มีคนรวย ๒% คนชั้นกลาง ๑๐% คนจน ๕๕% และคนจนเชิงใจ ๑๘% ในบางเมืองคนร้อยละ ๗๕ ครอบครองความมั่งคั่งเพียง ๑๕% ของทั้งหมด ประชาชนต้องใช้จ่ายร้อยละ ๖๐-๘๐ ของรายได้เพื่ออาหารและเสื้อผ้าเป็นมรดกที่มีค่าซึ่งตกทอดถึงทายาทหรือคนในครอบครัวเมื่อเจ้าของเสียชีวิต

ระหว่างศตวรรษที่ ๑๖-๑๗ ร้อยละ ๑๐ ของเด็กทารกถูกทอดทิ้งไว้บนท้องถนนของเมืองในอิตาลี ที่กรุงปารีสในปี ๑๗๘๐ (พ.ศ.๒๓๒๓) เด็กจำนวน ๘,๐๐๐ คนหรือร้อยละ ๒๕ ของที่เกิดถูกทอดทิ้งทุกปี เด็กเหล่านี้ได้รับการศึกษาและถูกใช้แรงงานทุกชนิด ตั้งแต่ปีนขึ้นไปทำความสะอาดปล่องไฟของอาคารจนถึงทำงานหนักในเหมืองใต้ดิน การปฏิวัติอุตสาหกรรมซึ่งเริ่มเมื่อกกลางทศวรรษ ๑,๗๐๐ โดยมีอุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นตัวนำ และมีแรงงานร้อยละ ๘๐ เป็นสตรีและเด็ก แรงงานที่ดีที่สุดคือสตรีที่มีลูกเพราะพวกเขาจะยอมทำงานหนักและรับค่าแรงถูก ๆ เพื่อให้ลูกรอดชีวิต ยุคนี้เป็นยุคที่เกิด “ขุนนางโจร” (Robber Baron) ซึ่งกดขี่และเอาเปรียบชนชั้นแรงงานอย่างปราศจากมนุษยธรรม เมืองใหญ่แออัดยัดเยียดไปด้วยแรงงานจากภาคการเกษตรจนน้ำและการสุขาภิบาลขาดแคลนรุนแรง ที่พักอาศัยไม่เพียงพอและสิ่งแวดล้อมเป็นพิษอย่างหนักจนเด็ก ๖ ใน ๑๐ คนของเมืองอุตสาหกรรมเสียชีวิตก่อนอายุ ๕ ขวบ ในที่สุดการเอาเปรียบและกดขี่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองของนายทุน

สามานย์ก็ทำให้เกิดลัทธิคอมมิวนิสต์ขึ้นในศตวรรษที่ ๑๙

ดร.คาร์โล เอ็ม.ซิพอลลา ศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์เศรษฐกิจของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ กล่าวสรุปเกี่ยวกับยุโรปในยุคก่อนอุตสาหกรรมไว้ว่า **“โดยพื้นฐาน ยุโรปเป็นทวีปที่ยากจน”** ฉะนั้น การที่ประวัติศาสตร์ของยุโรปมักเขียนว่าการค้นพบอเมริกาเป็น “ความอัศจรรย์ของยุโรป” (European Miracle) ที่สามารถพิชิตโลกใหม่ได้นั้น เจ.เอ็ม.เบลาร์ด ศาสตราจารย์ทางภูมิศาสตร์ของมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ นครชิคาโก กล่าวไว้ในหนังสือ “The Colonizer’s Model of the World” ของเขาว่า:

“ในปี ค.ศ.๑๔๙๒ ลังคมยุโรปกำลังหลุดพ้นจากระบบเจ้าขุนมูลนายอย่างช้า ๆ ยุโรปไม่ได้มีการพัฒนาหรือการปฏิรูปใด ๆ อย่างเด่นชัดและรวดเร็วเพราะพึ่งพิงตัวจากการระบอบครั้งใหญ่ของกาฬโรคซึ่งทำให้ผู้คนเสียชีวิตไปถึงหนึ่งในสาม ยุโรปไม่ได้เก่งกว่า ฉลาดกว่า กล้าหาญกว่า ก้าวหน้ากว่าอย่างที่อ้าง (ในศตวรรษที่ ๑๓-๑๕ ยุโรปเป็นทวีปที่ยากจนที่สุด) ที่แน่ ๆ คือไม่ได้มี “ความมหัศจรรย์” แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ยุโรปเริ่มดีจากความยากจนอย่างรวดเร็วหลังปี ๑๔๙๒ ด้วยการตัดดวงกำไรและรีดนาทาเร้นแผ่นดินอเมริกาอย่างหนัก (แม้แต่ อดัม สมิท นักเศรษฐศาสตร์ชื่อดังชาวสก็อตก็ยอมรับว่า ยุโรปโดยรวมอยู่ในฐานะที่ดีขึ้นหลังพบอเมริกา) แล้วตามด้วยการปล้นแผ่นดินเอเชียและแอฟริกาในศตวรรษที่ ๑๖-๑๘ นั้นนำไปสู่การเกิด “ระบบทุนนิยม” ซึ่งประกอบด้วยทุน (capital) เทคโนโลยี (technology) วัตถุดิบ (raw material) และตลาด (market) การล่าอาณานิคมและการเข่นฆ่าในนามของ “พระเจ้า” ส่งเสริมให้ยุโรปสามารถพัฒนาตนเองจนรุ่งเรืองในเวลาต่อมา

การที่ชาวยุโรปสามารถปราบปรามชาวพื้นเมืองบนแผ่นดินอเมริกาได้ ไม่ใช่ความเหนือ

กว่าของอาวุธ เพราะปืนของชาวยุโรปในสมัยนั้นก็ยังเป็นรุ่นโบราณ และไม่ได้เหนือกว่าธนูของชาวพื้นเมืองมากนัก ข้อสำคัญก็คือชาวพื้นเมืองทั้งทวีปมีกำลังคนมากกว่าผู้บุกรุกหลายร้อยเท่า (คาดว่าประมาณ ๕๐-๒๐๐ ล้านคน) สิ่งที่ทำให้ชาวพื้นเมืองถูกพิชิตคือโรคของชาวยุโรปซึ่งชาวพื้นเมืองไม่มีภูมิคุ้มกันเลย ร้อยละ ๙๐ ของชาวพื้นเมืองล้มหายตายจากไปเพราะโรคร้ายต่าง ๆ เช่น ฝีดาษ โรคหัด ไข้หวัด ไข้หวัดใหญ่ ไข้เหลือง อหิวาตกโรค ฯลฯ ชาวพื้นเมืองไม่ได้ถูกชาวยุโรปพิชิต แต่ถูกโรคร้ายของชาวยุโรปพิชิตลงก่อนจะเกิดการปะทะกันเสียอีก หลังจากนั้นยังเสียชีวิตอีกเป็นล้าน ๆ คนจากการเป็นทาสในเหมืองเพื่อขุดทองคำและแร่เงินหลายร้อยตันส่งกลับไปยุโรป”

ศาสตราจารย์ เจ.เอ็ม.เบลาร์ด สรุปไว้ว่า “การอวดอ้างว่าชาวยุโรปเป็นผู้ค้นพบทวีปอเมริกาเหนือหรือ “โลกใหม่” ก็ไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด ผู้ที่ต้อนรับเมื่อชาวยุโรปเดินทางไปถึงคือชาวพื้นเมืองผู้ค้นพบอเมริกาเมื่อหมื่น ๆ ปีมาแล้ว พวกเขาเดินทางไปจากแถบไซบีเรียและขั้วโลกเหนือ ฉะนั้น ความเชื่อในเรื่องความเหนือกว่าของชาวยุโรป การค้นพบทวีปอเมริกา การพิชิตชาวพื้นเมืองและการไหลบ่าท่วมท้น (diffusion) ของอารยธรรมที่สูงส่งของชาวยุโรปไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกจึงควรถูกกลืนได้แล้ว”

อ้างอิง

๑. Carlo M.Cipolla, “Before the Industrial Revolution”, W.W.Norton & Company, Canada, ๑๙๗๖, ดร.คาร์โล เป็นศาสตราจารย์ทางประวัติศาสตร์เศรษฐกิจที่มีชื่อเสียงในระดับสากลของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์

๒. Charles C.Mann, “๑๔๙๑ : New Revelation of the Americas Before Columbus”, Vintage Books, New York, ๒๐๑๑, ชาร์ลส์เป็น

ผู้สื่อข่าวของนิตยสารแอตแลนติก เขาเขียนบทความลงในนิตยสารฟอร์จูน นิตยสารไทม์ สมิทโซเนียน แวนิตี้แฟร์ และวอชิงตันโพสต์ เขาได้รับรางวัลนักเขียนดีเด่นจากหลายสถาบัน หนังสือเล่มนี้ได้รับการยกย่องจากหนังสือพิมพ์ นิวยอร์กไทมส์ และได้รับรางวัล “หนังสือยอดเยี่ยม” ประจำปีด้วย

๓. Catharine Arnold, “City of Sin : London and Its Vices”, Simon & Schuster UK Limited, London, ๒๐๑๑” แคทรีนจบภาษาอังกฤษและจิตวิทยาจากเคมบริดจ์ เธอเป็นนักหนังสือพิมพ์และนักประวัติศาสตร์ที่เขียนหนังสือขายดีมาแล้วหลายเล่ม

๔. Clive Pointing, “A New Green History of the World”, Random House, London, ๒๐๐๗, ผู้เขียนเคยเป็นศาสตราจารย์ด้านการเมืองและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มหาวิทยาลัยเวลล์ เขาเขียนหนังสือขายดีหลายเล่ม

๕. Dr. David C.Korten, “The Great Turning : From Empire to Earth Community” Kumarian Press, Inc, และ Berrct-Koehler Publishers, Inc., ๒๐๐๖, เดวิดเคยเป็นศาสตราจารย์ด้านบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และเคยร่วมงานกับ USAID ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กว่า ๑๐ ปี เขาไม่เห็นด้วยกับการส่งเสริมให้ประเทศในภูมิภาคดังกล่าวพัฒนาทางวัตถุและเป็นหนี้ตลอดเวลา และเขาชี้ให้เห็นถึงอันตรายของบริษัทข้ามชาติของตะวันตกซึ่งมุ่งครอบงำเศรษฐกิจในภูมิภาคต่าง ๆ เขาเขียนหนังสือขายดีในเรื่องนี้รวมทั้งการพัฒนาที่ยั่งยืนหลายเล่ม

๖. J.M.Blaut, “The Colonizer’s Model of the World : Geographical Diffusion an Eurocentric History” The Guilford Press, New York, ๑๙๙๓, ผู้เขียนเป็นศาสตราจารย์ทางภูมิศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฮิลินอยส์ นครชิคาโก เขาเขียนหนังสือมาแล้วสามเล่ม และเขียน

บทความทางวิชาการอีกมาก

๗. Joshua Piven and associates, “The Worst-Case Scenario Almanac”, Chronicle Books LLC, San Francisco, USA, ๒๐๐๖, ผู้เขียนและคณะเป็นนักเขียนบรรณาธิการและเจ้าของสำนักพิมพ์ในเมืองฟิลาเดลเฟียซึ่งให้ความสำคัญกับประวัติศาสตร์ หนังสือเล่มนี้สรุปเหตุการณ์สำคัญตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน

๘. Ronald Wright, “What is America: A Short History of New World Order”, Da Capo Press, Philadelphia, USA, ๒๐๐๘, โรนัลด์เป็นนักเขียนและนักประวัติศาสตร์ที่ได้รับรางวัล เขาเขียนหนังสือขายดีระดับนานาชาติมาแล้วหลายเล่ม และหนังสือที่เขียนเคยได้รับรางวัล “หนังสือแห่งปี” ด้วย โรนัลด์เป็นชาวอังกฤษและอาศัยอยู่ที่บริติชโคลัมเบีย

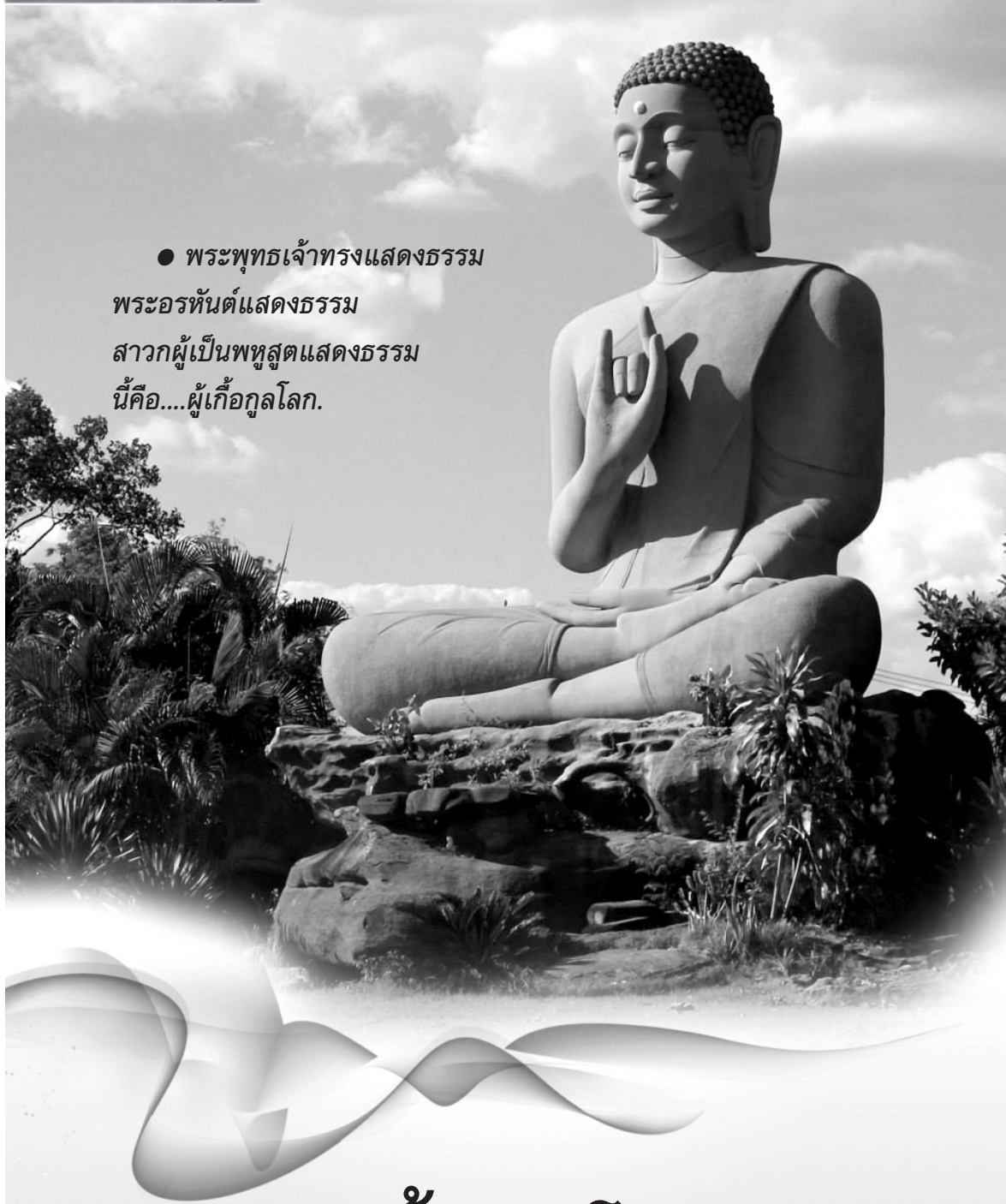
๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โศลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม
พระอรหันต์แสดงธรรม
สาวกผู้เป็นพหูสูตรแสดงธรรม
นี่คือ....ผู้แก้กugelโลก.

ผู้แก้กugelโลก

สมัยหนึ่ง **พระผู้มีพระภาคเจ้า**ได้ตรัสกับหมู่สงฆ์ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคล ๓ จำพวกนี้ เมื่ออุบัติ(เกิด)ขึ้นในโลกแล้ว **ย่อมอุบัติขึ้นเพื่อ** **เกื้อกูลแก่ชนเป็นอันมาก** เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก เพื่ออนุเคราะห์โลก เพื่อประโยชน์เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่เทวดา(คนใจสูง) และมนุษย์(คนใจประเสริฐ)ทั้งหลาย

บุคคล ๓ จำพวกนี้เป็นไฉน

๑. พระตถาคต(เป็นคำที่พระพุทธเจ้าใช้ตรัสถึงพระองค์เอง) เสด็จอุบัติขึ้นในโลกนี้ เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยถูกต้อง ถึงพร้อมด้วยวิชา(ความรู้แจ้งกิเลส) และจรณะ(การประพฤติปฏิบัติสู่การบรรลุธรรม) เสด็จไปได้แล้ว เป็นผู้รู้แจ้งโลก เป็นสารathiคิบุตรุชที่ควรฝึก ไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบานในธรรม เป็นผู้จำแนกธรรม **แสดงธรรมงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด** ประกาศพรหมจรรย์(ศาสนา) พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์ครบถ้วน

นี่เป็นบุคคลที่ ๑ ที่อุบัติขึ้นในโลกแล้ว ย่อมอุบัติเพื่อเกื้อกูลแก่ชนเป็นอันมาก เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก เพื่ออนุเคราะห์โลก เพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

๒. สาวกของพระตถาคต ผู้เป็นพระอรหันตชีณาสพ อยู่จบพรหมจรรย์ทำกิจที่ควรทำเสร็จแล้ว ปลงภาระแล้ว มีประโยชน์ตนบรรลุแล้ว ลังโยชน(กิเลสที่ผูกมัดจิตใจไว้)ในภพสิ้นแล้ว หลุดพ้นเพราะรู้แจ้งโดยถูกต้อง **สาวกนี้แสดงธรรมงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด** ประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์ครบถ้วน

นี่เป็นบุคคลที่ ๒ ที่อุบัติขึ้นในโลกแล้ว ย่อมอุบัติเพื่อเกื้อกูลแก่ชนเป็นอันมาก เพื่อ

ความสุขแก่ชนเป็นอันมาก เพื่ออนุเคราะห์โลก เพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

๓. สาวกของพระตถาคต แม้ยังเป็นผู้ศึกษาปฏิบัติอยู่ แต่เป็นพหูสูต(ผู้ฟังมากรู้มาก ปฏิบัติธรรมแทบตลอดได้มาก) ถึงพร้อมด้วยศีล(ข้อปฏิบัติไม่ทำชั่วทั้งกาย-วาจา-ใจ) และวัตร(การปฏิบัติ) **สาวกนี้แสดงธรรมงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด** ประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถและพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์ครบถ้วน

นี่เป็นบุคคลที่ ๓ ที่อุบัติขึ้นในโลกแล้ว ย่อมอุบัติเพื่อเกื้อกูลแก่ชนเป็นอันมาก เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก เพื่ออนุเคราะห์โลก เพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

บุคคลทั้ง ๓ จำพวกนี้ เป็นผู้ประเสริฐสุดในเทวดาและมนุษย์ เป็นผู้ส่องแสงสว่าง แสดงธรรมอยู่ ย่อมเปิดประตูแห่งอมนิพพาน ช่วยปลดปล่อยชนเป็นอันมากจากโยคะ(กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ทิวฐิ-อวิชชา)

ฉะนั้น **ชนทั้งหลายผู้ปฏิบัติตามอารย-มรรค**(ทางปฏิบัติของผู้มีใจสูงประเสริฐ) ที่พระตถาคตแสดงธรรมไว้ดีแล้ว เป็นผู้ไม่ประมาทในศาสนาของพระสุคต(ผู้เสด็จไปดีแล้วหมายถึงพระพุทธเจ้า) ย่อมจะกระทำที่สุดแห่งทุกข์ในอติภาพ(ตัวตน)นี้ได้แน่”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ “โลกสูตร” ข้อ ๒๖๓)

๒

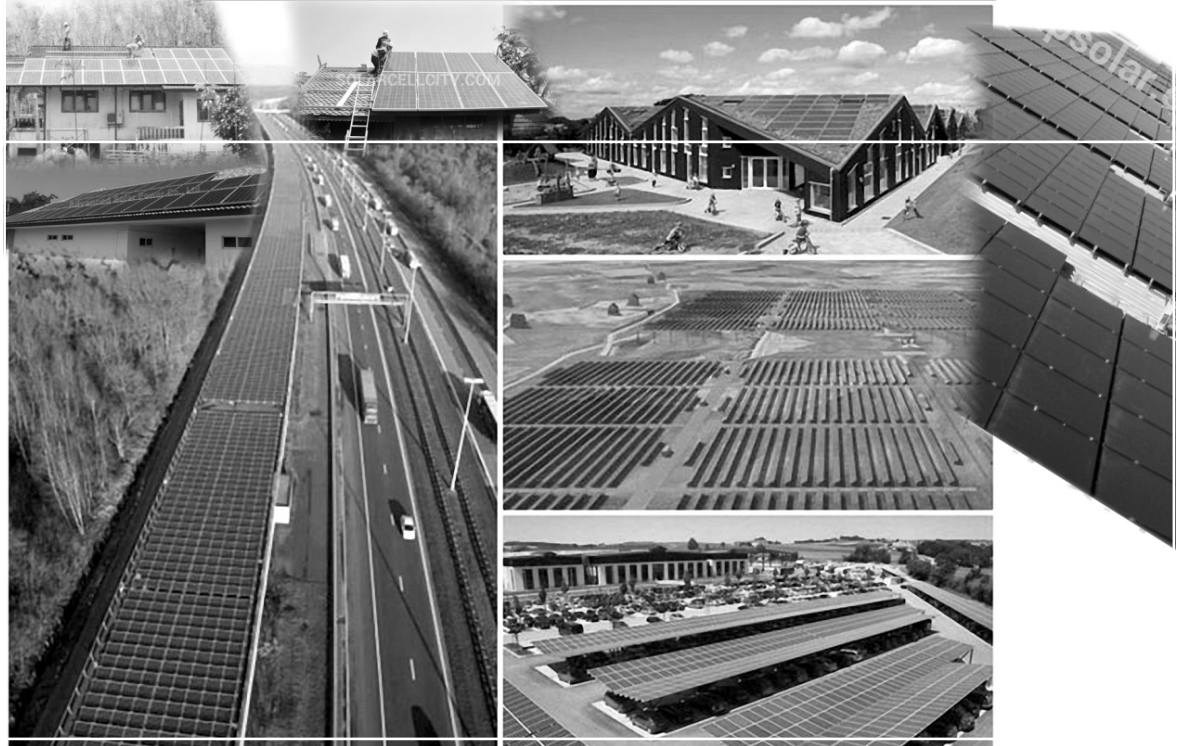

● นายทนต์

เชิญทุกฝ่ายมาอภิปราย
ประโคมให้กระหึ่ม ให้ความรู้แก่ประชาชน
ทำให้โปร่งใส สุดท้ายประชาชนก็จะเลือกเอง
เลือกด้วยความเข้าใจที่ดีพอสมควรอีกด้วย

ผลิตพลังงานจากแสงอาทิตย์ ด้วยโซลาร์เซลล์ บ้านเมืองอื่นเค้าสนับสนุน บ้านเรา “เพียบ” ไม้สนับสนุน

รัฐบาลกับนโยบายพลังงานที่ควรทำ

ขอพูดถึงเรื่องพลังงานทดแทนอีกครั้ง
หลายคนก็สงสัยว่าเหตุใดรัฐบาลจึงไม่ส่งเสริม
อย่างกว้างขวาง เช่นพลังงานจากโซลาร์เซลล์
ทำไมไม่ส่งเสริมให้ทุกครัวเรือนติดโซลาร์เซลล์
ไฟฟ้าที่เหลือจากการใช้ตามบ้านเรือนโรงงานฯลฯ
ก็มอบให้รัฐบาลไปฟรี ๆ ไม่คิดให้รัฐบาลต้องมา
เสียเงินซื้อไฟฟ้าจากชาวบ้านก็ได้

พอดีได้อ่านบทความของผู้ใช้นามปากกาว่า

ณ.นพวงศ์ ในคอลัมน์ “คลีตะวันท่มเมือง” ซึ่งมี
ทั้งคำชื่นชมและข้อเสนอนำเสนอต่อพลเอกประยุทธ์
จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี โดยเฉพาะเรื่อง
นโยบายพลังงานของชาติ เห็นว่าน่าจะเป็น
ประโยชน์ต่อรัฐบาลประยุทธ์ ๒ ดังนี้

“.....ลุงตุ้เป็นทหาร ก็เข้าใจได้ว่ามักจะมอง
ความมั่นคงของชาติเป็นหลัก

อะไรที่เหลือค่อยว่ากัน แต่ขอชาติบ้านเมือง

มั่นคงก่อนเป็นใช้ได้

ขณะเดียวกันแม้ปากจะร้าย แต่จริง ๆ แล้วใจดีเพิกเฉยกับเสียงเรียกร้องของประชาชนไม่เป็นท่าทีของลุงตุ๋นจึงได้รื้อร่น กล่อมกกล่อมใจน้อยใจ ประชดประชัน ไม่เอาถ่านหินก็ไล่ให้ไปจุดตะเกียง

แต่ก็ยังรับฟัง ตั้งคณะทำงานให้พูดคุยกัน ยอมถอยออกมาสักก้าว เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายนับว่าใช้ได้สำหรับแผนกิจการพุทธศักราช๒๕๕๘ แม้จะเป็นเรื่องของความมั่นคง แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ และมีผลกระทบต่อไปถึงคนรุ่นลูกรุ่นหลาน ต่อให้ลุงตุ๋นกลายเป็นลุงแก่ ๆ อยู่กับบ้านสักวัน เรื่องนี้ก็ยังไมจบ ตราบไตที่คนไทยยังต้องใช้พลังงาน

การหาทางออกนั้น จึงต้องทำด้วยความรอบคอบ และให้เป็นที่ยอมรับของประชาชนส่วนใหญ่มากที่สุด

แม้ลุงตุ๋นจะมีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดก็จริง แต่ลุงตุ๋นไม่สามารถมองในมุมประหนึ่งว่า บ้าน-เมืองกำลังล่มสลาย และลุงตุ๋นคือทหารกล้าผู้เข้ามารักษาความมั่นคงไว้เหมือนเรื่องอื่น ๆ ได้อย่างเต็มไม้เต็มมือ

เพราะวันนี้ลุงตุ๋นไม่ใช่แค่ผู้นำทหาร แต่ลุงตุ๋นคือนายกรัฐมนตรี ผู้นำของคนไทยทุกคน การมองปัญหาและการใช้อำนาจแก้ปัญหาจึงต้องทำในมุมมองที่แตกต่างกัน และโดยกรอบความคิดที่แตกต่างกันด้วย

เชื่อได้ว่า ลุงตุ๋นก็คงชอบพลังงานทดแทน แต่ไม่มั่นใจว่าจะทันกับความต้องการด้านพลังงานของประเทศ

เมื่อหันซ้ายหันขวาแล้วรู้สึกล่มสลาย จึงต้องเดินหน้าเข้าหาถ่านหินบ้าง เล็งเป้าที่นิวเคลียร์บ้างพร้อม ๆ กับผลักดันพลังงานขยะ พลังงานชีวมวล และพลังงานแสงอาทิตย์ไปตามกำลังเท่าที่จะทำได้

ก็อย่างที่บอกคือเข้าใจได้ว่าลุงตุ๋นกำลังทำอะไร และที่สำคัญ คือ ไม่มีใครมองว่าลุงตุ๋นมีประโยชน์ส่วนตนเป็นเบื้องหลังทับซ้อนอยู่ในเรื่องนี้ด้วย

เพราะคนหน้าซื่อปากไวใจตรงอย่างนี้คงยากที่จะมีวาระซ่อนเร้น

แต่เอาอย่างนี้ดีไหม

หากสายส่งมีปัญหาหนัก ก็สั่งให้เขาทำแผนพัฒนาสายส่งขึ้นมาให้ดู ทำให้ถึง smart grid ไปเลย ใช้เงินเท่าไร ใช้เวลาเท่าไร ก็เอามาดูเปิดเผยข้อมูลให้สาธารณชนรับรู้ไปด้วย **หากวันนี้เราไม่เริ่มกันเป็นวาระแห่งชาติสักที เราก็คงยับย่ำลาก** ไม่ยึดหยุ่น นึกจะใช้พลังงานทดแทนก็ทำได้ไม่เต็มที่ เพราะสายส่งไม่รองรับ

ผลักดันพลังงานแสงอาทิตย์อย่างจริงจังดีไหม รื้อโครงสร้างต้นทุนออกมามาดู อะไรที่มันลึกลับซับซ้อนก็แก้ไข ใครผูกขาดกินรวบในชั้นตอนใดก็ล้างบาง ทำแผนประชาสัมพันธ้อย่างจริงจัง เพื่อให้ประชาชนติดตั่งใช้กันตามบ้านและภาคเกษตรกรรม ใช้กันเองก่อนนี่ละ ยังไม่ต้องขายให้การไฟฟ้าก็ได้ เพราะสายส่งยังไม่รองรับ อีกทั้งจัดหาแหล่งเงินกู้รายย่อยให้ประชาชนพร้อมทั้งให้ความรู้ในการติดตั่งและบำรุงรักษาควบคู่กันไปด้วย

ทำเมืองตัวอย่างเพื่อทดลองเลยก็ได้ เหมือนเมือง Rizhao ในประเทศจีน เมืองที่ใหญ่และมีประชากรมากกว่าเชียงใหม่กว่าสิบเท่า แต่เสาไฟฟ้าส่องสว่างทุกต้น หลังคาบ้านมากกว่า ๙๐% แม้กระทั่งมานั่งตามถนนหนทาง ป้ายรถเมล์ทางเท้า ฯลฯ ทั้งเมืองใช้พลังงานแสงอาทิตย์

ลองดูสักตั้งว่ามันจะเป็นยังไง เราจะได้รู้กัน เลิกเอาสักจังหวัดหรืออำเภอหนึ่งก็ได้ เราจะได้รู้จริง

ขยะและชีวมวลทั้งหลายก็เช่นกัน มีมากมายทุกพื้นที่ทั่วประเทศ เพราะเราเป็นประเทศเกษตรกรรมดั้งเดิม แต่เราจะทำอย่างไรกับเรื่องกลืนหมिनทาทางแก้ไขได้ไหม เทคโนโลยีทำได้ไหม หรือทำได้แต่เรามากงายกันเอง จำเป็นต้องมิกฎหมายพิเศษควบคุมเพิ่มเติมเพื่อให้ได้มาตรฐานหรือไม่ ฯลฯ

หากทำเรื่องพลังงานทดแทนให้ชัดเจน ไม่แน่ว่ากระแสต่อต้านโครงการพลังงานหลักทั้งหลาย

อาจจะลดลงบ้างก็ได้ ลักษณะถ้อยทีถ้อยอาศัยด้วยความเข้าใจและความเชื่อใจกันในเรื่องพลังงานก็อาจมีมากขึ้น

ใคร ๆ ก็เข้าใจได้ว่า ประเทศไทยต้องใช้พลังงานสูงขึ้นเรื่อยๆ และในปัจจุบันเราใช้ก๊าซเป็นหลัก ซึ่งมันกำลังจะหมด นอกจากนี้เรายังมีมจกคนอื่นหายใจ หากวันใดเขาไม่ให้เราหายใจเราก็ตาย

อีกทั้งโลกนี้ไม่มีพลังงานใดที่สะอาดบริสุทธิ์ ร้อยเปอร์เซ็นต์ หากคัดค้านกันทุกเรื่อง เราก็คงไม่รอดกันทุกคน

แม้แต่นักอนุรักษ์ทั้งหลายก็คงไม่มีใครปฏิเสธความจริงในข้อนี้

แต่ลุงตุ๋ นิวเคลียร์เป็นเรื่องใหญ่นะ เพราะถ้าพลาดขึ้นมาทีเดียวเท่านั้นก็หมายถึงพังไปครึ่งประเทศ

ไม่ว่าเทคโนโลยีจะพัฒนาไปถึงไหนก็ตาม แต่เราก็ต้องยอมรับกันถึงความมั่งคั่ง อดฉลาดโกง และไร้ระเบียบวินัยของเราว่าเป็นลักษณะที่ปรากฏอยู่เนื่อง ๆ ด้วยเช่นกัน

ลุงตุ๋ไม่เสียวสันหลังบ้างหรือ?

สร้างที่ไหนดี? กลางทะเลดีไหม? พวกเขาอุตสาหกรรมประมงและท่องเที่ยวจะมีปัญหาอะไรไหม?

ใครจะเป็นเจ้าภาพ? กฟผ. ไหวไหม? ถ่านหินแม่เมาะยังหลอกหลอนกันไม่หายเลย แน่ใจไหม? สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติดีไหม? ฯลฯ

เอาละ เอาใจดีไหม ทั้งหมดนี้ ต่อไปนี้ ทุกเรื่องของพลังงาน เราก็คงทำให้มันแพร์ ๆ ดีไหม?

กระทรวงพลังงานก็ควรอยู่เฉย ๆ เพราะอยู่ในฐานะคู่กรณี

แต่สำนักนายกรัชมุนตรีโดยกรมประชาสัมพันธ์เป็นเจ้าภาพก็ได้

จัดทำข้อมูลเผยแพร่เป็นเรื่องเป็นราว ทั้งทีวีวิทยุ สิ่งพิมพ์ เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย ให้ข้อมูลทั้งสองด้าน ทั้งข้อดีและข้อเสีย ไม่ใช่เพียงแค่อ่านดีและความจำเป็นต่าง ๆ เพียงด้านเดียวเหมือนที่

ผ่านมา

แต่คราวนี้เอาทั้งสองด้านเลย นอกจากข้อมูลของกระทรวงพลังงานแล้วก็นำข้อมูลของฝ่ายพลังงานทดแทนและฝ่ายอนุรักษ์มารวมไว้ด้วย มีอะไรก็สรุปให้เข้าใจได้ง่ายแล้วกางออกมาให้หมด ทำให้ถูกต้องตามเหตุและผลด้วยหลักวิชาการ ให้ประชาชนรับรู้และชั่งน้ำหนักกันอย่างหมดเปลือก จัดงานประชุมเสวนาถ่ายทอดสดเป็นระยะ เชิญทุกฝ่ายมาอภิปรายกันให้ประชาชนฟัง

ประโคนให้กระเทียม กระตุ้นให้คนสนใจกันจริงจังให้ความรู้แก่ประชาชน ทำให้โปร่งใสชัดเจน สุดท้ายประชาชนก็จะเลือกเอง และเลือกด้วยความเข้าใจที่ดีพอสมควรอีกด้วย

นอกจากนี้ ท้ายที่สุด หากจำเป็น คิดว่าทำประชามติแล้วดี ก็ควรทำ

เท่าที่ด้วย เผด็จการทำประชามติ นับเป็นประวัติศาสตร์โลกอีกหน้าหนึ่ง

ไม่ว่าผลจะออกมาอย่างไร ทุกฝ่ายก็ต้องยอมรับ วันหน้าลุงตุ๋กลับบ้านไปเลี้ยงหลานก็ไม่มีอะไรต้องหวังหาคาใจ ไม่มีใครตำหนิติเตียนได้อีกด้วย เพราะถือว่าทำเต็มที่แล้ว ทำตามความต้องการของประชาชน

ทำอย่างนี้ดีกว่าไหม? ดีกว่ากลุ่มอกกลุ่มใจจนนอนไม่หลับเหมือนทุกวันนี้

อ้อ แต่ในระหว่างนี้ ขอฝากลุงตุ๋อีกสักเรื่อง ฝากไปถามลูกน้องหน่อยว่าใครที่รู้ตัวว่ามีส่วนได้ส่วนเสียกับผู้ผลิตผู้นำเข้าผู้จำหน่ายผู้รับสัมปทานพลังงานทั้งหลาย ไม่ว่าจะพลังงานอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะในฐานะผู้ถือหุ้น กรรมการ กรรมการอิสระ กรรมการบริหาร ฯลฯ ของธุรกิจพลังงานใด ๆ ซึ่งมีรายได้เป็นการส่วนตัว และขณะนี้ก็มีตำแหน่งใหญ่โต มีบทบาท มีส่วนร่วมสำคัญในการปฏิรูปร่างรากฐานของประเทศพร้อม ๆ กันไปด้วย

หากยังมีสำนึก มารยาท และจริยธรรม ก็ควรรีบ ๆ เคลียร์ตัวเอง ไม่ควรมี *conflict of interest* แก่ ๆ กันแล้ว ผู้ใหญ่กันแล้ว ครูบาอาจารย์กันแล้ว ความรู้ก็ท่วมหัว อย่าให้ประชาชนถอนหงอกเลย...” **☞**

จากใจถึงใจ

เนื่องในวาระครบรอบ ๔๕ ปีแห่งการเซ็นกงล้อธรรมจักร นำโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวโศกในวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และ “เราคิดอะไร” จะขึ้นปีที่ ๒๒ ในฉบับที่ ๓๐๔ ประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” มอบเป็นบรรณาการ

“ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เปิดมิติจิตวิญญาณของมนุษย์ที่ยังมีความเป็นสัตว์ในระดับหยาบ กลาง ละเอียด ซึ่งถูกห่อหุ้มอวิชชาหนาบาง แล้วสร้างนิยายโลกโกรธหลงส่งผลกระทบต่อผู้อื่นต่อสังคมมืดมิดวนเวียนเดือดร้อนในสังสารวัฏอันยาวไกล หากไม่อ่านรู้ศึกษานิยายชีวิตที่ตนเขียนทสะปะปะน่าสังเวชมาหลายชาติ แล้วฝึกฝนขัดเกลาตนให้ลดละกิเลสตัณหาอุปาทานให้ได้ไปตามลำดับขั้น ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่มีทางที่จะออกจากนิยายน้ำเน่าโลภภัยนี้ได้เลย...

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกแข็งปกอ่อนขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

วาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา ดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แกรมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

ภาพ photoontour.com

“อำนาจที่เกิดขึ้นโดยธรรม” ทำให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
ทรงมีพระราชอำนาจยิ่งกว่านักการเมืองหรือบุคคลใด ๆ
ทรงสามารถใช้พระราชอำนาจพิเศษที่ประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์”
ช่วยคลี่คลายวิกฤตการณ์บ้านเมืองในหลายครั้ง
ดังกรณีเหตุการณ์จลาจลนองเลือด ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และพฤษภาทมิฬ ๒๕๓๕

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงสรุปประเด็นปัญหาให้
เห็นว่า ความเสื่อมถอยของบ้านเมืองมีจุดเริ่มต้น
มาจากการไม่ประพฤติปฏิบัติตาม “จกักวัดติ-
วัตร” จนผู้คนเกิดความอดอยากขาดแคลน เพราะ
ผู้บริหารปกครองบ้านเมืองไม่ได้ “พระราชทาน
ทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์” ด้วยหลักรัฐ-
ประศาสน์นโยบายดังที่พระพุทธเจ้าทรงขยายความ
ในกฎทนต์สูตรที่กล่าวมา ซึ่งไม่ใช่หมายถึงการ
“พระราชทานทรัพย์” ด้วยวิธี “สังคัมสงเคราะห์”
หรือ “ประชานิยมมักง่าย” (ในความหมายอย่าง
ที่เข้าใจกันผิด ๆ) แต่ด้วยการส่งเสริมให้เกิดการ
สร้างงานสร้างรายได้ที่เป็นสัมมาอาชีพเพื่อให้

ผู้คนมีงานทำและมีอาชีพเลี้ยงครอบครัว โดยใช้
วิธี “เพิ่มข้าวปลูกข้าวกินให้แก่พลเมืองที่
ขะมักเขม้นในกสิกรรม เพิ่มทุนให้แก่พลเมืองที่
ขะมักเขม้นในพานิชยกรรม เพิ่มเบี้ยเลี้ยงเงิน
เดือนให้กับข้าราชการที่ขยันทำงาน” ทั้งนี้เมื่อ
ไปส่งเสริมให้คนที่ขยันขันแข็งทำงานอยู่แล้ว
ได้มีโอกาสขยายงานมากขึ้น ก็จะไปกระตุ้นให้เกิด
การสร้างงานใหม่ ๆ ที่ทำให้เศรษฐกิจขยายตัว
พอเศรษฐกิจเจริญเติบโต ผู้คนก็จะมีการมีงานทำและมี
รายได้ในที่สุด คนที่ไม่มีทรัพย์ก็จะได้รับ “พระ-
ราชทานทรัพย์” ด้วยหลักรัฐประศาสน์นโยบายเช่นนี้
แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงสรุปประเด็นให้เห็นต่อไปว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ด้วยประการดังพรรณนามานี้ เมื่อพระมหากษัตริย์ไม่พระราชทานทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์ ความขัดสนก็ได้ถึงความแพร่หลาย เมื่อความขัดสนถึงความแพร่หลาย อทินนาทานก็ได้ถึงความแพร่หลาย เมื่ออทินนาทานถึงความแพร่หลาย คัสตราภิกขิตถึงความแพร่หลาย เมื่อคัสตราภิกขิตถึงความแพร่หลาย ปาณาติบาตก็ได้ถึงความแพร่หลาย มุสาวาทก็ถึงความแพร่หลาย เมื่อมุสาวาทถึงความแพร่หลาย แม้อายุของสัตว์เหล่านั้นก็เสื่อมถอย แม้วรรณะก็เสื่อมถอย”

สาระสำคัญของจกักวัดติสุตฺรที่กล่าวมาข้างต้นชี้ให้เห็นว่า เมื่อผู้บริหารบ้านเมืองตั้งตนอยู่ในธรรมแล้ว ก็จักเกิด “อำนาจโดยธรรม” ที่มีอานุภาพมากประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” อุบัติขึ้น อำนาจพิเศษนี้เป็นอำนาจเฉพาะตัวบุคคลซึ่งไม่สามารถสืบทอดกันทางสายโลหิต เมื่อเปลี่ยนผู้บริหารบ้านเมืองคนใหม่ อำนาจพิเศษโดยธรรมดังกล่าวก็จะสูญสลายไป ต่อเมื่อผู้บริหารบ้านเมืองคนใหม่นั้นๆ ประพฤติตนอยู่ในธรรม อำนาจพิเศษที่เป็นดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” จึงจักกลับคืนมาใหม่

ตัวอย่างเรื่องนี้ที่ให้เห็นได้ชัดก็คือ กรณีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลปัจจุบัน ซึ่งภายหลังการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๕ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังเหตุการณ์กบฏบวรเดชในปี พ.ศ.๒๔๗๖) สถาบันพระมหากษัตริย์ได้ถูกคณะราษฎรที่นำโดยทหารลัดทอนพระราชอำนาจทางการเมืองไปเกือบหมด วังของเจ้านายหลายพระองค์ถูกคณะราษฎรใช้เป็นที่พักการของกระทรวงต่าง ๆ เจ้านายหลายพระองค์ต้องเสด็จหนีภัยทางการเมืองไปอยู่ต่างประเทศ แม้แต่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ ก็เสด็จไปประทับอยู่ที่ประเทศอังกฤษ และทรงมีพระราชหัตถเลขาประกาศสละราชสมบัติจากประเทศอังกฤษเมื่อ

วันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๔๗๗ แต่หลังจากที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ภูมิพลอดุลยเดชฯ เสด็จขึ้นครองราชย์สมบัติสืบต่อจากพระเชษฐาด้วยพระราชจริยวัตรที่ทรงตั้งมั่นอยู่ในจกักวัดติวัตรและทศพิธราชธรรม ก็ก่อให้เกิดพระราชอำนาจโดยธรรมที่ประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” ขึ้น พระราชอำนาจโดยธรรมนี้ไม่ได้บัญญัติไว้ (และก็ไม่สามารถบัญญัติไว้) ในรัฐธรรมนูญฉบับใด ๆ แต่ก็คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า “อำนาจที่เกิดขึ้นโดยธรรม” ดังกล่าว ทำให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชอำนาจยิ่งกว่านักการเมืองหรือบุคคลใดๆ ในผืนแผ่นดินไทยนี้ และทรงสามารถใช้พระราชอำนาจพิเศษที่ประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” ช่วยคลี่คลายวิกฤตการณ์บ้านเมืองในหลายครั้ง ดังกรณีเหตุการณ์จลาจลนองเลือด ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และพฤษภาทมิฬ ๒๕๓๕ เป็นต้น

อำนาจที่เกิดขึ้นโดยธรรมซึ่งเปรียบประดุจจักรแก้วอันเป็นทิพย์นี้ ก็คืออำนาจซึ่งเกิดขึ้นในระดับโครงสร้างส่วนลึกทางสังคมที่มาจากความยอมรับของประชาชนส่วนใหญ่นั้นเอง อำนาจเช่นนี้จึงสอดคล้องกับหลัก “ประชาธิปไตย” อันเป็นการชี้ให้เห็นถึงความกลมกลืนระหว่างหลักพุทธปรัชญากับหลักประชาธิปไตยได้อีกประการหนึ่ง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่านอกจากหลักพุทธปรัชญาจะมีความสอดคล้องกลมกลืนกับหลักประชาธิปไตยแล้ว ยังสามารถชี้ให้เห็นรากฐานทางตรรกะของที่มาแห่งอำนาจรัฐในลำดับขั้นที่พื้นฐาน (fundamental) กว่าทฤษฎีสัญญาประชาคม (ซึ่งเป็นแนวคิดทางปรัชญาการเมืองที่รองรับประชาธิปไตยของประเทศต่าง ๆ ในอารยธรรมทางตะวันตก) ฉะนั้นจึงมีช่องทางที่น่าจะสามารถอาศัยธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราช-

ดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่อธิบายจากกรอบความคิดทางพุทธปรัชญา(อันเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมของสังคมไทยมาแต่เดิม) เพื่อเป็นพื้นฐานรองรับการสร้างระบบสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรม ตลอดจนแก้ไขวิกฤตการณ์ความแตกแยกของสังคมไทยด้วยเรื่องความขัดแย้งในความคิดทางการเมืองดังเช่นที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ได้

บทที่ ๔ พระมหากษัตริย์กับประชาธิปไตย

ขณะที่รากฐานทางปรัชญาการเมืองของลัทธิประชาธิปไตยกับลัทธิเทวสิทธิ์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจนดูเหมือนจะเข้ากันไม่ได้ นั่น ระบบสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตยของประเทศทางตะวันตกสามารถจะหาช่องทางเชื่อมความคิดทางปรัชญาในเรื่อง “ลัทธิ” ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของลัทธิประชาธิปไตยกับ “พระเจ้า” ในลัทธิเทวสิทธิ์อันเป็นรากฐานทางจริยปรัชญาของระบบสังคมตะวันตกแต่เดิม ให้กลืนเข้าเป็นเนื้อเดียวกันได้ด้วยการอธิบายให้เห็นว่า “ลัทธิก็คือของขวัญที่พระเจ้าประทานให้กับมนุษย์” จนกลายเป็นเหตุปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยทำให้ระบบสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตยของประเทศทางตะวันตกมีความมั่นคงเป็นปึกแผ่น แตกต่างจากการเมืองแบบประชาธิปไตยของประเทศไทย ซึ่งเรามีสถาบันพระมหากษัตริย์ที่ทรงปฏิบัติหน้าที่ได้ต่อยุ่แล้วเป็นพื้นฐานอยู่แต่เดิมมาก่อนแล้วรับเอาการเมืองแบบประชาธิปไตยตามแบบอย่างของประเทศทางตะวันตกเข้ามาในภายหลัง โดยที่ยังไม่ได้ลักทอรากฐานความคิดทางปรัชญาการเมืองที่รับเข้ามาใหม่นั้นกับที่มีอยู่แต่เดิมให้กลืนเข้าเป็นเนื้อเดียวกันแบบประเทศทางตะวันตก การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขของไทยจึงประสบกับ

ปัญหาตลอดระยะเวลาที่ ๘๐ ปี นับแต่การปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๕ ตราบจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

บทบาทของพระมหากษัตริย์ภายใต้ระบอบประชาธิปไตย

ภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขนั้น พระมหากษัตริย์มิได้ทรงเป็นพระประมุขในฐานะองค์สมมติเทพที่ทรงมีพระราชอำนาจสิทธิ์ขาดในการบริหารปกครองบ้านเมืองแบบระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แต่ทรงเป็นพระประมุขในฐานะที่ทรงเป็นตัวแทนแห่งอำนาจอธิปไตยของปวงชนชาวไทยหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ทรงเป็นตัวแทนของความเป็นประชาชนชาวไทยโดยรวม ดังนั้นแห่งพระราชดำรัสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ พระราชทานแก่ข้าราชการนิสิตนักศึกษา พ่อค้า ประชาชน ซึ่งเฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคลเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาผกาภิรมย์ วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๑ ความตอนหนึ่งว่า

“คำว่าองค์ประมุขนั้นแสดงถึงส่วนรวมของประเทศ คือ แต่ละคนรวมกันเข้าก็เป็นประชาชนเป็นสังคมของประเทศ ผู้ที่อยู่ในที่นี้ก็มีส่วนหนึ่งของประเทศ ถ้าแต่ละคนอยากดีก็จะต้องช่วยกันทำให้ประเทศดีขึ้น อย่างเมื่อกี้เดินผ่านทหาร ตำรวจ นักเรียนที่เป็นลูกเสือ นักเรียนที่เป็นอนุชาต นักเรียนที่เป็นนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ทุกคนพากันอวยพรให้ทรงพระเจริญ จึงต้องขอร้องทุกคนที่ขอให้ทรงพระเจริญนี้ ทำหน้าที่ เพราะถ้าพูดหรือคิดขึ้นมาว่าขอให้ทรงพระเจริญ เป็นการคิด เป็นคำพูดลอย ๆ เก๋ ๆ ตามสมัย โดยเฉพาะในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ยิ่งต้องพูดอย่างนั้น แล้วก็จะไม่ได้ผล แต่ถ้านึก

ถึงว่าทรงพระเจริญหมายความว่าองค์พระ
ประมุขทรงพระเจริญ หมายความว่าประเทศ
จงเจริญ ก็เกิดหน้าที่ขึ้นมา แต่ละคนเกิดมีหน้าที่
ต่อประเทศชาติ ซึ่งหมายความว่าหน้าที่ส่วน
ของตัวด้วยและหน้าที่ในส่วนรวมของกลุ่มด้วย”
(กบข. ๑ : ๒๖๖)

ภายใต้ปรัชญาการเมืองในลัทธิเทวสิทธิ์ซึ่ง
พระมหากษัตริย์ทรงมีสถานะเป็น “เทวราชา” และ
เป็นเจ้าของผืนแผ่นดินทั้งหมดดังที่เรียก
พระมหากษัตริย์ในอีกพระนามหนึ่งว่า “พระเจ้า
แผ่นดิน” นั้นพระมหากษัตริย์ย่อมเป็นตัวแทนของ
“ความเป็นประเทศชาติ” โดยปริยายอยู่แล้วในตัว
เนื่องจากมีสถานะเป็น “เจ้าของแผ่นดิน” หรือ
เป็น “พระเจ้าแผ่นดิน” อันเท่ากับเป็นเจ้าของ
ประเทศชาติดังกล่าว

แต่ปรัชญาการเมืองในระบอบประชาธิปไตย
ถือว่าชาติบ้านเมืองเกิดขึ้นจาก “สัญญาการจัดตั้ง
รัฐ” โดยประชาชนเป็นเจ้าของประเทศ ไม่ใช่เกิด
จาก “โองการของสวรรค์” ในลักษณะใดลักษณะ
หนึ่ง ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีโครงสร้างบางอย่าง
มาช่วยกระทำหน้าที่สร้าง “จุดรวมความคิด” เพื่อ
ยึดโยงให้ผู้คนในชาติเกิดจินตภาพร่วมกันในความ
เป็นเจ้าของประเทศชาตินั้น ๆ จะได้ช่วยสร้าง
ความรู้สึกมั่นคงให้กับ “ตัวตน” (ที่เกิดจากความ
กลัวต่อภัยต่าง ๆ) ของผู้คนแต่ละคนที่ยึดโยงกับ
“ตัวตนของประเทศชาติ” ดังกล่าว เพราะมีโน-
แทคน์ที่สะท้อนผ่านภาษาคำว่า “ชาติ” เป็นมีโนแทคน์
ที่คลุมเครือ เนื่องจากประชาชนที่ประกอบกัน
เป็นชาติย่อมมีจำนวนมากมาย โดยประชาชน
แต่ละคน แต่ละกลุ่ม แต่ละหมู่คณะ แต่ละภูมิภาค
แต่ละศาสนา แต่ละชนเผ่าวัฒนธรรม ฯลฯ ที่มา
รวมกันเป็นประเทศชาติ ก็อาจมีผลประโยชน์ที่
ขัดกัน และมีความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน จนหา
ความเป็นเอกภาพในจินตภาพแห่งความเป็นคน
“พวกเดียวกัน” ใน “ตัวตนของความเป็นชาติ”

ได้ยาก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อ “ประเทศชาติ”
เกิดความอ่อนแอตามมา ดั่งนัยแห่งพระบรม-
ราชาโฆวาทที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ พระ
ราชทานแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์ ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๒๑
ความตอนหนึ่งว่า

“ชาตินั้นเปรียบได้กับชีวิตคน กล่าวตามหลัก
ความจริง คนเราประกอบด้วยร่างกายส่วนหนึ่ง
จิตใจส่วนหนึ่งทั้งสองส่วนค้ำกันอยู่บริบูรณ์ ชีวิต
ก็คงอยู่ ส่วนใดส่วนหนึ่งทำลายไป ชีวิตก็แตกดับ
เพราะอีกส่วนหนึ่งจะต้องแตกทำลายไปด้วย ชาติ
ของเรานั้นมีผืนแผ่นดินและประชากรอันรวมกัน
อยู่เป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย มีศิลปวิทยา มี
ธรรมเนียมประเพณี มีความเชื่อถือและความคิด
จิตใจที่จะสามัคคีกันอยู่เป็นปึกแผ่นซึ่งรวมเรียกว่า
“ความเป็นไทย” เป็นส่วนจิตใจ ชาติไทยเราดำรง
มั่นคงอยู่ก็เพราะยังมีทั้งบ้านเมืองและความเป็น
ไทยพร้อมบริบูรณ์ แต่ถ้าความเป็นไทยของเรา
อันเป็นต้องเสื่อมสลายไปด้วยประการใดแล้ว
ชาติก็ต้องสิ้นสูญ เพราะถึงหากบ้านเมืองและ
ผู้คนจะยังอยู่ ก็ไม่มีสิ่งใดประสานยึดเหนี่ยวให้
รวมกันอยู่ได้ จะต้องแตกแยกจากกันไปในส่วน
เหมือนส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ต้องแตกจากกัน
เมื่อสิ้นชีวิต” (กบข. ๕ : ๒๔๓)

ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้สถาบันพระมหากษัตริย์
ภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย
จะไม่มีบทบาทหน้าที่โดยตรงต่อการบริหาร
บ้านเมืองที่เปรียบเสมือนส่วน “ร่างกาย” ของ
ประเทศชาติ แต่ก็ยังมีบทบาทสำคัญต่อการ
กระทำหน้าที่สร้าง “จุดรวมความคิด” เพื่อทำ
จินตภาพแห่ง “ความเป็นไทย” ที่เปรียบเสมือน
ส่วน “จิตใจ” ของชาติยังคงดำรงอยู่

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แค่คิดก็หนาว...วี

● นายชิง วินเทอร์

๑. ไม่ปรับพฤติกรรมไม่มีทางสำเร็จ ครูครึ่งล้านติดหนี้ออมสินอ่วม ‘๕ แสนล้าน’ ศธ.เล็งปรับวงเงินกู้กองทุนหมุนเวียน (มติชน ๑๕ ก.ค.๕๘)

๒. ธรรมชาติช่วยได้ต้องสอน
รู้กินรู้อยู่ หนีครัวเรือนไทย
พุ่งอันดับ ๑๕ โลก
(มติชน ๑๐ ก.ค.๕๘)

๓. เมื่อธรรมชาติหยุดเมตตา หลายจังหวัดวิกฤต
ที่สุด รอบ ๑๐๐ ปี ประปาหยุดจ่ายน้ำ ลำคลอง
แห้ง...(เดลินิวส์ ๑๓ ก.ค.๕๘)

๔. ผลงานรัฐบาลจากการเลือกตั้ง
รัฐบาลประชาธิปไตยทำลายป่า
๘ ล้านไร่ ต้นเหตุ ‘ภัยแล้ง’
(ไทยโพสต์ ๒๑ ก.ค.๕๘)

๕. เรื่องปกติของธุรกิจค้ากำไร มีไข้สังคมสังเคราะห์
ไข้หวัด รพ.เอกชน ค่ารักษาแพง ๖ เท่า

๖. ศิลปะการครองชีวิตเป็นเรื่องยาก ร้าให้แกลง
เหตุกินยาคิดสั้น แดงโมเปิดใจ รับน้อยใจ ‘โดโน่’
บอกโสด กอดพ่อขอโทษ ทำเรื่องโง่

๗. สิ่งที่คนไทยต้องรับรู้ อย่าเอาแต่กินๆๆ
วงล้อมนานานาชาติถกปรมงผิดกฎหมาย
“การขับเคลื่อน การพัฒนาของภาคประมง เราไม่
สามารถมองแต่เพียงเศรษฐกิจ แต่จำเป็นต้องให้
ความสำคัญกับมิติสิ่งแวดล้อมด้วยข้อมูลของ
กรมประมงชี้ให้เห็นว่าไทยประสบปัญหาการทำ
ประมงเกินขนาดมานาน ในระดับเกินกว่าที่
ประชากรสัตว์น้ำจะฟื้นตัวได้...อธิบดีกรมยุโรป ให้
ความเห็น (มติชน ๘ ก.ค.๕๘)

๘. ทำดีต้องชื่นชม ชายดี ...ผู้จัดการสหกรณ์การ
เกษตร บางคล้า จ.ฉะเชิงเทรา ชูป้ายรับคุปองจาก
น.ส.พ.เดลินิวส์ เพื่อเชิญชวนประชาชนนำมาใช้
เป็นส่วนลดซื้อเมล็ดพริก จอบ เสียม และสินค้า
อื่น ๑๐% (เดลินิวส์ ๘ ก.ค.๕๘)

๙. คุณภาพคนทำงาน
ในองค์กร ชั่ง กิโล
ขาย 'หนังสือ' ล้ำค่า
น้ำหนัก ๓ ตัน

เหลือ กก.ละ ๒๐ บาท แจงวุ่นยกผิดกอง
อาจารย์รู้ข่าวซื้อคืนวุ่น (มติชน ๙ ก.ค.๕๘)

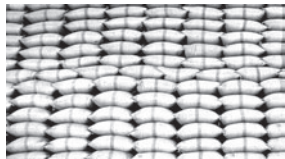

๑๐. ความล่าช้าส่อเจตนา ผู้ตรวจการชง 'บิกตู'
ม.๔๔ สอบ 'ธัมมชโย' ใช้ชื่อตัวชื่อที่ ยันปาราชิก
ตามพระลิขิตแล้ว บี้ 'ออสส.' ถอนฟ้องชอบหรือไม่
(เดลินิวส์ ๒๑ ก.ค.๕๘)

๑๑. สิ่งที่ปล่อยปลະละเลยกันมานาน ชี้ ๓ มาตรฐาน
การบินสอตก ลุ้น ๙๕ วัน เอฟเอเอลดชั้นไทย
'ประจัน' ท่วงกระทบอุตุฯ บิน (เดลินิวส์ ๑๘ ก.ค.๕๘)

๑๒. อดีตต้องจดจำ
อนาคตจะได้ไม่อุบาทว์
รอมว.พาณิชย์ชี้ประมุข
ข้าว ๘ ครั้ง ทำรัฐ
ขาดทุนกว่า ๑ แสนล้านบาท (มติชน ๑๗ ก.ค.๕๘)

๑๓. ลดต้นทุน-ปลูกใน
สิ่งที่กิน-ผลิตในสิ่งที่ใช้ -
ปลูกขายอย่าให้มาก
เกินไป ๑. เกษตรกร ๔ แสนคนทิ้งอาชีพหันชบ
โรงงานฉันทนา (เดลินิวส์ ๑๖ พ.ค.๕๘) ๒. ภาค
เกษตรเสี่ยงหมดแรงชำระหนี้ (มติชน ๑๖ ก.ค.๕๘)

ฮือค่านแก้มตรา 308
พท.-ปชป.
ขวางรัฐบาลอยู่อีก 2 ปี
เสอ.หมักคอกนักใต้บักป้อม
ผามายจิวบิตบ้านรัตนเมต

๑๔. เหตุผลที่ปฏิวัติล้มแล้วหรือ? ฮือค่านแก้ม
ตรา ๓๐๘ พท. ปชป. ขวางรัฐบาลอยู่อีก ๒ ปี

๑๕. เมื่อเอเชีย
ถ่วงดุลฝรั่ง
'บริกส์' เปิดธนา-
การทุน ๑ แสนล้าน
ที่เชียงใหม่ (ไทย-
โพสต์ ก.ค.๕๘)

๑๖. รถติดเพราะมั่วฝั่งไฮเทค เช็ก ๑๒๒ จุดจราจร
ลงโบก แก้วรถติด ในกรุงเทพฯ (เดลินิวส์ ๒๗ ก.ค.๕๘)

๑๗. ทุกตำบลทุกหมู่บ้านต้องทำต่อเนือง
เมืองจันท์สร้างแหล่งเก็บน้ำอีก ๑,๓๐๐ ล้าน
ลบ.ม. (เดลินิวส์ ๒๑ ก.ค.๕๘)

๑๘. กฎหมายต้องอัปเดตตลอด
เวลา ก) สั้งเล็ก ๔ เครื่องมือประมง
ทำลายล้าง (ไทยโพสต์ ก.ค.๕๘)
ข) กม.มีผลบังคับแล้ว ปล่อยลูกแว่น
ติดคุก (ไทยโพสต์ ๒๔-๒๕ ก.ค.๕๘)

การยั่วย้อมมอมเมาจัดจ้านเข้มข้นขึ้น
ชาวอโศกก็ต้องพากเพียรทำสิ่งที่ดีเพื่อเป็นการถ่วงดุล
ให้เห็นว่า มนุษย์ไม่ใช่มีแต่ความเลื่อม ความโทรม ความเสียหายแต่
มนุษย์ยังมีความดี ความเจริญ ความประเสริฐอยู่ด้วย

ภาพ dek-d.com

โลกแห่งความเลื่อม

ยุคอินเทอร์เน็ทนี้เพียงแค่คลิกก็ย่อโลกมาไว้ในฝ่ามือได้ ผู้เขียนเห็นบางมุมของโลกนำมาเล่าสู่กันฟัง เพื่อให้เห็นความเป็นไปของชีวิตอีกด้านหนึ่งที่เรามักดูคนเดินหลงทางในป่ารกทึบ

ความสวยงามของหนุ่มสาวที่หลายคนคาดไม่ถึง เช่น การผ่าลิ้นให้เป็นสองแฉก เป็นแฟชั่นที่กลุ่มคนจำนวนหนึ่งกำลังนิยมโดยเฉพาะในต่างประเทศ ลินดีตีซาเห็นว่าไม่สวย ไม่ทันสมัย ต้องผ่าเป็นสองแฉกจึงจะเท่เก๋ พร้อมกันนั้นก็ต้องสักลายไปทั่วทั้งตัวด้วยแม้แต่บริเวณเนื้ออ่อนในร่มผ้าก็ไม่เว้น และที่ลึ้มไม่ได้ก็คือเจาะรูเพื่อร้อยเครื่องประดับ ห้อยตามใบหน้าแก้ม หู ฯลฯ

นอกจากนี้ยังมีแฟชั่น “บาเกลเฮด” เป็นเทรนด์แฟชั่นของชาวญี่ปุ่นเฉพาะกลุ่ม

ขั้นตอนการทำ “บาเกลเฮด” เริ่มต้นจากฉีดยาชาปริมาณ ๓๐๐-๔๐๐ ซีซี ที่ได้ฉีดยาหน้าผากระหว่างคิ้วทั้งสอง จนบวมได้ที่ ก่อนที่คนทำจะใช้หัวแม่มือกดตรงกลางก้อนเนื้อที่บวมจนเกิดรอยบุ๋ม ซึ่งความเปลี่ยนแปลงของรูปร่างที่เกิดจากการฉีดยาชาที่ใช้เวลา ๒ ชั่วโมงนั้น จะมีระยะเวลาประมาณ ๑๖-๒๔ ชั่วโมง ก่อนที่หน้าผากจะกลับคืนสู่ปกติ เนื่องจากน้ำเกลือจะถูกร่างกายดูดซึมไปหมด

ผู้ที่ริเริ่มเทรนด์หน้าผากขมบ่ง คือ เรียวอิจิ เคโระ มาเอตะ ช่างภาพและผู้สื่อข่าวที่คลังโคล้ การทำสารคดีแนวอันเดอร์กราวด์ เกี่ยวกับเทรนด์การโมดิฟายร่างกายของพวกวัยรุ่น เขาให้สัมภาษณ์นิตยสารฉบับหนึ่งว่า พบเทรนด์นี้ที่

โตรอนโต ประเทศแคนาดาในงานรวมตัวของ พวกที่โมดิฟายร่างกายกันแบบสุด ๆ และเขาได้ พบกับเจอโรม ที่เป็นผู้บุกเบิกการฉีดน้ำเกลือเข้า ร่างกาย ที่ทำให้ผิดรูปผิดร่างหรือแปลกประหลาด ก่อนจะนำเทรนด์นี้เข้าไปในญี่ปุ่น และตั้งทีมงาน เพื่อฉีดน้ำเกลือให้วัยรุ่น

นอกจากนี้ ยังมีการจัดงานปาร์ตี้น้ำเกลือ ปี ละ ๒ ครั้ง เพื่อร่วมสังสรรค์กัน ซึ่งการฉีดน้ำเกลือ จะฉีดเข้าส่วนไหนของร่างกายก็ได้ มีบางคนใจถึง สุดขีด ถึงฉีดเข้าที่อัมตะด้วย

พญ.วิลาวัณย์ จึงประเสริฐ ให้ความเห็น เกี่ยวกับแฟชั่นนี้ว่าไม่สมควรทำเป็นอย่างยิ่ง การ ฉีดน้ำเกลือเข้าใต้ผิวหนังบริเวณหน้าผาก หรือ บริเวณอื่น ๆ อาจเกิดอันตรายถึงชีวิตได้ เพราะ ทางปฏิบัติน้ำเกลืออาจรั่วซึมเข้าไปในชั้นพังผืด เหนือกะโหลกศีรษะ ไหลเซาะลงเปลือกตา แก้ม คาง คอ ไปกดทับอวัยวะสำคัญ เช่น เส้นเลือด ที่ไปเลี้ยงสมองหรือเส้นเลือดดำจากสมอง ทำให้ สมองได้รับออกซิเจนไม่เพียงพอ เกิดมีนงง สมอง ตื้อ หากน้ำเกลือที่บวมอยู่ไปกดทับเส้นประสาท เหนือคิ้วและขมับทั้ง ๒ ข้าง จะทำให้เส้น ประสาทไม่ทำงาน ซาที่ใบหน้า หรือกล้ามเนื้อ ใบหน้าอ่อนแรงได้

ผิวหนังบริเวณที่ฉีดน้ำเกลือเข้าไปจะตึงจน เลือดไหลเวียนไปเลี้ยงไม่สะดวก เกิดการขาดเลือด จนผิวหนังและเนื้อเยื่อบริเวณนั้นเน่าตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเป็นน้ำเกลือที่ใช้ฉีดเป็นชนิด ไฮเปอร์โทนิก (Hypertonic) ที่มีความเข้มข้นสูง ที่อันตรายมากคือหากน้ำเกลือไหลมาถึงบริเวณ คอจะไปกดเบียดหลอดลม หายใจไม่ออกจนเสียชีวิตได้ หรือหากมีลมรั่วเข้ามาที่น้ำเกลือที่ฉีด บริเวณใกล้ตา อาจอุดตันเส้นเลือดทำให้การมองเห็นผิดปกติและตาบอดชั่วคราวได้ หากทำ ไม่สะอาด อาจทำให้ผิวหนังอักเสบติดเชื้อรุนแรง จนเสียโฉมหรือเสียชีวิตได้

ศ.นพ.ถนอม บรรณประเสริฐ กล่าวว่า ปัญหาแทรกซ้อนที่มีโอกาสเกิดขึ้นคือ การติดเชื้อ

ระหว่างการฉีด โดยเฉพาะการติดเชื้อบริเวณ หน้าผากหรือโคนจมูก เชื้อโรคจะเข้าไปทางหลอดเลือดดำและไปอยู่ที่แองเจลิสดำใต้สมอง ซึ่งเป็น ศูนย์รวมเส้นประสาท ถือว่าอันตรายมาก อาจ ทำให้เกิดโรค Cavernous Sinus Thrombosis ทำให้เส้นประสาทตาเป็นอัมพาตและตาเหล่ได้ ซึ่งการติดเชื้อบริเวณแองเจลิสดำใต้สมองรักษา ยากมาก ต้องให้ยาเพียงอย่างเดียว หากไม่หายก็ รักษาไม่ได้ (ชาวสตออนไลน์)

เมื่อไม่เรียนรู้ว่าการติดเชื้อคืออะไร คนก็ต้อง ตกเป็นทาสของโลกโลภก็ไม่สามารถสลัดหลุด ออกมาได้ ผู้ที่หลงติดยึดว่าลึกลงนั้นเราต้องได้ ต้อง เอามาเป็นของของเราให้ได้ ทั้ง ๆ ที่เรื่องนั้น ลึกลงนั้น เป็นเรื่องที่ผิดปกติวิสัย แต่เขาก็กลับหลง ผิดคิดเห็นเป็นความสุขต้องดิ้นรนแสวงหามาเสพ ให้สมปรารถนาให้ได้ จึงต้องวนเวียนในโลกแห่ง ความเสื่อมหรืออบายภูมิไปอีกนานแสนนาน เพราะจิตไปจดจ่อหลงง่วนอยู่แต่กับวัตถุภายนอก แล้วยึดว่ามีความสำคัญกว่าสิ่งใด ๆ มุ่งแต่จะเติม เสริมเนื้อหนังให้มีความผิดแปลกต่างไปจากปกติ แล้วก็ภาคภูมิใจกับความสวยแปลกแหวกโลกที่ ไม่เหมือนใคร หลงเป็นสุขในโลกแคบ ๆ ส่วนตัว

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวว่ สังคม โลกใกล้ลึกลงเข้าไปทุกที ซึ่งเป็นเรื่องห้ามยาก ประชากรก็มากขึ้น การช่วยย้อมมอมเมาก็จัดจ้าน เข้มข้นขึ้น แต่เราชาวโศกก็ต้องพากเพียรทำสิ่ง ที่ดีเพื่อเป็นการถ่วงดุลให้เห็นว่า มนุษย์ไม่ใช่มีแต่ ความเสื่อม ความโทรม ความเสียหายอย่างเดียว เท่านั้น มนุษย์ยังมีความดี ความเจริญ ความ ประเสริฐอยู่ด้วยคนเหมือนกันแต่ก็มีสิ่งแตกต่างกัน จึงจำเป็นที่จะต้องทำสิ่งดีนี้ ทำขึ้นไป ได้เท่าไรก็ ทำให้สุดฤทธิ์ เท่าที่จะทำได้ เพราะนี่คือสิ่งที่ควร ทำที่สุดท่ามกลางสังคมเหลวไหลไร้สาระหาที่ ยึดเหนี่ยวอะไรไม่ได้ แต่เราก็จะฝ่าฟันต่อสู้ภัย กลียุคด้วยโคลกธรรมที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ให้ไว้ว่า **“ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่ง ทั้งโลก ในที่สุด”** ๒

● ถ้าเรา‘หายใจสั้น’ อาจเกิดจาก ความเร่งรีบ ความ
กังวล ความเครียด ความโกรธ สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ ‘ถุงน้ำดี’
ไม่เปิด หรือเปิดน้อย ทำให้‘น้ำดี’ถูกส่งมาย่อย ไขมัน
โปรตีน คาร์โบไฮเดรต ได้ไม่สมดุล

(ตอนที่ ๑๔)

- โรค *Wilson's disease* เกิดจาก‘ตับ’
ต้องสะสมทองแดง มากเกินไป จนเกิดพิษ

- โรคของท่อน้ำดี (*disease of bile duct*)
เช่น เกิดอักเสบปิดกั้น ทำให้‘ตับ’หลังน้ำดีไม่ได้

- โรคท่อน้ำดีแข็งตัว สาเหตุที่ทำให้ท่อน้ำดี
มีปัญหา คือ ถ้าเรา‘หายใจสั้น’ อาจเกิดจาก
ความเร่งรีบ ความกังวล ความเครียด ความโกรธ
สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ ‘ถุงน้ำดี’ไม่เปิด หรือเปิดน้อย

ทำให้‘น้ำดี’ถูกส่งมาย่อย ไขมัน โปรตีน
คาร์โบไฮเดรต ได้ไม่สมดุล

- โรคสภาวะ *Budd-Chiari Syndrome* คือ
สาเหตุเกิดจากการอุดตันที่หลอดเลือดดำ ร่างกาย
นอนตึก หรือเครียด กังวล เร่งรีบ ทำให้เม็ดเลือด
แตกเป็นจำนวนมาก ตกค้างอยู่ในกระแสเลือด
‘ตับ’จึงต้องทำงานหนักเพื่อขับเม็ดเลือดเสียทิ้ง
ยิ่งถ้าเราอาบน้ำก่อนนอนอีก ก็จะทำให้

‘ม้าม’อ่อนแอ ทำงานขับเม็ดเลือดเสียทั้งข้าง จึงเกิด**เม็ดเลือดเสีย**ตกค้างในกระแสเลือดจำนวนมาก รวมทั้ง**ไขมันเสีย**อีก ถ้าเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จะส่งผลให้เส้นเลือดตีบ หรืออุดตัน ทำให้ร่างกายมีอาการเมื่อยง่าย มีนชาได้ง่าย กล้ามเนื้ออ่อนแรงง่าย เนื่องจาก**เม็ดเลือดดำตกค้างในกระแสเลือดเป็นจำนวนมาก** นั่นเอง

● ตับอ่อน (pancreas)

รูปร่างคล้ายปลาตุ๊ก ส่วนหัวอยู่ทางด้านขวาของเจ้าของ ทอดอยู่ในอ้อมกอดของลำไส้เล็กส่วนต้น ที่เรียกว่า **ดูโอดีนัม**

ส่วนหาง อยู่ทางซ้ายจ่อติดกับม้าม ตรงกลางมีหลอดเลือดใหญ่ทอดผ่านหลายเส้น ‘ตับอ่อน’ ทำหน้าที่สร้างน้ำย่อยอาหาร และสร้างฮอร์โมนอินซูลิน และกลูคากอน ซึ่งช่วยให้ร่างกายสามารถใช้น้ำตาลในร่างกายได้เป็นปกติ

หน้าที่ของตับอ่อน

ตับอ่อนทำหน้าที่สำคัญเกี่ยวข้องกับการผลิต **เอนไซม์ไว้ย่อยอาหาร** โดยหลังน้ำย่อยเข้าไปในลำไส้เล็ก ผ่านทางท่อตับอ่อน ‘น้ำย่อย’ จัดเป็นเอนไซม์ที่ย่อยสลาย**ไขมัน โปรตีน และคาร์โบไฮเดรต** ใน‘อาหาร’

โดยปกติน้ำย่อยที่สร้างจากตับอ่อนจะยังไม่ออกฤทธิ์จนกระทั่งเมื่อถูกหลังเข้าสู่ลำไส้เล็กส่วนดูโอดีนัม จึงจะเริ่มทำหน้าที่ย่อย**สารอาหาร ไขมัน โปรตีน และคาร์โบไฮเดรต** แต่เมื่อใดก็ตามที่‘เอนไซม์หรือน้ำย่อย’เหล่านั้น ออกฤทธิ์ภายใน‘ตับอ่อน’ หรือถูกกระตุ้นให้เข้าสู่ภาวะแฉีกที่ฟ ก็จะทำให้เหมือนกับว่า**น้ำย่อยที่สร้างมาจากตับอ่อนกำลังทำการย่อยเนื้อตับอ่อนเอง** ทำให้เกิดพยาธิสภาพขึ้น ปรากฏอาการและอาการแสดงที่ชัดเจน

▲ สร้างฮอร์โมน

‘ตับอ่อน’ ทำหน้าที่ **สร้างฮอร์โมนอินซูลิน**

และ**กลูคากอน** โดยเมื่อสังเคราะห์อินซูลินและกลูคากอนแล้ว ก็จะหลังเข้าไปในกระแสเลือดทันที **ฮอร์โมนทั้งสองทำหน้าที่ควบคุมระดับน้ำตาลในกระแสเลือด**

▲ **น้ำย่อยของตับอ่อน** เป็น‘เอนไซม์’ ที่สร้างมาจากตับอ่อน มีสภาพเป็นเบส ประกอบด้วย**โซเดียมไบคาร์บอเนต** ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นเบสเหมาะสมที่จะทำให้‘ลำไส้เล็ก’มีสภาวะเป็นเบส **ช่วยให้เอนไซม์ต่างๆ ทำงานได้** ยกเว้น **เปปซิน** จาก‘กระเพาะอาหาร’ จะหมดประสิทธิภาพ ในขณะที่อาหารผ่านกระเพาะอาหารจะมีสภาวะเป็นกรด **การกินอาหารควรเคี้ยวให้ละเอียด เพื่อลดภาระของ‘กระเพาะ และลำไส้เล็ก’ ในการย่อยอาหาร**

- **อไมเลส** ทำหน้าที่ย่อยแป้ง **เด็กซ์ทริน และมอลโทส**
- **ไลเปส** ทำหน้าที่ย่อย**ไขมัน กรดไขมัน และกลีเซอรอล**
- **ทริปซิน** ในสภาวะที่เป็นเอนไซม์ที่ยังย่อยอาหารไม่ได้ แต่เมื่อผ่านถึง‘ลำไส้เล็กตอนต้น’ จะเปลี่ยนสภาพเป็น**ทริปซิน** โดยอาศัย**เอนไซม์เอนเทอโรไคเนส** จากผนังลำไส้เล็ก
- **เอนไซม์ ทริปซิน** ทำหน้าที่ย่อย**โปรตีน และโพลีเปปไทด์**
- **โคโมทริพซิน** ทำหน้าที่ย่อย**โพลีเปปไทด์** ต่อจาก**ทริปซิน**
- **คาร์บอกซีเปปติเดส** ทำหน้าที่ย่อย**เปปไทด์** ให้เป็น**กรดอะมิโน**

เอนไซม์กับการช่องอาหาร

เอนไซม์ มีโครงสร้างที่ประกอบขึ้นด้วย**กรดอะมิโน** แต่มีคุณสมบัติต่างจากโปรตีนตรงที่**เอนไซม์สามารถเร่งปฏิกิริยาทางเคมีในเซลล์ได้**

สารที่จะมี 'เอนไซม์' ได้ ต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

- สามารถเร่งปฏิกิริยาเคมีภายในเซลล์ได้
- เมื่อเกิดปฏิกิริยาแล้ว เอนไซม์จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปร่างและจำนวน ในขณะที่สารเริ่มต้น ถูกเปลี่ยนไปเป็นสารผลิตภัณฑ์
- อุณหภูมิ มีผลต่อการทำงานของ 'เอนไซม์' ซึ่งจะทำงานได้ดีในช่วง ๒๕-๔๐ องศาเซลเซียส
- สภาพความเป็นกรด-ด่าง มีผลต่อการทำงานของเอนไซม์ โดยขึ้นอยู่กับชนิดของเอนไซม์นั้นๆ
- 'ตัวย่อย' เป็น 'ต่อมไร้ท่อ' ชนิดหนึ่ง

● ระบบต่อมไร้ท่อ (endocrine system)

เป็นระบบที่สำคัญอย่างยิ่งของร่างกาย ในการควบคุมการทำงาน และการติดต่อสื่อสาร รวมทั้งประสานกระบวนการทำงานระดับเซลล์ให้เกิดประสิทธิภาพ และเป็นระเบียบถูกต้อง

อวัยวะที่สำคัญของระบบนี้ ล้วนเป็น 'ต่อม' ซึ่งทำหน้าที่หลักในการสร้างฮอร์โมนที่สำคัญของร่างกาย 'ฮอร์โมน' เป็นสารที่ร่างกายสร้างออกมา แล้วแพร่กระจายออกสู่กระแสเลือดไปออกฤทธิ์ที่อวัยวะเป้าหมาย กลไกการออกฤทธิ์ของฮอร์โมนทุกชนิด เกี่ยวข้องกับการทำงานของระบบประสาทอย่างใกล้ชิด รวมทั้งมีความสัมพันธ์กับ ระบบสืบพันธุ์ ไต ทางเดินอาหาร ตับ และไขมัน ในร่างกายอีกด้วย

ฮอร์โมนทั้งหมดในร่างกาย แบ่งออกเป็นกลุ่มใหญ่ได้ ๕ กลุ่ม

- กลุ่มแรก เป็นฮอร์โมนออกฤทธิ์เกี่ยวข้องกับ การใช้พลังงานของร่างกาย
- กลุ่มที่สอง เป็นฮอร์โมน ที่เกี่ยวข้องกับ ระบบสืบพันธุ์
- กลุ่มที่สาม เป็นฮอร์โมนที่เกี่ยวข้องกับการเจริญ

เติบโตและพัฒนาการของเซลล์

กลุ่มที่สี่ เป็นฮอร์โมนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับ สมดุลต่างๆ ภายในร่างกาย

กลุ่มสุดท้าย เป็นฮอร์โมนที่ ตอบสนองต่อการกระตุ้นจากภาวะภายนอกในร่างกาย เช่น จากความเครียด หรือ ภัยอันตรายต่อเซลล์ เป็นต้น

ตัวย่อย เป็นทั้งต่อมที่สร้างเอนไซม์ และเป็นต่อมไร้ท่อ ที่ทำหน้าที่สร้างฮอร์โมนอินซูลิน เพื่อควบคุมระดับน้ำตาลในเลือด รวมทั้งฮอร์โมนอื่นๆ ที่ร่วมกันทำหน้าที่ควบคุมระดับน้ำตาลในเลือดให้เข้าสู่ภาวะสมดุลโดยด้านฤทธิ์อินซูลิน

– โรคตัวย่อยอักเสบ

เป็นโรคที่พบได้ไม่บ่อยนัก แต่ในรายที่เป็นรุนแรง ถือเป็นภาวะที่ร้ายแรงและมีอัตราการตายค่อนข้างสูง พบได้บ่อยในคนที่ดื่มเหล้าจัด

โรคตัวย่อยอักเสบ แบ่งออกเป็นสองชนิด คือ ชนิดเฉียบพลัน และชนิดเรื้อรัง

● ชนิดเฉียบพลันเกิดขึ้นทันทีทันใด ส่วนใหญ่อาการจะเป็นอยู่ไม่นาน และมักจะทุเลาดีขึ้นได้เอง บางรายอาจพบว่าอาการรุนแรงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเกิดโรคแทรกซ้อน

● ชนิดเรื้อรัง อาการจะไม่หายขาด เป็นเพราะสาเหตุสำคัญเนื่องจาก เกิดการทำลายเนื้อตัวย่อยอย่างต่อเนื่อง

สาเหตุของการอักเสบเป็นผลมาจากการรั่วของน้ำย่อยของตัวย่อยเอง ออกมาที่เนื้อเยื่อบางส่วนของตัวย่อย แต่ด้วยสาเหตุใดยังไม่ทราบแน่ชัด

โรคนี้ มักพบในผู้ป่วยที่เป็นนิ่วในถุงน้ำดีและในคนที่ดื่มสุราจัด ส่วนน้อยอาจเป็นโรคแทรกของคางทูมหรือเกิดร่วมกับโรคต่อมพาราไทรอยด์ทำงานน้อย การได้รับบาดเจ็บที่ช่องท้อง การใช้ยาบางชนิด เช่น สเตียรอยด์ ยาขับปัสสาวะประเภทไทอาไซด์ บางครั้งไม่พบสาเหตุที่แน่ชัด

๒๒ ต่อฉบับหน้า

กฎหมายใหม่ที่ผ่านสภานิติบัญญัติแล้ว กำลังจะประกาศใช้ในเร็ววันนี้นั้น จะกลับหลักการฎีกาอย่างมาก เพราะไปกำหนดให้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคถึงที่สุด หมายความว่าจากเคยดำเนินคดีกัน ๓ ชั้นศาล คดีถึงที่สุดในศาลฎีกา ก็จะเหลือ ๒ ชั้นศาล การฎีกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

คดีสามศาล

ในคดีแพ่งนั้นไม่ใช่คดีทุกคดีจะอุทธรณ์ได้ทั้งหมด สำหรับคดีแพ่งนั้นถือเอาราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ ถ้าราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่อุทธรณ์ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ห้ามมิให้อุทธรณ์ในข้อเท็จจริงให้อุทธรณ์ได้แต่ข้อกฎหมายเท่านั้น เว้นแต่ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีนั้นในศาลชั้นต้นได้ทำความเห็นแย้งหรือรับรองว่ามีเหตุอันสมควรอุทธรณ์ได้หรือถ้าไม่มีความเห็นแย้งหรือคำรับรองเช่นว่านี้ ต้องได้รับอนุญาตให้อุทธรณ์เป็นหนังสือจากอธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นหรืออธิบดีผู้พิพากษาศาลผู้มีอำนาจในท้องที่นั้น ๆ แล้วแต่กรณี แต่ยกเว้นคดีเกี่ยวกับสิทธิสภาพบุคคล

หรือสิทธิในครอบครัว เช่น คดีเกี่ยวกับการเป็นบุตร การสมรส ฟ้องหย่า สิทธิการใช้นามสกุล หรือคดีที่มีค่าขอให้ปลดเปลื้องทุกข์ที่ไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ เช่น ฟ้องให้หยุดการทำเสียดัง ฟ้องให้ระงับการส่งกลิ่นเหม็น ฟ้องขับไล่ให้ออกจากอสังหาริมทรัพย์ที่ให้เช่าได้ไม่เกินเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท

ส่วนในคดีอาญานั้น ห้ามมิให้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น ในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับไม่เกิน ๖๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่กรณีต่อไปนี้จำเลยอุทธรณ์

ในปัญหาข้อเท็จจริงได้ แต่โจทก์อุทธรณ์ไม่ได้

มีการแก้ไขนั้น

(๑) จำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก หรือให้ลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก

(๒) จำเลยต้องโทษจำคุกแต่ศาลรอกการลงโทษไว้

(๓) ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด แต่รอกการกำหนดโทษไว้

(๔) จำเลยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษปรับเกินกว่า ๑,๐๐๐ บาท

ในคดีที่ต้องห้ามอุทธรณ์ดังกล่าวข้างต้น ถ้าผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นพิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญควรสู่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค และอนุญาตให้อุทธรณ์หรืออัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการ ซึ่งอัยการสูงสุดมอบหมาย ลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์ว่ามีเหตุอันสมควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยก็ให้รับอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณา คำสั่งใด ๆ ที่สั่งในระหว่างพิจารณาห้ามมิให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นจนกว่าจะมีคำพิพากษาและมีการอุทธรณ์คำพิพากษานั้นด้วย

จากข้อกฎหมายตามที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า คดีจำนวนมากอุทธรณ์ขึ้นไปสู่ศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคในท้องที่ที่มีอำนาจไม่ได้คดีพวกนี้ก็ไม่อาจฎีกาได้เพราะไม่เคยผ่านการพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคมาก่อน เว้นแต่อุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมายตรงไปศาลฎีกาข้ามศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคไปดังที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้น

ส่วนการฎีกานั้นก็เช่นเดียวกันต้องแยกพิจารณาระหว่างคดีแพ่งและคดีอาญาเช่นเดียวกันในคดีแพ่งนั้นปัจจุบันได้ดำเนินการแก้ไขกฎหมายเรียบร้อยแล้วอยู่ระหว่างรอประกาศในราชกิจจานุเบกษาเพื่อให้มีผลบังคับใช้ กฎหมายที่ใช้อยู่ทุกวันนี้ก่อน

ถือเอาราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ห้ามมิให้ฎีกา เว้นแต่ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีนั้นในศาลอุทธรณ์หรืออุทธรณ์ภาคนั้น ๆ ได้มีความเห็นแย้ง หรือผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีนั้นในศาลชั้นต้นก็ดี ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคนั้น ๆ ก็ดี ได้รับรองไว้หรือรับรองเวลาตรวจฎีกาว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาได้ ถ้าไม่มีความเห็นแย้งหรือคำรับรองเช่นว่านี้ต้องได้รับอนุญาตให้ฎีกาเป็นหนังสือจากประธานศาลอุทธรณ์ แต่ไม่ให้ใช้บังคับกับคดีเกี่ยวกับสิทธิแห่งสภาพบุคคลหรือสิทธิในครอบครัว และคดีฟ้องขอให้ปลดเปลื้องทุกข์ที่ไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ เว้นแต่คดีฟ้องขับไล่บุคคลออกจากริมทรัพย์อันมีค่าเช่าไม่เกินเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท

คดีผู้บริโภคปัจจุบันพิพากษาโดยศาลอุทธรณ์แผนกผู้บริโภค คำพิพากษาถึงที่สุดต้องห้ามฎีกา เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา เช่นเดียวกัน

กฎหมายใหม่ที่ผ่านสภานิติบัญญัติแล้วกำลังจะประกาศใช้ในเร็ววันนี้นั้น จะกลับหลักการฎีกาอย่างมาก เพราะไปกำหนดให้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคถึงที่สุด หมายความว่าจากเคยดำเนินคดีกัน ๓ ชั้นศาล คดีถึงที่สุดในศาลฎีกา ก็จะเหลือ ๒ ชั้นศาล การฎีกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาค ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา การขออนุญาตจากศาลฎีกาต้องยื่นคำร้องพร้อมกับยื่นฎีกาภายใน ๑ เดือนนับแต่อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรืออุทธรณ์ภาค การอนุญาตหรือไม่ต้องวินิจฉัยโดยองค์คณะที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้ง ซึ่งประกอบด้วยรองประธานศาลฎีกาและผู้พิพากษาศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาอีกอย่างน้อย ๓ คน ให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าเสียง

เท่ากันถือว่าอนุญาตให้ฎีกา การอนุญาตนั้นต้องเป็นกรณีต่อไปนี้

(๑) ปัญหาที่เกี่ยวพันกับประโยชน์สาธารณะหรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน

(๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกันหรือขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาศาลฎีกา

(๓) คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาศาลฎีกามาก่อน

(๔) เมื่อคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคขัดกับคำพิพากษณ์อันถึงที่สุดของศาลอื่น

(๕) เพื่อเป็นการพัฒนาการตีความกฎหมาย

(๖) ปัญหาข้อสำคัญอื่นตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ที่ผ่านการเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกา

ฉะนั้นการจะยื่นฎีกาต่าง ๆ เพื่อให้คดีไปค้างอยู่ที่ศาลฎีกานาน ๆ คงจะลดลงหรือหายไป คดีในศาลฎีกาสวนแพ่งจะมีแต่เรื่องสำคัญๆเท่านั้นที่จะผ่านการวินิจฉัยจากศาลฎีกา

ในส่วนคดีอาญานั้น ในคดีที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคพิพากษายืนตามศาลชั้นต้นหรือเพียงแต่แก้ไขเล็กน้อย และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี หรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่โทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อเท็จจริง และในคดีที่ศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคมีคำพิพากษายืนตามศาลชั้นต้นหรือเพียงแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี ไม่ว่าจะมิโทษอย่างอื่นด้วยหรือไม่ ห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ไม่ได้ห้ามจำเลยห้ามแต่โจทก์ฝ่ายเดียว ในคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี หรือ

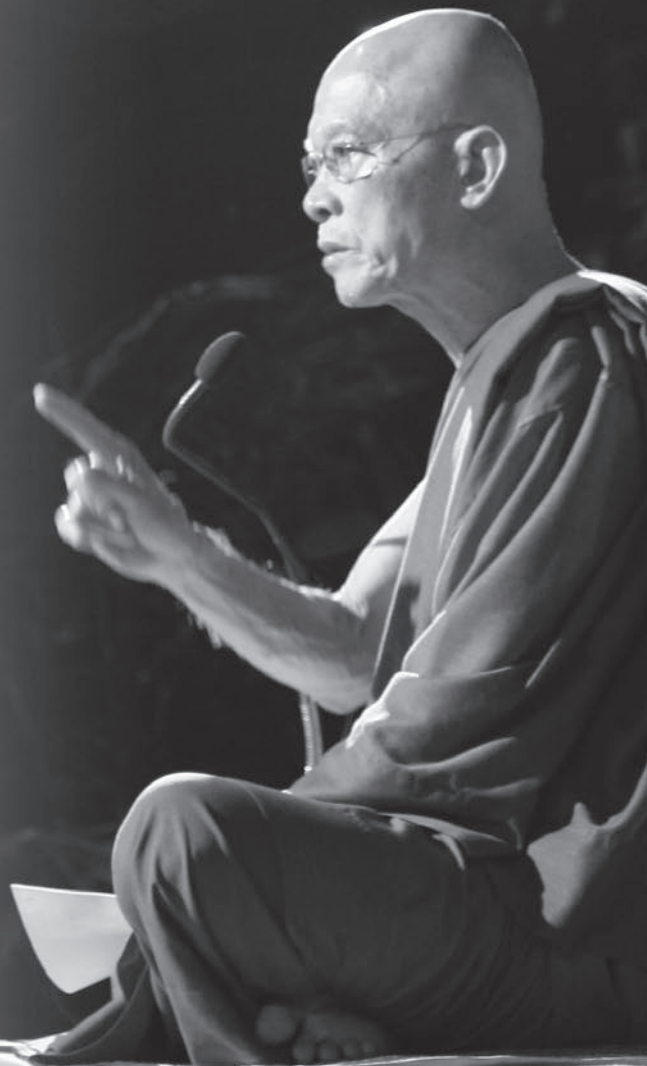
ปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคยังลงโทษจำเลยไม่เกินกำหนดที่ว่านี้ ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ข้อห้ามนี้มีให้ใช้แก่จำเลยในกรณีที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคพิพากษาแก้ไขมากขึ้นหรือเพิ่มเติมโทษจำเลย ทั้งห้ามคู่ความมิให้ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาในข้อเท็จจริงเรื่องวิธีการเพื่อความปลอดภัยแต่เพียงอย่างเดียว แม้คดีนั้นไม่ต้องห้ามฎีกา

ในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษมีการตั้งแผนกยาเสพติดฯ ในศาลอุทธรณ์และให้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์แผนกยาเสพติดฯ ถึงที่สุดแล้วแต่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาจากศาลฎีกาในคดีอาญาบางกรณีห้ามคู่ความฎีกา บางกรณีห้ามโจทก์เพียงฝ่ายเดียวฎีกา และมีข้อยกเว้นมากมาย เพราะคดีอาญานั้นเป็นคดีที่เกี่ยวกับเสรีภาพของประชาชน แต่คดีแพ่งเป็นเรื่องสิทธิและหน้าที่ของแต่ละฝ่าย ขณะนี้อยู่ระหว่างการเสนอแก้ไขคดีในส่วนอาญาให้ต้องห้ามฎีกาเช่นเดียวกับส่วนแพ่งที่ให้คดีจบแค่ ๒ ชั้นศาล คือให้ถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี เว้นแต่ได้รับอนุญาตให้ฎีกาจากศาลฎีกา แต่ต้องพิจารณากันอย่างรอบคอบ และมีข้อยกเว้นจำนวนมาก จึงออกมาช้ากว่าทางแพ่ง

ต่อไปคดีที่สู้กัน ๓ ชั้นศาลจะน้อยมากเว้นแต่คดีสำคัญทั้งคดีที่ศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคปัจจุบันไม่มีศาลใดมีคดีค้างนานเกิน ๑ ปีแล้ว คงมีแต่ศาลฎีกาที่มีคดีค้างนานเกิน ๑ ปีอยู่บ้างต่อไปคงลดลงเรื่อย ๆ และไม่จำเป็นต้องมีผู้พิพากษาศาลฎีกาจำนวนมาก เช่นทุกวันนี้ **๒**

หลอกตัวเอง
คนที่ไม่เก่งที่สุด
ก็คือ “คนที่โกหกตัวเองเก่งที่สุด” (๑ ม.ค.๒๑)
● **รินถ้อยร้อยธรรม ชุด ทับทิม**

“รัตนตรัย” เทียงแท้	สังฆกรรม
คงมั่นพิสูจน์สรรพ	เสกสร้าง
แจ่มชัดชั่วดีสรวรรค์	ฐานรก
โลกใหม่มนุษย์หลงอ้าง	พรั่งพร้อมเจริญเรือง
ประเทืองประเทศนี้	พัฒนา
โรจน์รุ่งวิวัฒนา	แผ่กว้าง
หมายมามุ่งรักษา	ศีลมั่น
พิทักษ์กฎอิงอ้าง	มั่นไว้จรกาล
ฐานผดุงเทิดพุทธแท้	ยืนยง
กายแกร่งแจ่มจิตคง	แกร่งกร้าน
ปฏิบัติเคร่งดำรง	เกณฑ์กฎ
ยึดเหนี่ยวมวลชนต้าน	หยัดสู้อาธรรม
นำชนไทยมุ่งหน้า	วิวัฒนา
ยึดมั่นคงรักษา	สุทธิถ้วน
ยอมยินกล่าวครหา	นอกพุทธ
เหตุเพราะชาวพุทธล้วน	จุดได้ตำต่อ
ขออุทิศร่วมสู้	ทำดี
กอบปรกป้องเสียดลพิษ	ชีพม้วย
ชาติศาสน์กษัตริย์ศรี	ศักดิ์สิทธิ์
ยืนหยัดพุทธไทยด้วย	หลักชี้ชัดจริง
อิงวีรชนแกร่งกล้า	ใดใด
ก็ย่อมประทับใจ	จิตสู้
สำนึกแผ่นดินไทย	เหยียบย่าง
ที่อาจหาญรบกองทัพ	รักษไว้ตลอดกาล.

ขวดดีท็อกซ์ ฟาร์นควัน

● ขวดดีท็อกซ์ผ่านการรับรองจาก ฮย.●

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพหลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ 08-1253-7677

สวยเอวยิ่งปรุงยิ่งเคลิ้ม

ยิ่งเสริมก็ยิ่งเติมเต็มใจ

เก่าแก่ใหม่ใหม่นั้น เลือกสรรอันใด

ต้องใคร่ครวญตรึกกลิ้งซึ่ง

ของปลอมย่อมพรางให้สวาย

ฉาบฉวยชวนลุ่มหลงตราตรึง

ใหม่ใหม่ใหญ่ใหญ่ล้วนเลิศสววรรค์ชั้นหนึ่ง

โอ้แสดงถึงซึ่งความสวาย

ล่อคนจนหลงสุข ทุกข์จริง ทุกข์ลวง

ไม่หวังไม่เข็ด ไม่เห็นเท็จจริงใดด้วย

มุ่งแต่โลกีย์ทรู จะรู้จะรวย

คนอื่นจน ทนทุกข์ช่วยอย่างไร ไร้ปราณี

ของจริงยิ่งจมถูกข่มขี้

ยากล้ำค่าจนทนนบุญพริ

กว่าถั่วจะสุกไซ้ไร้ใหม่แล้วงาดี้

ัจฉธรรมชี้เหร่จริงหนอ.

ดาวนโหลดฟังเพลง “ชี้เหร่จริงหนอความจริง”

ได้ฟรีที่ www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com

ชี้เหร่จริงหนอ
ความจริง

เพลงนี้แต่งทำนองตั้งแต่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๐๔ ใส่คำร้องเป็นเพลง “ชี้เหร่จริงหนอความจริง” นี้เสร็จ ๒๔ ก.ค. ๒๕๓๐ อัดแผ่นเสียงครั้งแรก สุเทพ วงศ์กำแหง และนฤมล เช่นนันท์ ร้องอัดแผ่นเสียงไว้ แต่ต่างคนต่างร้องเดี่ยวของแต่ละคน ส่วนดนตรีนั้นเวอร์ชันเดียวกัน พจนันท์ เศวตนันท์ arrange ลีลาของเพลงเป็นเชิงพ้อ เนื้อหาสาระของเพลงก็หมายถึง “ความจริง” หรือัจฉธรรมในโลกสังคมยุคปัจจุบันนี้ช่างกระไรดูชี้เหร่เสียเหลือเกิน ผู้ของปรุงแต่ง ของเสริมสวยของปลอม ที่ครองสังคมยุคนี้ไม่ได้เลย โดยเฉพาะเรื่องลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกีย์สุขนั้นเฟื่องฟูปรุงพริ้งกันสุดๆ หัวปักหัวป้าหลงมอมเมาหมกมุ่นกันเป็น “อบายภูมิ” หนักหนาสาหัสยิ่งๆแล้ว แต่ไม่รู้สึกรู้สากันเลย “ัจฉธรรมความจริง” เฉพาะอย่างยิ่ง “ความจริงขึ้นโลกุตระ” นั้น จิตใจคนยุคนี้เห็นเป็นของต่ำของไร้ค่ากันจริงๆ เขาเมิน เขาข่ม เขาหาว่า “สุดโง่ง” ยากเหลือเกินที่จะช่วยพวกเขาเหล่านั้นได้ “ชี้เหร่จริงๆ ัจฉธรรม”!!!

“สมณะโพธิรักษ์”

๔ สิงหาคม ๒๕๕๔

